ماته سیپی

Ketabton.com

لیکواله عارفه عمرلور

کال 1383

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: ماته سیپۍ

لیکواله :: عارفه عمرلور

چاپکال :: 1383ل کال

چاپشمیر :: (500) ټوکه

خپروونکې :: په خپله لیکواله

چاپځای :: دانش خپرندویه ټولنه، پېښور

کمپیوټرکار :: لطف الله جاهد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څـــپرکـــی

په بخارۍ کې د ډېرو سکرو څلور ګردې، ګردې لوټې په سرو سکروټو بدلې شوې وې، خو د کوټې هوا لا سړه وه. که څه هم دغو سکروټو هڅه کوله، چې د کوټې هوا توده کړي، خو د کړکۍ د زړو پلاستيکونو له شلېدلو درزونو نه راننوتونکي د سړو څپو د سکروټو هڅې ورشنډولې .

هغه د بخارۍ تر څنګ ناسته وه، په خپل غېږ کې پروت ښکلي ماشوم پر تورو او نرمو وېښتو يې خپلې نرمې او سپينې ګوتې راښکلې. که څه هم دوه سترګې يې د سکرو پر سکروټو نښتې وې، خو په ذهن يې د سلطان خبرو ورو، ورو چکونه لګول.

واوره ښه په خلاصو غوړو واوره، يا به له څرکه تېرېږي او يا به له زمان سره...

دا غونډله يې له ذهنه، لکه د اور سيخ څو، څو ځله تېره شو، خو په هر ځل به نيمګړې پاتې شوه. برېښنا په ځان کې د دغې غونډلې د بشپړولو ځواک نه ليده، خو دغې نيمګړې غونډلې به هم د برېښنا په مغزو کې د اور لمبې بلې کړې. په دې منځ کي برېښنا هڅه کوله، چې د خپلې مور کيسې ته غوږ شي، هغې ته به يې د سترګو لاندې وکتل. دا دی يو کال او څو مياشتې اوښتې وې، خو د امنې په غوښين مخ او ښکلو غوښينو شونډو کې خندا سر لا نه ښکاره کاوه. د امنې وېرژلې بنې به د برېښنا پر ذهن او زړه د غم لړمان ورخوشې کړل، دا ځکه خو يې ترې سترګې واړولې او خپلو زورونکو خيالونو ته يې له ډېرې نهيلۍ پنا يووړه، امنې په دې ورځو کې برېښنا ته زښتې ډېرې اوږدې او پخوانۍ کيسې راپيلې کړې وې؛ د کوټ د متين کيسه، د ننګرهار د شاغاسي کيسه، د کنړ د غلام محمد کيسه. ښايي هغې غوښتل چې په دغو کيسو کې خپلې لور برېښنا ته اروايي بوختيا پيدا کړي او يا يې غوښتل، په دې کيسو کې برېښنا ته يو څه ووايي. امنې د ارواپوهنې په څانګه کې خپلې زده کړې کړې وې، ښايي يوه وجه يې هم همدا د هغې زده کړې تجربه وه، خو امنې ګومان کاوه چې برېښنا يې کيسو ته غوږ ده، ځکه خو به يې سمدواره يوه بله کيسه ورراپيله کړه. مګر له دغو ټولو او ډېرو کيسو څخه برېښنا يوه غونډله هم بشپړه نه وه اورېدلې او ان کله، کله به يې لا دې ته هم پام نه و، چې مور يې ورته کيسه کوي .

امنې اوس هم ورته د کوټ د متين کيسه راخيستې وه، همدا چې مور يې په نرم غږ دا ناره وويله :

د متين مورې، زما تروږې، نه به متين راشي، نه به ما کړي کور دننه .

برېښنا وواهه او پرته له دې چې خپلې مور ته لږ پام وکړي، په تراټ له کوټې ووته. خو همدا چې په انګړ کې د سړو سړې څپې يې پر مخ ګوزار وکړ، نو ايله يې په خپله غيږ کې ويده دوه کلن ماشوم ته پام شو، بېرته کوټې ته رادننه شوه. په خپلې خور ګلالۍ پسې يې سترګې وګرځولې. شپاړس کلنه ګلالۍ د کوټې په کونج کې راټوله ناسته وه، څه يې لوستل، دې د هغې غېږې ته ماشوم ورګوزار کړ، ګلالۍ ورته هيښ، هيښ وکتل، خو برېښنا ترې مخ واړاوه، په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه تُند حرکت ووته. یوه شېبه یې د خاورینې چوترې پړنې خاورې ته ورکتل، چې ورو، ورو یې د سلیمان خندانه بڼه، لکه برېښنا له ذهنه تېره شوه. د هغه د غني خان شعرونه زښت ډېر خوښېدل، چې چا به هر کار وکړ، نو ده به ورته د غني خان یو شعر ووایه او بیا خپله د برېښنا د ذهن پرده د غني د ابیت راونیوله

دا د پښولاندې خاورې چې گورې

دي د چا شونډې سرې، سترگې تورې

دا یرې معشوقې وې چې تلې په خندا

ورته مه کړه ژړا ورته مه کړه ژړا

د دغه شعر په رایادولو، لکه ځورېدلې وي، داسې په چټکو گامونو د کوهي پر غاړه ولاړې د منې وچې ونې په لور وخوځېده او همدا چې د وچې منې پر وچې تنې یې منگوله ولگېده، نو سړنی پسرلی یې پر زړه راواورېده. سږ پسرلی دغې ونې، زښت ډېر بار ونیوه، ټولو ویل دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، د امنې سترگې به چې پر منې ولگېدې، نو سمدلاسه به یې وویل :

دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، خو هغه مهال برېښنا ته د ونې په بار کې هېڅ توپیر نه ښکاریده او ان دا ځل لاورته منې پیکه، رنگه ښکاریدې او بیا ورو، ورو هغه مهال یې پر زړه راواورېده، چې د سلیمان دوی کور ته د تگ لپاره یې یوه، یوه ورځ گڼله. دا باید د لیندۍ په میاشت، د سلیمان دوی کورته تللې وای او هغه ورځ هم راورسېده، خو دا مهال د منې ونه مخ په وچېدو وه. ټولې مېوې یې رژېدلې وې. یوه، یوه دانه پاڼه یې، لکه غرغره سوې، داسې مړاوې، مړاوې راځړېده .

که څه هم ټولو ویل چې منه له نظره شوه، سږ کال یې زښت ډېر بار نیولی و، خو برېښنا ته دا خبرې بې ارزښته وې، هغې ځان منې ته په یوه هېښونکې ډول نژدې احساساوه، ځکه خو د سلیمان دوی کور ته له تگ دمخه یې پرټولو دا دین کېښود، چې د منې ونه به نه وهي او کله چې د سلیمان دوی کور ته روانېده، نود منې ونې ته دومره په ځنډ ودرېده، چې د ټولو پرې د لېونۍ گومان راغی. دا ورځ د لیندۍ شلمه وه، ایله په دې ټول کال کې د لومړي ځل لپاره، د کابل پر ښار سپینه واوره په گډا، گډا اورېده. ایله، ایله د مارغانو له سترگو د افشارو، څلورمې کارتې، میوند واټ، زړو مکروریانو، رحمان مېنې او د ټول کابل کنډوالې واورو پټې کړې وې، ایله په دې تیرو څو کلونو کې کابل یو رنگ موندلی و، چې برېښنا د خپلې شتمنې خسرگنۍ په بدرگه کې، د خسر کور ته ولاړه .

د برېښنا پر ذهن هغه شېبه راواورېده، چې لا خو پر ځای به سمه نه وه ناسته، چې سلما ورته په ورغوي کې

کونجي کېښوده، دې زر زیرې کونجۍ ته وکتل، په دې کې سلما وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريندارې! دا ستا خپل امانت دی، داسې مې درته سلامت ساتلی، چې د چا هغه بد نظر هم پرې نه دی لګېدلی او بیا یې پر شونډو یوه شیطاني موسکا وځغلېده. برېښنا یوه شېبه کونجۍ ته کتل، چې د تودو اوښو یې ورته اننګې ښکل کړه، کونجۍ یې په منګولو کې داسې راپټه کړه، لکه ناستو کور بنوته د اور په ګوته کوي، چې دا کونجۍ په رښتیا هم یواځې د دې امانت دی. عقیدې مور ته یې د سترګو لاندې وکتل، هغه له بنې قهرژلې برېښېده، خو حاجي صیب سره په لوړ غږ خبرو باندې یې هڅه کوله، د نورو له سترګو قهرژلې حالت کړي.

برېښنا د هغې دا حالت ښه محسوس کړ، مګر په خوله یې څه ونه ویل، تر څنګ پر نیولې پروت، خوبولې څرک ته یې وکتل. بیا ورو له ځایه جګه شوه، پرته له دې چې ناستو کور بنوته څه ووایي، د هغوی د هېښو نظرونو په بدرګه کې له کوټې ووته .

د غټ ګردي دهلېز په ها بل پلو کې هماغه کوټه وه، کومې چې همدا اوس یې کونجۍ د برېښنا په منګولو کې پټه وه. برېښنا په اوچتو ګامونو د دهلېز د لوکس فرنیچر له کړو وړو لارو نه تېره شوه، خوهمدا چې د ښکلي ګردي مېز له څنګه تېرېده، مېز سره د ټکر له وجې د مېز پرسر ایښې بلورینه ګلدانۍ پر ځمکه راپرېوته او زرې زرې شوه. د ګلدانۍ له ماتېدو سره جوخت، برېښنا پښه ونیوله او تر شا یې وکتل، د ګلدانۍ ګلان تیت پراته وو .

ورېنداري خیر دی، د دوه روپیو ګلدانۍ وه، څه د سرې سر خو نه و !

د غږ په لور یې وکتل، سلما په موسو شونډو د ناستې کوټې په درشایي کې ولاړه وه، خو برېښنا ترې په چوپتیا مخ واړاوه .

د ګلدانۍ ماتېدو د برېښنا په ذهن کې یوعجیب شور ماشور جوړ کړی و، خو سره له دې هم د کوټې پر لور روانه شوه. کوټې ته چې ورسېده، د کوټې د وره پر کونډې یې ګوته راوښکله. پرکونډې دومره ګردونه پراته وو، چې د دې د ګوتو خاپ پرې اوچت پاتې شو. دا وپوهېده چې د دې له تګه وروسته چا دا دروازه نه ده پرانیستې، نو په ارامۍ یې کولپ ته کونجي ننه ایسته او په کې ویې څرخوله، له یوه نرم ټک سره کلپ پرانیستل شو. د دروازې په پرانیستلو کې زړه نا زړه وه، رښتیا دا ده، چې د دروازې له پرانیستلو ډارېده، ورو یې دروازه ټېله کړه، لکه دروازې هم هسې پلمه غوښته، د دې له وړې ډکې سره سم پرانیستل شوه. برېښنا هماغسې په درشایې کې ولاړه وه، پر دننه کوټه کې یې خپل سکین نظر وځغلاوه، بلورین قندیل هماغسې غلی او بې خوځښته ځوړند و. د کړکۍ په تاخ کې جریبن او ګلپاڼ ګلان وچ شوي وو، د سینګار مېز په سر ایښې د عاجو ناوکۍ، د لاس په پیاله کې د خوب ښکلي څراغ داسې مړوو، لکه بیا چا نه وي روښانه کړی. خو پرهر څه د دوړو نرۍ پرده ښکاریده.

څولوېشته ها خوا یې سترګې د واده پر پلاز ولګېدې، د پلاز پر سر خورې سرپلازۍ نه، داسې ښکارېدل، چې له هغې ورځې نه بیا تر دې دمه چا ګوتې نه دې وروړې او لا خو د سلیمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پڼۍ نقش پرې داسې اوچت ښکارېده، لکه همدا نن ګهيځ ترې سليمان پاڅېدلی وي .

ورمنډه يې کړه، پر پلاز پړمخې پرېوته، په های های يې وژړل، ډېرې شېبې پر پلاز پرته وه، له دوو ښکلو شونډو يې وړې سلګۍ، لکه وړې مرغۍ الوتې. د شپېو په تېرېدو يې سلګۍ ورو او بيا کرارې شوې. له ځايه پاڅېده، د خپل ناوېتوب پلاز ته يې بيا وکتل، داسې لکه د دغه پلاز په ننداره، چې نه مړېده، هسې يې ترې د سترګو اړولو زړه نه کاوه .

بيا يې پر کوټې ځغلنده نظر واچاوه، هر څه د يو کال پخوا په شان وو، ان د غني خان کتاب لا پرهماغه ځای پروت و، چې کله سليمان له وتو څخه دمخه ترې يو ښکلی شعر برېښنا ته واوراوه. ورو يې د کاليو د الماری پر لور وکتل، وړاندې ورغله، په الماری کې د سليمان کالي لا هماغه شان خوندي ځړېدل، هماغه شان د سليمان توره کورتۍ له نورو کاليو جلا ځړېده. پر کورتۍ يې ورو، ورو ګوتې راوښکلې، بيا يې ورو، ورو د کورتۍ جېبونو ته منګولې ورښکته کړې، داسې لکه کله به يې چې ساړه وشوه، نو نژدې به ورغله. په همدغو جېبونو کې به يې لاسونه دننه کړل او سليمان به هم تر هغې ورته ولاړ و اود دې د ښکلو تورو سترګو ننداره به يې کوله، تر څوچې دې به په خپله خوښه، د هغه له جېبونو منګولې راوښکلې، خو بيا به نووار د سليمان و، چې د دې د وړې او نرۍ پڼۍ په تودوښه د خپلو ځواکمنو رګونو ساړه وشړي.

هماغه کورتۍ، دا دی په کوټېند ځړېده او دې هم د تشې کورتۍ په جېبونو کې د تودېدو په هيله لاسونه ننه ايستې وو او ورو يې کورتۍ مخې ته ورنژدې کړه. دې کورتۍ د سليمان د بدن خوږ وږم ښه خوندي ساتلی و. د دې لپاره چې دا وږم ډېر بوی کړي، په کورتۍ کې يې خپل مخ ښه پټ کړه، له دې سره نو نن اوښکو ښه کلک تړون کړی و، ځکه خو يې د اوښکو نيز لا څپڅپانده کېده. کورتۍ يې له کوټېند سره په غېږ کې ونيوله، خدای زده، چې هغې به څومره موده پر کورتۍ د خپلو تبجنو اوښکو باران اوراوه، چې يو مهال نوره نو پر ځان ونه پوهېده .

ښځې سمه کيسه وکړه، له کيسې نه دې ژړا ډېره ده !

د پلار له غږ سره برېښنا شپ وواهه، ايله پر ځان وپوهېده، چې د پلار په کور کې ناسته ده.

د کوټې په لور يې ترشا وکتل، د کوټې کړکۍ تړلې وې، خو د مور او پلار شور ماشور يې ښه اوچت اورېدل کېده او په دې منځ کې يې د مور د ژړا غږونه خورا اوچت وو، چې ويل يې:

سړيه زه يې له نورو نه ډارېږم، خو چې زلمی مو ځوان وای، نو د برېښنا د ګټلو به هم څوک و، د حاجې دې به هم رانه سترګه سوځېده. ما ته خو دا خلک سيالان نه ښکاري، نه چې بل پسات ونه کي.

د سراج قهر ژلی غږ پر انګړ چوپتيا لاسبرې کړه،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې د ډار پکښې راته مه خوشې کوه، زه نر وینم چې زمونږ بربښنا ته پاس کدرې هم وګوري، مګر دا سر په دې تنې نه وي نو او بل تاسې ښځې د وېرې غول یاستئ غول.......

له دې سره جوخت د کوټې د دروازې پرانیستل کېدو او بیا بندېدو غږ راغی، ورپسې په ټول کور کې چوپیتا خوره شوه او په دې وژونکې چوپتیا کې بربښنا د وچې منې ترڅنګ، لکه بت هسې غلې ولاړه وه، خپل لاس کې د سلیمان د لاس سرو زرو ګړی ته یې وکتل، د ګړی طلایي ستن، د مازدیګر پرڅلورو بجو ولاړه وه.

په زړه کې خوښه شوه، دا ځکه چې دا ده، دا څلورمه ورځ هم په خیر او بې له څه خبرو تېره شوه. دا چې سبا به څه کېدل، بربښنا یې له انګېرلو هم ډارېده. لوړ یې وکتل، ژمنی لمر پریوتو و، له ډېرې خوښۍ په یخنۍ نه پوهېده، د دې ورځې تېرېدل ورته داسې ښکاره شوه، لکه چا یې چې له اوږو او زړه نه کوم درونډ او لوی پیټی ښکته کړی وي، داسې په خوښۍ د وچې منې له څنګه وخوځېده .

✠✠✠

د دو زړو پردو له منځه دسباني لمرسپینووړانګو یوه سپینه لیکه دکړکۍ نه دکوټې تر منځه داسې غزیدلې وه، چې د کوټې پرغولې د خور ټغر سورې ، سورۍ پڑۍ یې د سترګو نندارې ته ایښې وه. بیا یې نرمه سپینه لیکه د بربښنا د شنو او پړسېدلو شونډو او اننګو له پاسه ښویېدله او بیا د څرک پر ګلابي شونډو راپرېوته. څرک د کمکیوالې رنګین خوب زنګاوه، بربښنا یې تر څنګه په ټوکلې، ټوکلي بدن او پړسېدلي مخ داسې ډوبه خوبولې پرته وه، لکه هغه مهال چې لا ناوې وه او سباني خوب به داسې کلکه په غېږ کې راونیوله، چې لمونځ او د سبا ناری به ترې پاتې شو ...

ګلالۍ ایله د انګړ له جارو کولو لاسونه مینځلي وو، چې لویه دړه په قهر څو، څو ځله وټکېده، د دروازې له ټکېدوسره بربښنا شټ وواهه، سمدلاسه له خوبه پاڅېده، زړه یې شدید ټکان وکړ، پر زړه یې لاس کېښود، خو په منډه یې د دروازې له سره قران شریف راواخیست، څو، څوځله یې ښکل کړ، بیا یې په غېږ کې کلک ونیو، چې ایله یې د زړه درزا کراره شوه، خو پر ژبه یې لا هماغه دعا څرخېده.

_خدایه خیر کې، پاکه خدایه ته مې بېوسۍ ته وګورې، یا ربه خیر کې .

دې لا قران شریف په غېږ کې کلک نیولی و او لا له دعاګانو نه وه خلاصه، چې د سلطان غږ یې په غوږونو لکه تندر راپرېوت. سلطان په دهلېز کې ولاړ و او چیغې یې وهلې، څه یې ویل، د سراج غږ به هم کله، کله ورسره ټکر کاوه .

دې هڅه وکړه چې یو څه واوري، غوږونه یې د دهلېز پرخواوربوڅ کړل، د سلطان غږ یې پر غوږو ولګېد، چې په چیغو یې نارې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدي! يوه سترګه به يې ژاړي، يو به يې خاندي. هغه شينګړه مجبوره ده، چې کورته لاړه شي او لکه مرداره هلته واوسېږي .

ورپسې د سراج چې د برېښنا پلار و، قهر ژلي غږ برېښنا ولړزوله :

ما د حاجي په کور کې نر نه دی ليدلی، ته بيا کوم ګيدړ يې، چې برېښنا له ځانه سره وړې .

ای سراجيه! له ټغر سره دې سمې پښې غزوه، داسې به يې درنه يوسم، چې له حيرانۍ دې خوله تر پښوځيرې شي وهېدې!؟

د امنې له زاريو ډک غږ جګ شو :

زويه نور نو زما پر لور حق نه لرئ، د هغې کمبختې همدايو غم بس دی، تاسې زما د دې خوارې لور نه څه غواړئ؟

ـمرګ غواړو مرګ، وپوهېدلې؟ تاسې زما د لور نه څه غواړئ؟ شينګړې لور ته دې لړه حيا ورزده کړه، چې پر ځای کېني او در نه شي .

د برېښنا نو نور زړه کرار ونه موند، ورپسې ووته. که ګوري چې پلار يې له سلطان سره لاس او ګرېوان دی، د سلطان په ځوانو او ځواکمنو متو کې کمزری اونيستۍ وهلی سراج داسې ښکارېده، لکه د ديو په متو کې چې کومه پرېښته بنده وي. برېښنا پر خپل ځای دربدلي پاتې شوه او په راوتلو هېښو سترګو يې د خپل پلار او سلطان د جګړې ننداري ته کتل، خو شېبه به لا نه وه تيره، چې له انګړه زلموټی زلمې او پيغلوټې ګلالۍ سوټی په لاس راپيداشول؛ دوی دواړو په ګډه مخ پرسلطان ورمنډې کړې، خلک خو هسې په تشه نه وايي، چې په يوه نفر چې دوه شي، رڼا ورځ پرې توره شپه شي. امنې هم په سلطان ګوزارونه پيل کړه، خو سلطان د دوی له ټولو ګوزارونوسره، سره ځان خلاص کړ او مخ په دروازې يې منډه کړه. سراج همدا چې د سلطان له متو خلاص شو، د خپل عدت سره سم يې يوې خوا ته لاړې تو کړې، بيا يې خپل وزرونه وځنډل، د برېښنا پر خوا يې تر سترګو لاندي وکتل، سمدلاسه يې لويې دروازې ته مخ کړ او په چيغو، چيغو يې وويل :

ولاکه پرې ښاد شې، مګر زه نه يم دوسانو.

خو په همدې شېبه کې بيا د انګړ دروازه پرانيستل شوه، سلطان بيا راښکاره شو، خو کور ته رادننه نه شو، همالته په ولاړه يې برېښنا ته په چيغو او قهرژلې ژبه وويل:

شينګړې زه به ستا او ستا د دې ديدو پلار مذهب په لاس درکړم .

سراج ورپسې وګرځېده .

ـځه، ځه لاس دې څلورو خواوو ته خلاص، د حاجي زو، زه وګورم چې نر څوک دی او ښځه څوک ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــډېر مه غرتېږه، داسې کانې به درباندې وکړم، چې له لور دې د کوځې سپیمه ډېره قدرداره وي.

ــدکوځو سپیمه خو ستاسې په کور کې ده، هغه عقیده مور جانه دې ښیم، د کارمل ښځه .

ــوایم خوله دې پرځای خوځوه، که نه زما د کړوخولو سمول ډېر ښه زده دي، د هجرا پرکټیه .

ــځنګه میره دې یو وخت د کارمل او بریالې بې نکاح ښځه نه وه، د ښځو د سازمان مشره، د ښځو د حقوقو مدافع، پلار ته دې ښځه نه پیداکېده، نو ځکه د کوځو په ټول کال سپیمې واوښت .

د سراج په دې خبرو سلطان یوه شېبه غلی شو.

خو سمه د واره یې په داسې حال کې چې غاښونه یې چیچل، وویل:

سراجیه قسم دی چې که مې د اسمان ستوري درباندې شمار نه کړه، نو زه به رښتیا ښځه یم او ته به نر او بل ای شینګړی د تېښتې د وخت یار دې د مزو نه پس په لاره مرداره پرېښووې، مزداره شپه یې تېره کړه.

ــسلطانیه زما د لور نوم په مرداره خوله مه اخله، دا ستامېره نه ده، چې په هره ناولې خوله یې نوم وګرځي .

له دې سره یې په سلطان پسې ورمنډه کړه، خو سلطان سمدلاسه پښې سپکې کړې او د سترګو په رپ کې بیا نه و .

د سلطان له تلو سره د سراج په وروکي ختېین او خوار کور کې یو ځل بیا کراري او چوپتیا خوره شوه. په کوټه کې ټول غلي کېناستل، امنې به کله، کله سراج او بیا به یې بربېښنا ته وکتل، بربېښنا راټوله ناسته وه، سر یې ښکته نیولی و. سراج د تسبو دانې ژر، ژر اړولې، خو ګلالۍ او زلمی یو د بل تر ځنګ داسې په غرور ناست وو، لکه دوی ته چې ښیي :

که مونږ دواړه نه وو، له تاسي یې کوفتې جوړولې .

ــامنې په کراری بریښناته مخ واړاوه لورې! شکر ځوانه یې، بې سیاله ښایسته یې، که بل واده ته زړه ښه کې، خدای به درته کال داوخت غونډی مونډی ښایسته لکه ګل زوی درکړي، له دې زویه ورته تیره شه، نه چې بل پسات درباندې وکړي، زه خو له همدې خبرې ډارېږم، دا رنګه خلک زویه ډیر عقیدې وي، ته په دې خبرو نه پوهېږې .

خوسمدلاسه سراج پرې له قهره راغړم وهل :

داچټیات دې بس کړه، ملامته نه یې ښځه یې د ډار ګوډې.

ــدا ته یې د غیرت او تورې بنګړی، ووایه څه کولی شې؟

ــای بې عقلې ښځې! د دغو بې علمه ملایانو امیر فرمان صادرکړی، چې څو په ...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهو! بس، بس زه پوهېږم، په دې ټولو خبرو خبره یم، دا ټولې هسې د خولې دوړې دي، د بازي لور ګلمینې خسرګنو څنګه په زور یووړه، اوس یې یوه پټکي څوارلس کلن هلکي ته کېنولې ده .

ــښځې ښه واوره هغه بازی و، زه سراج یم، ودې پېژندم؟

ــد وخته مې پېژندلی یې، چې شپږ خط لپاره په جېب کې یوه انه هم نه لرې .

او! بیا دواړو وخندل، سراج په خندا کې وویل :

ــځه خیر، بیا به درمعلوم شم، د تش جېب پیغور مه راکوه، زما ژوند خو تا ته معلوم دی، اوس خو خدای داسې راوستې ده، ښایي ازمویي به مو .

بریښنا ته د مور او پلار خندا هېښوونکې وه، خو څه یې ونه ویل، د سترګو لاندې یې وچې منې ته وکتل، چې سهارني باد یې وچ ښاخونه یو بل سره غاړه غړې کول او د هېوکو د لګېدو غږ یې تر دې ځایه رسېده، خو نرۍ وچه ملا یې لا نېغه پاتې وه.

⊠⊠⊠

له هغې ورځې چې سلطان په بریښنا پسې راغلی و، یوه اوونۍ تېره شوه، خو حاجي دوی سره او سپین نه ښکارېدل، سراج دوی هم ډېر خوښ وو، په تېره سراج ډېرخوښ ښکارېده، هغه ګومان کاوه، چې په خپل قهر یې سلطان دوی ډارولي دي، ځکه خو به یې په وار، وار وویل :

حمید بابا رښتیا وایي چې: چېرته ډب هلته ادب، کنه اوس به مو د حاجي دوی کارونه لیدلي وو. خو د امنې زړه ته داخبره نه لوېده، هغې سراج ته وویل: ګومان کوم چې مار دې مړ نه کړ، لنډی دې کړ.

بریښنا هم د خپل پلار په شان خوښه وه، هغې هم انګېرل چې حاجي دوی ډارېدلي دي، که نه هغوی د خوشې کولو خلک نه دي، د پلار او د سلطان تر منځ د جګړې اتم ګهیځ وو، بریښنا له پخوا نه په خوښۍ له خوبه راپاڅېده، زر، زر یې خپل لمونځ وکړ، هغې خو هسې هم د پلار په کور کې جارو نه کوله، داځکه چې په وار، وار یې ورته مورنۍ نیاویلي وه، چې خورلڼه (واده کړې نجلۍ) باید د پلار او پلرګنۍ کورونه جارو نه کړي، بیا یې پلرګنۍ نېستمنه کېږي، نو بې له جارو یې د کور نورې ټولې چارې ژر، ژر تر سره کړې، څرک یې ومینځه. هغه نو اوس نوی په خبرو راغلی و او لکه ښارو یې یوه، یوه نیمګړې خبره کوله، همداسې یې د هغه خبرو ته غوږ نیولی او ډوډۍ یې ورکوله. د څرک تورې اوږدې، اوږدې غټې سترګې، تکه سپینه بڼه، اوږده، اوږده بانو ګان او تک تور زیږه وېښتان یې د مور په شان وو، خو ښایسته شونډې او نرۍ اوږده لاسونه یې د سلیمان په شان وو، خو وړې پښې یې د بریښنا غوندې وې، ټولو به همداویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرک نیم مور ده، نیم پلار .

دي خبرې ته یو نیم کال وړاندې برېښنا زښته ډېره خوښېده، دې غوښتل چې دا خبره له چا او هرې خولې نه واورې، مګر اوس پر برېښنا دا خبرې دومره بدې لګېدې، چې سمدلاسه به یې هغه ځای پرېښوده، هغې غوښتل چې ټول ووایي :

څرک ټول مور، مور دی .

برېښنا چې به کله څرک ته جامې وراغوستلې، نو دې خبرې ته به یې پام شو، چې رښتیا هم څرک نیم مور و، نیم پلار. په زړه کې به یې ویل:

د خدای څه لوی ذات دی .

دا ځل یې د ډوډۍ پر مهال بیا څرک سر تر پښو له سترګو تېرکړ، مګر د څه مجال یې په دهلېز کې د شور ماشور له وجې پیدانه کړ. سراج په منډه دهلېز ته ووت. ورپسې زلمی، بیا امنه ووتله. برېښنا په دهلېز کې خبرو ته غوږونه بوخ کړل، د خلکو په زوږ کې یې د خپل پلار غږ اوچت اورېده، چې په لوړ غږ یې ویل: ملا صیب! شکردی الحمدالله، مسلمانان یاستۍ، یومسلمان د بل مسلمان کور ته داسې بې ستره نه ننوځي .

د یوه تن لوړ غږ ټول غږونه غلي کړه :

وایم چپ شه د کمونیست زویه! ته بیا له کومې مسلمان شوې، څه شوه هغه غله؟

او شېبه وروسته کوټې ته یو له ونې دنګ څېور ښکلی سړی له ماشینګنې سره یوځای راننوت، د هغه په لیدو برېښنا پر سر ټیکری زر، زر جوړکړ، سړي وخندل:

اوس پوړونی پرسروئ اه، پخوا دې خدای نه و په یاد، دا ښه دی چې موږ یو، که نه تاسې لاچکو به بازاراونه درلودل.

خو برېښنا څه ونه ویل، همداسې یې څرک نور هم په غېږ کې کلک کړ، هغه هېښه وه، چې څه خبره ده؟

څو څېور طالبان په کوټه کې د کوم څه په لټولو بوخت شول، داسې ښکارېده چې په دوه نورو کوټو کې هم همداسې پلټنه روانه ده، بېرته یې ژر څېور سړي ته وکتل، دغه ټوپکوال سړي ورته په قهر ژلوسترګو داسې کتل، چې په سترګو کې یې کرکه له ورایه څرګندېده. د څېور سړي تر شا امنه په لوڅ او ببر سر راننوته، سمدلاسه یې د برېښنا په لور ورمنډه کړه، هغه یې له څرک سره په غېږ کې راونیوله، په داسې حال کې چې د برېښنا له وړې او نری ملا نه یې د خپلو لاسونو کړۍ نوره هم تنګوله، څېور طالب ته یې په ترهېدلو سترګو کتل، شونډې یې رپېدلې، لکه غوښتل یې چې څه ووایي، خو ژبه یې په خبرو نه څرخېده،خوله یې وچه وه، د څېور وهم دومره ډېر و، چې امنې نه غوښتل، د هغې رېږدېدا څېور ووینې، نه چې یې لور، یا دې ته څه ووایي. امنې په داسې حال کې چې څېور دنګ ټوپکوال ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل، کله، کله به يې سترګرو لاندې دهلېز ته هم وروکتل. په دهلېز کې سراج او زلمی د ټوپکونو او خیرنو څنږو په کلابندۍ کې تښتېدلي رنګونه ولاړ وو. د سراج لاسونه دوو څنږورو طالبانو تر شا کلک نیولي وو. سراج مخامخ په کوټه کې دننه کتل، خو د کتلو ټکی یې نه ښکارېده، خو زلموټي زلمي چې لا څوارلس کاله یې له تنکي ژونده تېرشوي وو، کنځلې کولې، ګواښونه یې کول، چې کله ځوان شي، نو دوی سره به ضرور ګوري. يوه طالب ورته ښه کلکه څپېړه ورکړه، خو دې څپېړې زلمی قهر ژلی کړ:

د سپي زويه، بې غيرته، ډارنه، که نر يې لاسونه راته خلاص کړه، چې درسره معلومه يې کړم، په ترړلو لاسونو مېړی هم وارکولی شي .

د زلمی پر دې خبرو ناڅاپه طالب، چې پر زلمي يې وارکړی و، تک سور واوښت، سترګې يې له قهره داسې راووتې، چې نژدې و له کاسو ولوېږي، نابېره يې خپل ټوپک خپل ملګري ته وروسپاره په لوړ غږ يې چيغه کړه:

ـــآه، مولوي صاحب! دی يې راسره معلوموي، ته دې کار پرېږده، راسه چې له ده سره يې معلومه کړم او بيا يې په قهر زلمي ته مخ کړ :

ـــچاړه دې چېرې ده؟

زلمي هېښ، هېښ وروکتل، خو طالب پرې چيغه کړه :

راسره معلومې يې نه؟ نوولې دې د ښځو په شان رنګ ژېړ سو، وام چاړه دې چېرې ده؟

په دې منځ کې سراج نژدې و، چې کړيکه کړي، هغه په دې پوهېده، چې د کندهاريانو يو بل سره معلومول، د روسي دويل يوډول دی، چې يو د بل ورنونه تر هغو په چړو سره وهي، تر څو چې يو يې له پښو ولوېږي، بيا سهابل تن مجبوروي، چې بېهوښه تن تر روغتونه ورسوي. سراج دارنګه پېښې هغه وخت چې په هلمند کې يې دنده تر سره کوله، زښتې ډېرې ليدلې وې. ده زښت ډېر تنکي ګلالي ځوانان ليدلي وو، چې يو بل سره د معلوملو په ليونتوب کې سوري، سوري شوي وو، نو ځکه خو زلمي طالب ته په زاريو شو :

ـــملا صيب دی خوار د معلوملو په سر بر نه پوهېږي، دی خو ماشوم دی کنه، هسې بد يې وکړه ته يې وبښه .

ـــچې سره معلومه يې نه کړو، نه يې پرېږدم، ده ما ته بې غيرته وويل، خپله شرمېږي نه خورې...

ـــګوره زويه ده بد وکړه او ته يې هم توريالی، ما ومنلې چې ته توريالی يې، نور يې نو پرېږده .

په دې وخت کې له کوټې د دنګ مولوي غږ لوړ شو .

اه، نورکه څه له کو شنيانو سره مښتی يې، بس يې که نو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې غږ سره طالب غلی شو، ورو یې په خپل لاس کې راایستلې چاړه په بېره ووهله او ایله ورته د سراج هم پام شو، چې طالب چاړه هم راویستلې وه، نو له ډاره یې اندامونه زیږه شول، خو سمدلاسه یې په زړه کې شکر وایست، چې بلا وه، برکت یې نه و. بیا یې ورو شانې کوټې ته وکتل؛ په کوټه کې دنګ څنور طالب هڅه کوله نورو ته داسې وښیي، ګوا کې نه غواړي، چې ښځو ته وګوري، نو ځکه یې په یوه درونډ نظر برېښنا ته وکتل، یوه شېبه یې د برېښنا پر مخ نظر تم شو، خو سمدلاسه یې ترې سترګې واړولې. که څه هم سر یې په ږیرې، برېتونو او وېښتو پټ و، خو بیا هم د نظر څرنګوالی یې محسوسېده، پر شونډو یې یوه ناڅرګنده موسکا راڅرګنده شوه، د برېښنا پر خوا یې یو قدم وړاندې واخیست، بیا یې په نرمۍ ترې سترګې د امنې پر لور واړولې او په ټیټ غږ یې وویل :

ــ ښه اجانۍ، نو هغه غله برېښنا همدا ده، کواره خو یې هماغه رنګ ده .

بیا یې برېښنا ته په داسې قهر ژلي نظر، چې امنه او برېښنا دواړې یې ولړزولې، وروکتل، سمدواره یې چیغه کړه :

ــ اه غني! اه طلامامده! وایم الکو دلې راسئ.

بیا یې امنې ته په قهر ژلې ژبه وویل .

ـ اجانۍ ایله یې که نو .

خو امنه په برېښنا پسې نوره هم ونښته، دوه زلمکي طالبان، په دې وخت کې کوټې ته راننوتل، له ښځو نه لرې په درناوي ودرېدل، دنګ څنور ښکلی طالب چې ټولو ورته مولوي ساب، ناري وهلې، د دغې څنورې او ځوانې ډلې قومندان ښکارېده. دنګ مولوي دوه زلمکیو طالبانو ته په نرمه ژبه وویل :

ــ الوکانو دېخوا سئ او بیا یې خپله د برېښنا په لور یو بل ګام هم واخیست، په داسې حال کې برېښنا ته نژدې کېده، په امنې یې سترګې ګنډلې وې، خو کله، کله به یې برېښنا ته یو غلچکی نظر هم اچاوه .

مولوي د امنې مخامخ ودرېده، په ترخه ژبه یې وویل :

وام اجانۍ! په خبره سر خلاص کړه او دورې سه که نه راڅه خوابدې کېږې .

لکه امنې چې څه نه وي اورېدلي، داسې یې برېښنا نوره هم غېږې ته نژدې کړه، چې دنګ مولوي پرې چیغه کړه:

اجانۍ نور مو نوپه عذابوې او له دې سره یې امنې ته لاس واچاوه؛ له متې یې ونیوله او په ځواک یې خپلې خوا ته راکش کړه، په داسې حال کې چې په هماغه ځواک یې پر دېواله وویشتله، په چیغه یې وویل:

تاسې لاچکې بازارۍ په یوه خبره نه پوېږئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه له دېواله سره لګېدو نه وروسته پر ځمکه راولوېده، د هغې له رالوېدو سره جوخت په کور کې شور ماشور جوړشو، سراج څه ویل زلمي په کنځلو، کنځلو د ځان د خلاصون هڅه کوله، ګلالۍ کړیکې وهلې، خو برېښنا په دې منځ کې په داسې حال کې چې له څرکه یې خپلې دواړې متې کړې، کړې وې، غلې ولاړه وه او په یوه ناڅرګند نظر یې خپلې مور ته کتل، چې مورئې له لوېدوسره جوخت په څلور شوه او د ځنور مولوي په لور یې په خاړپوسو منډې کړې.

امنه همدا چې د طالب پښو ته ورسېده، د هغه له پښو یې خپل لاسونه کړۍ کړه، هغې په چیغو،چغیو د خپلې لور د ګناه سپیناوی وغوښت. دا ځل دنګ طالب په نرمه ژبه وویل :

اجانې زما څه په وسه دي، اخر لور دې د خسر له کوره غلا کړې ده، هغه ده غلا یې هم معلومه سوه .

ــزما لور غله نه ده، هغه ما په پاکو شیدو لویه کړې ده، هغه ما غله نه ده لویه کړې، ما داسې شیدې نه دي ورکړي ...

طالب یوه شېبه غلی شو، داسې غلی شو، چې د ټولو ګومان پرې راغی، چې ګنې د امنې زاریو نرم کړ، خو طالب په نرمۍ د خپلو پښو خلاصولو په هڅه پیل وکه او لږ په ډېرې نرمۍ، چې د هغه د بنې او ځنو سره نه ښایېدله وویل :

ګوره موره کې! ما ته امر سوی دی او بیا مور په هغه څه پسې چې راغلي وو، پیداکړه، تا خپله ولیدل، زه نوڅه کولای سم؟

ــزویه داچا کسداً دلته ایښې وه، کنه زمونږ په کور کې خو یوه ټنګه هم نه پیداکېږي، دا اخر کوم چال دی، ما خو دا نه وې لیدلې .

ــ اوس مې پرېږده او له دې سره مولوي په یوه شدید ټکان سره خپلې پښې خلاصې کړې، سمدلاسه یې برېښنا ته مخ کړ :

ــ ژر کوه تیاره سه، چې ښځې دې ناوخته کړ!

له دې سره امنه په کړیکو له ځایه جګه شوه او لا یې ملا کړوپه نیولې وه، چې مخ په برېښنا یې منډه کړه، یو ځل بیا یې برېښنا په غېږ کې ونیوله .

ــ د خدای لپاره بس دی، چې لور مې له نصیبه خواره ده، بس دی چې ښه ورځ یې نشته، هغه د خدای په دې دونه لویه خدایي کې څه لري، چې تاسې به یې ترې واخلئ، هېڅ به ترې وانه خلئ، لور مې هېڅ نه لري، هېڅ به ترې وانه خلئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا يې په داسې حال کې چې مورنیو تبجنو اوښکو ورته اننګي لانده کول، په قهر يې د برېښنا له غبرې نه څرک راکش کړ، ورسره يې برېښنا د طالب په لور ټېل وهله، په تنده ژبه يې وويل :

ــ درسره یو یې سئ، یو یې سئ، هسې هم زما دې خوارې لور ته خدای څه نه دي ورکړي، بس دغه يو په کې نه وو .

د امنې دا خبرې نه وې، لکه په کور کې چې د ژړا او کړیکو چاودنه وي، داسې ژړاوې او کړیکې وچاودېدې. امنې ملالۍ او زلمي په کړیکو او ژړا خولې پرانیستلې، د دوی له ژړا اوکړیکو سره د څرك، ژړا او د خپلې ولچک شوې مور خوا ته لاسونواو پښو وراولو هم ملګرتیا کوله، په دې منځ کې سراج سر ښکته او غلی ولاړ و. مګر پر مخ يې یوې، یوې اوښکې په سستۍ ځان راښکاره کاوه او برېښنا نو نور هېچا ته نه کتل، د مور په غېږ کې يې دڅرک پر مخ، لاسونو، پښو، ګیډې، سر او سترګو د ښکلولو باران واوراوه، داسې يې غېږې ته نژدې نیولې و، چې نژدې و، د هلک سا وباسي. امنې ترې هلک واخیست، ګلالۍ ته يې وسپاره، چې چېرې يې پټ کړي. برېښنا د تلو پر مهال تر شا د منې وچې ونې ته وکتل، چې د کوهي پر غاړه، لکه د دې په شان غلې او بې غږ و غوړه ولاړه وه.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

شا و خوا یې وکتل، دغې ورې کوټې کړکی نه درلوده، چت یې ډېر لوړ و، د چت له ځیګره یو تک تور نری تار راځړېده، په تار پورې داسې ځراغ ځړېده، چې د مچانو په ډېرو ګندګیو یې تک تور رنګ غوره کړی و، لکه د چا مخ یې چې په کومه ګناه تور کړی وي. بیا یې په دار ځړولی وي او د دې لپاره چې خلک ترې د عبرت درس واخلي، دا دی د ډېرې مودې لپاره یې نو په دار ننداري ته ایښی دی. د دغې دوه متره کوټې که څومره دېوالونه لوړ وو، هماغومره یې دره وره د کړکۍ په شانې وه. دا چې برېښنا یې څرنګه او پر کومه لاره دلته راوستله، هغه هډو نه پوهېده، ان په دې هم نه پوهېده، چې دا کومه سیمه ده، دا ځکه چې په تورې ښیښې وال په پردو پټ موټر کې یې یوازې ډرېور، چې کله، کله به یې د موټر په هینداره کې پر دې د زړه سوي یو لنډ نظر واچاوه او ډرېور تر څنګ یو تورکی ډنګروکی زلمی هلک نه پرته نور څه نه لیدل. د ډنګروکي زلمي څېره چې دنګ مولوي ورته غني، غني نارې وهلې د دې په دوه سترګو کې یې ولاړ و، د هغه متفکر حالت د هغه پټه خوله، د هغه درانه کړه وړه عجیبه وو، که دې طالبان نه وای لیدلي، خو ها خوا دېخوا یې ورته کیسې ډېرې اوریدلې وې، ګنې قهرجن خلک دي، بېرحمه دي، د ښځو درناوی نه ساتي، له تورنو خلکو سره د سپوچلند کوي او داسې نور چې وحشیان دي، د درناوي نوم یې هم نه دی اوریدلی، دا ځکه چې ډېره کې یې پښتانه دي، خو په دغه طالب کې چې لا به یې یوځو پسرلي لیدلي وه او لا به یې څلور ځلې روژې نیولې وې، دا هر څه نه وو. غني په موټر کې داسې غلی ناست و، چې له تیرې سونې خاته، خو له دغه په بڼه تک تور نه سونې نه خته، د برېښنا په یاد شو، چې یو ځل پرې ډرېور غږ وکړ :

_جانانه داسې نو نه کېږي، ته لا اوس راغلی یې، پر دې شیانوخوا مه بدوه، پرې اموخته به سې! د غني له خپل عمره غټ غږ لا د دې په غوږونو کې ازانګې کولې، چې د ډېور په ځواب کې یې ویلي وو:

زه نو سپی نه یم، چې پر د امردارو کارونو اموخته سم او بیا یې ورو په هینداره کې د برېښنا په لور یو دروند نظر واچاوه. یو مهال برېښنا یې یوه غټ انګړ کې ښکته کړه او بیاد هماغه دنګ مولوي په لارښونه غني برېښنا تر دې کوټې راوستله او دلته یې کلپه کړه .

په کوټه کې پرته له غنو چې پر دېوالونو او چت هره خوا خپل جالونه غوړولي وو، د غنې که څه هم واړه ښکارېدل، خو د جالونو په نویو تارونو پسې یې مچان ځای، ځای داسې نښتي وو، لکه غنو چې دغه مچان په کومه کبیره ګناه نیولي او سمدواره یې غر غره کړي وي. برېښنا لاندې د کوټو غولې ته وکتل، د سګروېټو فلترونو، د سګرېټو کوتیانو او د اورلګیت سوځوېدلي خلیو ټوله کوټه نیولې وه، لکه چا چې کسداً دا وړه او تشه کوټه په دغو څیزونو ډکه کړې وي. د خلو فلترونو او کوتیانو په منځ کې یوه یو نیم متره کمپله هم غوړېدلې وه، د کمپلې له پاسه یوه ناولې او خیرنه نیولۍ او یوه ډېره ناولې سرویږده هم پرته وه، خو پر نیولۍ سرویږدې او کمپلې ځای، ځای شنه وچ شوي نسوارو د دې ګواهي ورکوله، چې همدا نن له دې کوټې نه څوک وتلی دی. سمدلاسه برېښنا په خپلې غلطۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېده، اخر جمعه خو پرون وه او نندارې خو د جمعې په ورځ کېدې. د غازي سټډيوم خو يوازې د جمعو په ورځو کې د خلکو او مجرمانو پر مخ پرانيستل کېده، نو ضرور د دې کوټې بندي يې پرون له دې کوټې نه ايستلی و. دا چې اوس به يې ترې سرغوڅ کړی وي، که مری له دې نه نو خدای خبر دي، پر کوټې يو زړخن بوی خور و، لومړی خو دغه زړخن بوی بريښنا زوروله، خو ورو، ورو ورسره روږدې شوه، ان تر دې چې نور يې نو د بوی احساس نه کاوه، لمړی به دزړخن بوی له وجې په پړوني به يې خپل پوز پټ کړ، مګراوس نوهغه بوی نه و. که څه هم وخت ورو، ورو تېرېده، مګر دې وړې کوټې چې يوه وړه بنديخانه وه، خپله ډارونکې څېره لا خوندي ساتله، په کوټه کې يوه ډارونکې چوپتيا هر خوا خپل وزرونه خواره کړي وو، خو په دې چوپتيا کې يوازې غنې وه، چې په خپلو منډو يې يو محسوس شور زېږاوه، پوره يوه ورځ هېڅچا د دې وړې کوټې وړه کړکۍ ډوله دړه ونه ټکوله او نه يې پرانيستله. که څه هم بريښنا ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې، خو بيا هم وږې نه وه، مګر غوښتل يې چې څوک ورته راشي، څوک ترې څه وپوښتي، تر څو دا هم د خبرې په سر او بر وپوهېږي. که څه هم په کوټه کې د کړکيو د نشوالي او ټوله ورځ دڅراغ د روښاوالي له وجې ورته ورځ او شپه نه ښکارېده، خو د لاس په ګړۍ کې وپوهېده، چې شپه لا د وخته بره شوې ده، په همدې ترځ کې يې غوږونو ته د پښو ښکالو راغله او بيا ورو، ورو په لرې کېدو شوه، په داسې حال کې چې غوږونه يې دوره تر شا د بوټونو لرې کېدونکې ښکالو ته بوګ کړي، ورو يې خپل ټيکری پرڅان راهوار کړ، غوښتل يې چې وغزېږي، نوسرويېږدی ته يې وکتل، پر سرويږدې دوه خرامانو سپږو چې په ناز، ناز راروانې وې، له ځايه وارغوچوله، يوه وړه کړيکه يې له خولې ووته، خو سمدواره پر ځان وقهرېده، زړه يې راډک شو، غوښتل يې چې په چيغو، چيغو وژاړي، مګر د دې پر ځای چې چيغې او کړيکې وکړي، څو مړې سړې اوښکې يې پر اننګو راوښويېدې، چې همدا شېبه دروازه هم چا پرانيستله، په دې وړې کوټې کې يې اوس نو دا دی درې څلور ورځې تېرېږي. اوس نو ورته دا سپړنه سرويږده ناولې نه ښکارېده، اوس يې نو ټولې سپږې پېژندې، په هرې يوې يې جلا، جلا نوم ايښی و، ان کله به چې يوه يې له شمېرې لږه راووته، نو دا به اندېښمنه شوه، د سرويږې ګوټ، ګوټ به يې لټاوه، نور نو ورته د سګرېټو فلترونه او کوتيان د اورلګيتو سوځېدلې ډکې او ځای، ځای وچ شوي نسوارو زړه بدوونکې نه وه، همدا ځيزونه وه چې دا يې دا څو شپې او څو ورځې بوخته ساتلې وه. دې سره يې غم شريکې کړې وه، له دې سره ښه ډېر ګړېدلې وه، اوس نو غنې مچان سپږې غوماشې دا ټول يې ښه ملګري شوي وو، خو په دې منځ کې زلمي غني به هم کله، کله په خپلې يوې نيمې پوښتنې له دې سره خپله خواخوږي ښوده .

د ډوډۍ راوړلو او وړلو پرمهال به يې نيمه پوښتنه له دې وکړه، ورسره به يې ډاډينه هم ورکړه، خو هغه به په تلو کې ضرور ويل :

ـ وارخطا کېږه مه، طالبان بنديان ډېر په بند کې نه ساتي، ستا به هم هر څه ژر معلوم سي، نه ګورې چې ته يې له کوماندانی دباندې نه يې ايستلی. که څه هم بريښنا غني تش په نوم پېژانده، خو له ګړېدو يې پوهېده، چې غني هلمندوال دی، د هغه په تورو سترګو کې به يې کله، کله خپلوي او کله هم پرديواله احساسوله. که څه هم غني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب و او برېښنا تورنه وه، خو له دې ټولو سره به غني ورسره په نرمه او خوږه ژبه غږېده، په داسې خوږه ژبه، چې برېښنا به یې د خپلو پښو د ښکالو اورېدو لپاره لېواله ساتله .

اوس یې هم شا و خوا وکتل، بیا یې د پښو رانژدې کېدونکې ورو ښکالو ته غوږونه بوخ کړل، خو داخل د پښو ښکالو د یوه تن نه وه، د دو تنو وه او دا ښکالو داسې رانژدې کېده، چې په کوټه کې دننه د مچانو، میاشو او غښو شور په کې ورو، ورو سکین کېده. ژر پر ځای کېناسته، ځان یې په خپل پړوني کې ښه راونغاړه او له ډاره یې په راوتلو سترګو دروازې ته کتل، چې ور په نرمۍ پرانیستل شو، لومړی ترې هماغه تورکی غني رادننه شو، ورپسې دنګ او ښکلی مولوي ملا ټیټه کړه او کوټې ته راننوت. د مولوي په ښکلې بڼه کې د ملنډو موسکا اوچته ښکارېده، خو سترګو یې په یوه خواږه او ترېي انداز برېښنا ته کتل. د هغه د دې بڼې په لیدو د غني تندی له قهره راوځړېده، په داسې حال کې چې خپله لاندېنۍ شونډه یې د غاښو په پنجو کې نیولې وه، غلی او بې خوځښته داسې چې په مولوي یې سترګې ونه لګېږي، په ډډه ودرېده، خو دنګ ځښور مولوي په وړې کوټې کې ها خوا دېخوا شو، د متیازو د بوی له وجې یې پوزه مونجه کړه، یوې خوا ته یې لاړې تو کړې، بیا یې په خندانه ژبه وویل :

ــ یانې چې ښځه هم غلا کولې سي، اه، توبه، توبه دې وي، زماخدایه استغفرالله .

غني ناکراره شان شا و خوا وکتل، عجیبه وه، په دې سره ژمي کې دا کوټه د دومره حیواناتو ډکه وه، لکه سور اوړی چې وي. پر دېوالونو غنېي، په هوا کې مچان او پر ځمکه میاشې نسوار او د نویو پیدا شویو مېږیانو دوې تورې لیکې ښکارېدې، برېښنا ته یې وکتل، هغه پرېنولې راټوله او غلې ناسته وه، چې په دې ترڅ کې دنګ مولوي د هغې پر لور یو بل قدم واخیست. مولوي نن د سپینې پاچ لونګۍ او سپینوجامو پر ځای د کندهاریانو ښکلې توره لونګۍ او تورې جامې اغوستې وې. که څه هم مولوي کندهاری نه و، خو ټولو ګومان کاوه، چې هغه به کندهاری وي، دا ځکه چې د هغه بڼه د کندهاریانو په شان وه، هېچا هم نه ویل، چې له کومې سیمې دی. ده هڅه کوله چې د کندهاریانو پېښې وکړي. د مولوي په لیدو د هر چا په زړه کې دا خبره ضرور راګرځېده، چې هسې خو کندهاریانو خپلو کندهاریو پښتنو، ښکلو بڼو لپاره تورې چاچې او تورې لونګۍ نه دي غوره کړي. هغه جامې، دغه رنګ جامې په لومړي ځل غوره کړې وې، لکه په دې چې ښه پوهېده، چې پښتنه نارینې څېره څرنګه د ښکلا عرج ته رسېدلی شي او نن دنګ مولوي همدا شان راغلی و، خو نن یې د نظر خواږه او د ژبې ترخه ډېر وو، نن یې تندی رڼ و، خوځېدنه یې نرم وه، خو خندا یې له ملنډو ډکه وه، په نرمه د برېښنا مخې ته کېناست، په داسې حال کې چې له ښکلو لاجوردي تسبو سره په تورو وېښتو، پټوسپینو لاسونو یې لوبې کولې، په نرمۍ یې وویل :

ــ قاضي صاحبان تا ته منتظر دي، الله دې وکړي چې رښتیا ووایې .

بیایې په ډېر غرور له ځایه پاڅېد، په وتوکې یې وویل :

ــ که رښتیا ونه وایې، نو زما د خولو خلاصول ډېر ښه زده دي، بیا به پښېمانه یې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې برېښنا ته کتل، بیا یې په نرمۍ وویل :

ــ زه به تا ته ډېر وخت درکړم، وګورم چې ته څونې اوښیاره یې، کواره خو دې د اوښارو خلکو ده.

له دې خبرو سره د وره په لور وخوځېد، د وتو پر مهال یې پر غني غږ وکړ:

ــ الکه غني درسره بو یې څه زما دفتر ته.

غني په هېښتیا د مولوي پر لور وکتل او له ځانه سره یې وویل:

ــ دده دفتر ته نو د چیش لپاره؟

برېښنا ته یې سترګې واړولې، د هغې پر مخ اوښکو دوې نرۍ او لمدې لیکې جوړولې، د ښي لاس څټ یې په غاښونو کې کلک نیولی و، د هغې د اوښکو په لیدو غني ورسره د زړه سوي او ډېر نژدېوالي احساس وکړ؛ په زړه سوي یې ورته وویل :

ــ پر الله پاک باور ولره، هغه ذات حقیقي دی، درځه چې ځو، مولوي ساب منتظر دی.

خو بر ښنا هماغه شان پر خپل ځای ناسته وه، سترګې یې ښکته نیولې وې او اوښکو یې ورته خوار اننګي لمدول، چې غني بیا ورته وویل :

ــ زما یوه خور ده، د ایغې نوم ام برېښنا ده، رښتیا درته وایم، د ایغې نو ام برېښنا ده، مورکه خو مې داسې وایي .

له دې سره برېښنا د غني تورو سترګو ته چې تل به په کې سرو لیکو د ده سترګو ته د نشو رنګ ورکړی و، خپلې سترګې ورجګې کړې، په دغو تکو توروسترګو کې یو زړه راښکونکی شان نژدېوالي او خوږوالي څرک واهه. غني په بڼه ښه ډېر تک تور و، ښخي تور لونګ و، مګر د خلکو خبره پوله او پټې یې دومره ښکلی و، چې دغه تورواله لا ورسره ښه ایسېده، هسې یو ناڅاپه د برېښنا په زړه کې سلیمان راوګرځېد، هغه هم له رنګه تور و، مګر د برېښنا مور به تل ویل :

هلک چې تور شي شاهزاده شي نجلۍ چې توره شي بنګړي دې خرڅوینه.

بیا یې د سلیمان خبرې پر زړه راواورېدې، چې یوه ورځ یې دې ته په ټوکو کې ویلي وو :

ــ برېښنا! کله چې یې ته راکړې، نو ستاسې خپلوانو به په زړونو کې ویل چې .

دا هلک تور دی نجلۍ سپینه لکه کارغه چې جلغوزی په خوله کې وړینه

ــخور درځه چې ځو !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غني په دې خبره برېښنا شنډ وواهه، لکه چا چې ناڅاپه له خوبه راپاڅولې وي، په ترهېدلي نظر يې شا و خوا وکتل. غني بياوويل:

ــ درځه چې ځو، باره به ناوخته سي خور!

عجيبه وه، يوه طالب ورته خور وويل، هغه هم په يوه بنديخانه کې. دا ورته ډېره هېښېده، اخر خلکو داسې نه ويل، چې طالب به دومره نرمه ژبه ولري، دا خبره ډېره هېښنده وه، دومره هېښنده، چې برېښنا يې پر خپل ځای د ځو شېبو لپاره مېخ کړه. په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، تر څو غني د دې په ناکرارۍ ونه پوهېږي، ذهن يې له دې غونډلي ډک و :

(درځه چې ځو، باره ناوخته سي خور!، باره په ناوخته سي خور!). همدې خبرې يې ذهن داسې راډک کړ، چې هر څه ترې هېر شول، هغه په ځان نه پوهېده، چې څنګه راپاڅېده، څنګه له کوټې راووته او اوس چېرې روانه ده، خو د طالب له خولې د خور کليمه پرې دومره خوږه او درنه پرېوتې وه، چې له غني سره په ښه زړه وخوځېده، چې کله به ورته غني وويل: خور داسې ځو .

خدای پوهېږي چې برېښنا به ولې سمدلاسه هماغه خوا ته وخوځېده. له څو دهلېزونو تېره شوه، د يوه دهلېز په وروستۍ برخه کې يې يوې کوټې ته راوبلله، د کوټې د دروازې پر سر لوحې ته يې وکتل؛ پر لوحې په تورو کرښوغټ ليکل شوي وو :

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). دواړه لوڅې پښې د مولوي عتيق الله طالب دفتر ته ننوتل، خو دفتر ته په ننوتو يې سمدواره سترګې پر دنګ مولوي ولګيدې، چې کران شريف يې طلاوت کاوه، د دوی په ننوتو مولوي هېڅ له ځايه ونه خوځېد، هماغه شان د پاک کلام په طلاوت بوخت و. غني د دروازې تر څنګ برېښنا ته، چې په بورقه کې سر تر پښو پټه وه، د کېناستو وويل. برېښنا د غني په لارښوونه د دروازې په خوله کې کېناسته، بيا يې د نظر نيلی د مولوي عتيق الله طالب پر دفتر وځغلاوه، دفتر د کور د ناستې د کوټې په شان و؛ څلورو دېوالونو ته نرۍ، نرۍ نيولۍ غوړېدلې وې، د کوټې پر غولي څلور، پنځه د نسوارو اير نکونه ايښې وو، د کوټې په يوه کونج کې دنګ مولوي ته مخامخ دوه ماشينګنې ولاړې وې. پر دې دفتر خو د برېښنا د کوټې ګومان راغی، هغه هم د يوې کورنۍ د ناستې کوټې ګومان. دفتر خو ورته هېڅ نه ښکارېده، خو همداچې د نظر نيلی يې پر دنګ مولوي پرېوت، سمدلاسه يې د کوټې لوحه د ذهن له پردې تېره شوه، چې پرې ليکل شوي وو:

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). ايله اوس وپوهېده، چې دنګ مولوي عتيق الله نومېږي، همدا چې مولوي عتيق الله د قران کريم له تلاوته وزګار شو، دوی ته يې مخ راواړاوه او غني ته يې د لاس په اشاره د وتووويل. غني هم سمدلاسه له کوټې ووت، خو دباندې د وره ترڅنګ جوخت ودرېد، تر څو د مولوي عتيق الله خبرې واوري. مګر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي په دومره ټيټ غږ غږېده، چې د غني غوږونو ته لا ايله د هغه د خبرو يو، يوتورى رارسېده. دا ځل يې غوږونه د دروازې د کونجي پر سوري ورسريښ کړل، چې ايله يې دومره واوريدل :

ــ گوره لېونى کېږه مه، ستاپه پايدې يې وايم !

برېښنا څه وويل خو غني وانهورېدل، چې بيا د مولوي غږ جگ شو :

ــ اوس لا سرې وخت دى، پام دې اوسه چې زه بيا هر څه کولاى سم .

د برېښنا بنگى راغى، مگر غني يې په خبرو ونه پوهېده، په دې وخت کې مولوي په لږ لوړ غږ وويل :

ــ ته نو په هېڅ نه پوهېږې، سمه خره يې .

بيا يې په ښه لوړ غږ نارې کړې :

ــ اه غني، وام څه سوې راسه دا فاحشه درسره بوځه، څه چې په کېږې، کيږې به نو .

له دې خبرې سره سم غني کوټې ته ننوت، دنگ مولوي د قران کريم پر لور روان و او برېښنا داسې په دېواله پسې په پټ مخ نښتې ولاړه وه، لکه چا چې پر دېواله سريښ کړې وي، د هغې د بدن رېږدېدا له بورقې هم اوچته ښکارېده، داسې ښکارېده چې برېښنا ځان نه شي نيولاى او هسې يې د دېواله په تکيه يې ځان ولاړ ساتلى دى، که نه لوېږي. غني په هېښتيا ورکتل، چې مولوي عتيق الله پرې غږ وکړ :

ــ چيش ته ولاړ يې، دا غله درسره بوځه د دې سر...

دواړه وخوځېدل، غني د سترگو لاندې برېښنا ته وکتل، هغه داسې روانه وه، لکه څوک چې يې ټېل وهي. غني غوښتل هغه وازمايي، ځکه يې ورته وويل :

ــ درځه خور چې داسې ځو !

برېښنا په پټه خوله هماغه لور ته وخوځېده، غني بيا ترې ويوښتل :

ــ مولوي ساب څه درته وويل؟

دا چې د برېښنا ستونى ژړا نيولى و، نو د غني د ځواب پر ځاى يې دوه رڼې اوښکې پر مخ راوښويېدې، مگر اوښکې غني ځکه ونه ليدلې، چې د برېښنا پر مخ بورقه خوره وه. نور نو غني هم ترې څه ونه پوښتل، همداسې په پټه خوله ورسره روان شو، داسې يې سر ټيټ نيولې و، لکه تر شا روانې برېښنا نه شرمېږي، د گناهگارو په شان يې سترگې ښکته نيولې وې، بنه يې ورو، ورو اندېښمنه کېده، غني په رښتيا طالب و، لږه موده کېده، چې د کوټې له يوې ديني مدرسې نه کابل ته د جهاد لپاره راغلى و، د هغه له اوږدو پراخو بارځکدارو جامو اوچت ښکارېده، چې لويديځوال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون دی، په زغرده خبرې يې کندهاريانو ته پاتېدې، خو د خوی نرمي او خوږ والی يې د هلمنديانو و. د غني خواره او ډنگروکې پژی د لويديځوالو پښتنو په پراخو جامو کې ببخې ورکېده، انجره توره لنگۍ يې نيمه پر سر او نيمه پر اوږو خوره وره پرته وه. بډوهلی پرتوگ او چوټو يې د برېښنا په ذهن کې د وړوکي غازي انځور راژوندی کاوه. تور کی غني نن له پخوا نه اندېښمن ښکارېده، نن يې تنکی ذهن د برېښنا له نومه ډک و، خپله برېښنا خور يې پر زړه اورېده، له هغه مهاله چې زکوم خان برېښنا له تور ټانکه مختار ته په واده يووړه، بيا نوده ونه ليده، ان د هغې ځېره يې هم هېره شوې وه، خو يوازې به يې کله، کله مور ورته ويل :

ــ زويکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښايسته ده، داسې نازکه ده، لکه گل. د زکوم دې خونه خرابه سي، نه يې راپرېږدي، زما او ستا به څه وس وي .

کله چې د برېښنا دوی په کورکې د غني ځواني سترگې پر برېښنا ولگېدې، خدازده چې ولې يې خپله برېښنا خور پر زړه لکه باران راواورېده او بيا يې د مور خبرې له ذهنه تېرې شوې :

ــ زويکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښايسته ده، داسې نازکه ده لکه گل.

له دې سره يې ناڅاپه په زړه کې دا خبره تېره شوه:

ــ ټولې برېښناوې ښايستې دي، خورا ښايستې دي .

له هماغې اولې شپې يې د برېښنا پر گرمتيا شک درلود. که څه هم هر څه يې په خپلو سترگو ليدلي او موندلي وو او د شک هېڅ خبره نه وه پاتې، خو بيا هم غني په دوو لارو کې پاتې و، هغه به له ځانه سره په کلکه ويل :

ــ هېڅ يوه برېښنا هم گناهگاره نه ده، هېڅ يوه يې گناهگاره نه ده. له دې غونډلې سره به يې خپله مور راپه زړه شوه، چې کله به د برېښنا دوی له کوره په سرو سترگو راغله او کله چې به ده د ژړاسپيناوی وغوښت، هغې به بس دومره وويل :

ــ زويکه نن يې بيا وهلې وه .

بيا به يې د برېښنا د گناه کيسه وکړه، د برېښنا گناه به تل له خوبه ناوخت پاڅېدل وو، ځکه خو به ده يوځل بيا په کلکه له ځان سره وويل :

ــ هېڅ يوه برېښنا گناهگاره نه ده. غني به تل د برېښنا په ليدلو د خپل خور خيالونو راچاپېراوه .

هغه د دواړو برېښناوو تر منځ يو عجيب ورته والی ليده، هغه به چې هر وخت له ځانه سره دا حکم صادرکړ، چې نه، هېڅ برېښنا گناهگاره نه ده، نو شېټ به يې وواهه او د خيالونو له نړۍ نه به رابهر شو او دا ځل يې هم شېټ واه، ژر يې تر شا وکتل، برېښنايې تر شا ولاړه وه، هېښ شو، په هېښتيا يې ځان او شا و خوا وکتل، که گوري چې د دهلېز

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې دواړه ولاړ دي او د مولوي خانو له دفتره ډېر، ډېر لرې تللي دی، ځانته په غوسه شو، بېرته وګرځېد. برېښنا هم په هېښتيا ورپسې وګرځېده، د برېښنا په نظر دا پراخ دهلېز ډېر تنګ او ډېر اوږد راغی. برېښنا داسې په تيندکو روانه وه، لکه څوک چې يې په زوره ټېلوهي او يا لکه د بل چا په پښو چې روانه وي، همدا چې د دهلېز په منځ کې خيرنې دروازې ته ورسېدل، غني پرځای ودرېد، برېښنا ته يې د درېدو وويل او خپله کوټې ته ننوت، شېبه به لا نه وه تېره، چې غني له کوټې نه راووت برېښنا يې کوټې ته وروبلله، برېښنا په لړزنده قدمونو کوټې ته ننوته،خو همدا چې کوټې ته ننوته، د يوه تن امرانه غږ ولړزوله :

له مخه چادرې لرې کړه، له مونږ دې ستر نه کېږي !

برېښنا په ناباورۍ د غږ پر لور وکتل، مګر د غږ ويونکی يې ونه پيژانده. بيا يې ورو خپل مخ لوڅ کړ، په کوټه کې يې د ډېرې روښنايۍ له وجې لومړی پر سترګو تياره خوره شوه، خو ورو، ورو يې د سترګو توره پرده لرې شوه، چې ايله يې په کوټه کې ناست خلک وليدل؛ درې د سپينو جامو وال مخامخ ناست وو، درې سپين کالي وال ښي لاس ته او پنځه سپينو جامو وال کيڼ لاس ته ناست وو. د دوی ټولو جامې، لونګۍ او پټوان، دا هر څه سپين وو، دوی د جامو د رنګ څه عجيب کلک ترون درلود، د ټولو ږيرې اوږدې، اوږدې نژدې ټولو يوه بڼه غوره کړې وه، د دوی يو ډول بڼو کوټې ته ډارونکې فضا ورکړې وه. برېښنا بيا د غږ پر لور، چې دې ته يې د چادرې پورته کولو ويلي وو، بيا وکتل، هغه تن ولاړ و، خو په ليدو يې له ډېرې وېرې د برېښنا اندامونه زيږه شول، په تېره د هغه د لاس په ليدو خو سمه لړزه پرې راغله، د هغه په لاس کې پړی شوی کېبل، لکه برېښنده توره داسې غوځوونکی ښکارېده. برېښنا بيا د درېيو مخامخ ناستوکسانو پر لور وکتل، هغوی نو له نورو ډېر درانه ناست وو. په دوی کې برېښنا يوازې مولوي خانو وپېژانده، چې مخامخ په درېيو تنوکې منځنی و. مولوي خانو يوځل د دې ليدو ته د دې وړې بنديخانې ته ورغلی و، له دې څخه يې د دې د ژوند په اړه ډېر څه پوښتلي وو. هغه په رنګ سپين و، خو د وېښتانو او ږيرې له پلنوالي څخه اوچت ښکارېده، چې يا به اورزګانی وي او يا به کندهاری. د مولوي خانو ښي اړخ ته يو پرېړ تن ناست و، چې له غټ تندي، تنګو سترګو وړې پوزې او سرو شونډو څخه پښتون نه ښکارېده، ښايي بدخشی، يا تخاری به و. د خانو کيڼ اړخ ته يو بل ډنګر سړی چې ډېره نرۍ او تېره پوزه يې وه، لکه د مار په شان تنګې، تنګې او اوږدې، اوږدې سترګې يې وې او نرې لکه تار برېتونه يې وو، ناست و او اوږې جګې نيولې وې. برېښنا داسې ګومان وکړ چې دی به نورستانی وي او که نه پشه يي خو ضروردی. اخر د هغه ناسته، د هغه اوږې پورته نيول او د هغه په ټيټ سر لوړ کتل بېخي د پشيانو لوښو ته پاتېدل. د دغو درېيو تنوپه ليدو، لکه چا چې د برېښنا په ستوني کې سا بنده کړې وې، داسې يې د سا بندۍ احساس وکړ، يوعجيب ډار پسې واخيسته، يو قدم تر شا راغله، لکه غوښتل يې چې وتښتي، چې چا پرې غږ وکړ :

ــ د ټولوخدای يودی، پر هغه باور ولره !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا ترشا وکتل، غني يې شا ته لږ نژدې ولاړ و، غني داسې چې خپله خبره د برېښنا غوږ ته ايله ورسوي، وويل :

ــ رښتيا وايه، په رښتيا کښې تاوان نسته .

لکه د غني خبرو چې برېښنا ته نامريي يې اروايي ځواک ورکړی وي، داسې يې له زړه ډار په تښتېدو شو او په برندو سترګو يې بيا پر ناستو ملايانو او مولويانو سترګې وګرځولې. ډېرو يې داسې د زړه له زوره سرونه ښکته نيولي وو، لکه چې نورو ته وايي: وينې ما څنګه خپل شيطان قابو کړی دی؟

په دې منځ کې يوازې مولوي خانو برېښنا ته په نرم انداز کتل او له ټولو نه لومړی هم مولوي خانو په خبرو پيل وکړ، له څه لنډو خبرو نه وروسته يې څه ورو او په پام وويل :

ــ ښه اوس نو دا وايه چې چيش ته دې غلا کوله؟

برېښنا د دې پوښتنې په اورېدو سمدلاسه غني ته تر شا په داسې حال کې چې ستونی يې ورته ګروم بندکړی و، په هېښتيا وويل:

ــ دوی ... دوی څه وايي ما غلا... ما غلا کړې؟ غني دوی ته ووايه ما د چا غلا نه ده کړې! مولوي صيب ما خو تا ته کيسه کړې نه؟

کېبل وال ړيرور طالب، چې له ژبې اوچت ښکارېده، پښتون نه دی، پر برېښنا رابرچ وهل :

ــ غلې ... دېخوا ګوره... هغه دې شوهر دی، چې په هره خبره ورته مخ الوې .

خو برېښنا د کېبل والا خبرې وانه ورېدې، بيا يې ناست مولوي ته په زاريو وويل :

ــ مولوي صيب! ما د چا... ما د چا غلا نه ده کړې... چا... چا... چا به پر ما تور لګولی وي، زه اقرار کوم چې د خسر له کوره تښتېدلې يم، د پلار کور ته راغلې يم، په دې کې ګناه نه ده، خو په خدای قسم، زما د څرک په سر قسم، که ما د چا غلا کړې وي، که تاسې ما مړه هم کئ، زه به همدا وايم چې ما د چا غلا نه ده کړې، اخر د څه لپاره بايد زه غلاوکړم، څه ضرورت دی...

او نور نو برېښنا د خبرو نه وه، په لوړ غږ يې ژړا پيل کړه، ټولو مولويانو او ملايانو سرونه ښکته اچولي وو، خو خانو هماغه شان ناست و او په کراری يې د برېښنا د اوښلنو سترګو ننداره کوله. بدخشي مولوي چې ټولو ورته مولوي حسين، مولوي حيسن ناري وهلې، حق په جانبه بڼه يې ونيوه، په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، ځان سوله ييز وښيي، په نرمۍ يې خپلې مخې ته له بخملي صندوقچې څخه يوه د سرو زرو وړه غاړکۍ وښکله، غاړکۍ يې د برېښنا مخې ته ونيوه او په ارامه يې مولوي عتيق الله ته وويل:

ــ مولوي صيب! دا دې چېرې پيداکړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ددوی په کور کښې، ټولو ولیدله .

بیا یې برېښنا ته مخ کړ او په روانه پښتو یې وویل :

ــ اوس هم وایې چې غلا دې نه ده کړې؟

دغاړکی په لیدو برېښنا یو ناڅاپه غلې شوه، داسې غلې شوه، چې ناستو ملایانو او مولویانو ګومان وکړ، چې خبره یې ورباندې زبات کړه، ډېرو یې چوپتیا په پټه خوله اقرار وګاڼه، خو مولوي خانو دا خبره ونه منله او په کلکه یې وویل چې: د حدود جاري کېدو لپاره اقرار بلسان یو اهمه اړتیا ده، خو د بدخشي مولوي حسین خبرې، که څه هم نرمې وې، مګر داسې په زهرو لړلې وې، چې نور یې نو د برېښنا زغم پای ته ورساوه، په لوړ قهر ژلي غږ یې چیغه کړه: مولوي صیب ته وایې زه اقرار وکړم، د څه شي اقرار؟ د دې چې د خپل مېړه د لاس امانت مې ساتلی او کور ته مې راوړی؟

مولوی حسین په نرمۍ وویل :

ــ خو که دا داسې وي، نو هغه پیسې څنګه؟

ــ کومې پیسې ؟

ــ دغه پیسې چې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې .

بیا یې د کلدارو د زرګیزو یو بنډل پیسې د برېښنا مخې ته ونیوې، په بریمنه ژبه یې وویل :

ــ دا پیسې خو دې وپېژندې؟ دا مو ستاسي په کور کې پیداکړې دي .

برېښنا د پیسو په لیدو هېښه پېښه شوه، اوس یې نو تر شا غنې ته هم نه شوکتلای، یوه شېبه یې په هېښتیا پیسو ته کتل، دوی په رښتیا هم همدا پیسې د دوی په کور کې پیدا کړې وې. د سترګو لاندې یې مولوي عتیق الله، چې د دې کینې خوا ته ناست و، وکتل. مولوي عتیق الله سر ټیټ نیولی و، یو عجیبې هېښتیا او نهیلۍ په مخه کړې وه، په داسې حال کې چې د ژبې لاندې یې اوښکو ورته هره کلیمه مالګینه کوله، وویل :

ــ زه نه پوهېږم، نوره په هېڅ نه یمه خبره، خو ما د چا غلا نه ده کړې، بس یوازې همدومره پوهېږم .

ــ په دې خو ښه خبره یې چې دا دېرش زره کلدارې مو ستاسي په کور کې پیدا کړې؟

برېښنا د سر په خوځولو وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ هو! په دې ښه خبره یم، مگر ما دا پیسې له چا نه دي غلا کړي او نه مې کله هم د پلار په کور کې دونه پیسې لیدلې دي، دا ما نه دي غلا کړي. پر خپل ځای ناکراره شان وښورېده، لکه د ترورو په شان یې په کوټه کې ناستو یو، یو تن ته وکتل چې یو ناڅاپه یې چیغه کړه :

ــ ما دا پیسې نه دي غلا کړي او نه مې پلار دونه پیسې لري .

ــنو څه خبره ده؟

برېښنا لږ په کراری وویل :

ــ دا راته ضرور چا چل جوړکړی دی، زه دونه پوهېږم، چې ما غلا نه ده کړې، نور چې څه، څه خبره ده، په دې نه پوهیږم .

په دې منځ کې د تېرې پوزې وال مولوي غږ ایله پورته شو :

ــ اګه تا دا پیسې نه دي غلا کړي، نو د په لار کور ته بیا ولې وتښتېدې، اګه هغه کار دې نه دی کړی، اګه دا کار دې ولې وکو.

برېښنا مولوي خانو ته چې تر دې دمه یې سوښ هم نه و ختلی او لکه سا ختلی داسې یې د برېښنا او مولوي حسین خبرو ته غوږ نیولی و، مخ کړ :

ــ مولوي صیب! زما کیسه اورئ؟

مولوي خانو چې نژدې له نیولۍ نه ښویېدلی و، پر نیولۍ نیم کېناست، په خپله ارامه ژبه یې وویل :

ـــ هو! ووایه .

مولوي حسین خپلې تنګې سترګې لا پسې تنګې کړې، د مولوي خانو غوږونو ته یې خوله ورنژدې کړه، مگر په لوړ غږ یې وویل :

ــ په دې شرط چې رښتیا ووایې .

مولوي شېرولي هماغه د تېرې پوزې وال مولوي په خندانه ژبه وویل:

ــ اګه ما چې څونه بازاري ښځ لیدلې، رښتیا نه وایي .

خو مولوي خانو ځان له دواړو نه، چې د ده خوا ته راکاږه شوي وو، راټول کړل، په کراری یې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه که رښتیا وایي، که درواغ، موږ مجبور یو چې کیسه یې واورو. بیا یې برېښنا ته د کیسې ویلو وویل. برېښنا هم خپله کیسه له سره پیل کړه، چې څنګه یې یو نیم کال وړاندې خاوند (سیلمان) د موټر په ټکر کې ووژل شو او چې یو کال وروسته د خسرکور ته ولاړه، غوښتل یې یوازېنی زوی یې (څرک) په خپل ابو نمک لوی شي، خو لا به اوونۍ نه وه تیره، چې مشر لېوره سلطان ورسره ستونزه پیل کړه .

دایې د سکه ورور کونډه ده او د سکه ورور میراث سکه ورور ته رسېږي، نو دا مجبوره ده، چې له هغه سره واده وکړي، مولوي خانو د دې لپاره چې خبره نوره هم روښانه شي،

وپوښتل :

ـ ولې دې له سلطان سره واده ونه کړ؟

ـ هغه ښځه لرله، بل پوډري او شرابي دی، پر ها بلې ښځې یې ورځ و شپه نه ده معلومه، سبا او بېګا یې ډبوي، ما ویل چې زما خو به له هغې نه هم حال بدتره وي، هغه خوار کۍ خو ورته حوصله کوي، خو زما بیا دونه حوصله نه ده زده .

ـښه بیا څه وسوه؟

ـبیا نو له دې بلا نه لا خلاصه نه وم، چې میرنۍ خواښې مې راته پایڅې بډوهلې، هغې ویل چې ما خپل لېوني زوی زماني ته کېنوی. زه خو تیاره مړې وم او د هغې زوی ته خو چا ښځه څه چې سپۍ هم نه ورکوله، هغه خو بېړا دی، لاړې یې پرواښکیو راروانې وي، زه یې هغه ته کېنولم، یوې خوا ته راته پړانګ و، بلې خوا ته پاڼ و، حیرانه وم چې څه وکم. یوه شپه مې راته لېوره لاس واچاوه، ښه وچې زما یو د بلې میرنۍ خواښې لور ده، سلما نومېږي، هغه وه، که نه څه نه وو راپاتې.

د دې شپې په سبا ما دا کیسه ټولو ته وکړه، ما ویل ګنې خسر به مې خبره سپینه کړي، د دغه یوه له شره خو به خلاصه شم، خو زه خبره نه وم، چې دا خبره به راته بلا جوړېږي. اغې نه پس مې خواښې لېوره او یور سره لاسونه یو کړل، یور ته مې یې څه بد نه وو رسیدلي، هسې یې راپسې رااخسیتې وو، بس درې واړو راپسې پایڅې بډوهلې، چې ما به ضرور لېوني زماني ته کینوي او یا به ورته له څرکه تېرېږم، نور نو خدای سلطان ته ورکړه، سبا او بېګا یې په یوه او بله پلمه وهلم. مولوي خانو بیا وپوښتل:

ـ ولې یې نو وهلې؟

ـما ورسره دا یوه خبره هم نه منله، چې اخر یې سر دې ته ووت، چې په ما به په زوره له زماني سره نکاح وتړي. هغه شپه یې زما نکاح تړله چې زه ترې وتښتېدم، ما یوه روپۍ هم له ځان سره نه ده وړې، دا غاړه کۍ مې د مېړه په څلوېښتي کې له ځان سره د پلار کور ته وړې وه، دا هغه راته د لاس نښه پرې ایښې، دا مې خپله ګاڼه ده، ما یوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ هم نه ده ورپ، زه قسم خورم، ما یوه روپۍ هم نه ده ورپ، بس یوه روپۍ مې هم نه ده ورپ. ما... او نور یې نو د ژړا له توسنه څه ونه شو ویلای او نه یې هم نوره نو د ژړا مخه نیولی شوه .

ناست کسان له یو بل سره بونګېدل او بیا به یې خپله خبره مولوي خانو ته وکړه. دوی به برېښنا ته په ګوته اشارې کولې او څه به یې ویل. مولوي شېرولي ډېر ګړېده، چې د هغه له نیمګړې پښتو سره هېڅ نه ښایېدل. مولوي عتیق الله به هم کله، کله د وار او ګوزار خبره د اقرار لپاره وریادوله. ټولو ناستو مولویانو له برېښنا بیا پوښتنې پیل کړې، خو د دوی ټولې پوښتنې پر دې ټکي څرخېدې، چې ولې دې غلا وکړه. برېښنا به کله په زاریو او کله په چیغو او کړیکو ځواب ورکاوه، چې غلا مې نه ده کړې، خو هغوی به بیا ترې وپوښتل :

نو ولې دې غلا کوله؟

اصلاً دوی د تحقیق او پوښتنو په راز نه پوهېدل، لکه له اره چې له تحقیق سره روږدي نه وي او کله یې هم د څېړنې او ارزونې په اړه څه نه وي لیدلي، یا اوریدلي. د دوی تر منځ د نظرونواختلاف موجود و. مولوي حسین پر قران شریف د قسم یادونه کوله، مولوي شېرولي بیا اقرار البلسان غوره ګاڼه، ولوکه د زور او جبر له لارې هم وي. د مولوي شېرولي له دغه وړاندیز سره مولوي عتیق الله هم سر خوځاوه، خو مولوي خانو بیا درې شاهدان د شریعت غوره لار ګڼله. اخر مولوي خانو باور درلود، چې هېڅوک د درواغو لپاره پر سپین او پاک قران لاس نه ږدي.

نژدې وو د دغو درېیو تنو تر منځ په دې سکالو جګړه راشي، د دوی خبرې اترې ډېرې اوږدې شوې، خو پایله یې څرګنده نه شوه. برېښنا یې تر سبانۍ غونډې رخصته کړه. کله چې برېښنا له کوټې نه ووته او د خپلې وړې بندیخانې پر لور روانه شوه، یو ډول د خوښۍ احساس په غېږ کې نیولې وه، غوښتل یې خپله خوښي له غني سره، چې له دې دمخه روان و، شریکه کړي. هغه ته په چیغو، چیغو وواي چې مولویانو ته یې قناعت ورکړ اخر هغوی هم انسانان دي او دا درکولای شي، داسې ښېښې به یې هم څکه ډېرې لیدلې وي، چې هغوی هم افغانان دي، په همدې ټولنه کې یې ژوندکړی دی او بله دا چې دې ورته ربتیا وویل، ربتیا هرڅوک درکولای شي. د رښتیاوو رنګ سپین وي او دا خو سپینه، سپینه غږېده. برېښنا ته دغه ناست مولویان څه عجیب ډول ګران شوي وو، د هغې هغه ټولې انګېرنې له منځه تللې وې، چې دې ګومان کاوه، طالبان د ځناورو چلندلري، په تېره ښځې او هغه هم مجرمې او تورنې ښځې خو څه چې سیورې یې هم په ټوپک ولي. هغوی ته ښځې له سره انسانانې نه ښکاري، نا، داسې نه وه، مولوي خانو هم طالب و او غني هم طالب دی، دوی خو داسې خویونه لري، لکه د دې پلار، لکه سلیمان او لکه ظریف هوا! لکه ظریف.

د برېښنا په بڼه کې ایله خوښي راڅرګندېده، خو غني اندېښمن ښکارېده، هغه په ټوله لار کې برېښنا ته یوه خبره هم ونه کړه، تندی یې تریو نیولی و، کله، کله به لکه د سودایانو په شان له ځانه سره وبونګېده او کله، کله به یې تندی په پنجه کې ونیو، یوازې کله چې په برېښنا پسې یې دروازه کلپوله، نو یوه شېبه د دروازې په خوله کې ولاړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شو، برېښنا ته يې نېغ وکتل، دا ځل برېښنا نه يوازې دا چې د غني په سترګو کې يو ډول خوږوالی و، يو ډول اندېښنه، يو ډول باور ولېد. اوس يې د ده په ځوانو سترګو کې يو ډول نژدېوالی او خپلوي هم احساس کړه، خو غني تر ډېره ونه درېده، په کراری يې وويل:

ــ پرخدای (ج) باور وکړه، رب العزت ته حق او ناحق دواړه معلوم دي، هېڅوک ترې نه پټېږي، هغه خورا ډېر مهربانه دی او بيا يې له يوې مانېجنې موسکا سره په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه.

غني دې خبرې ته اندېښمن و چې څه به کېږي او دوی ولې د مولوي صيب خانو، چې تر دوی ټولو ډېر پوهېږي، خبره نه مني او شاهدان نه راغواړي. که څه هم غني هغه پيسې او هغه غاړګۍ ليدلې وه، چې د برېښنا دوی له کوره يې پيدا کړې، خو بيا هم د برېښنا پر اوښکو يې يو عجيب شان باور درلود، هغه ګومان کاوه چې هر څوک درواغ ويلی شي، خو اوښکې ځکه درواغ نه شي ويلی، خو تل به يې د خپلې مور اوښکې سترګو ته نېغې ولاړې وې، چې کله به د برېښنا دوی کور نه راغله، نو پرته له دې چې څه ووايې، رنځو او تبجنو اوښکو به يې هر څه سپين، سپين وويل، نور نو د مور کيسې ته به يې اړتيا نه وه پاتې او د تحقيق پر مهال برېښنا ښه ډېرې اوښکې توېې کړې وې، ځکه يې د غني په زړه کې يو ډول باور او يو ډول احساس پيدا کړی و. سره له دې هم غني هغې غاړکۍ، هغو پيسو ته هېښ پېښ پاتې و، له يوې خوا د برېښنا معصومه څېره، د هغې بې وسي، د هغې ساده ګی، د هغې له زاريو او نںواتو ډکې په ژړه غوني اواز خبرې او بيا د هغې اوښکې او له بلې خوا غني هر څه په خپلو سترګو ليدلي او په خپلو لاسونو يې موندلي وو، هېښ و چې څرنګه فيصله وکړي، دې ته هم هېښ و، چې مولويان ولې د برېښنا موضوع اوږدوي، اخر هېڅکله هم دلته دومره يو قضايي سکالونه ده اوږده شوې. دې کار دلته ساری نه درلود، نن به يې مجرم راووړ، دوه ورځې وروسته به ترې تحقيق پيل شو، د تحقيق په پای کې به يوه ورځ پټه محمکه دايره شوه او په راټلونکې جمعې کې به ترې يا لاس، او يا پښې غوڅې شوې، يا به ترې سر غوڅ شو، يا به تر يوه دېواله لاندې شو، يا به يې دُرو ملا ورماته کړه او يا به د دارکړۍ ورته ستونې راووړ کړ او څوک به د تيږو تر ډېرۍ لاندې ورک شو.

غني داسې ډېرې پېښې ليدلې، ځکه خو برېښنا او د هغې برخليک ته اندېښنې وړی و، په دې ورځو کې يو عجيبه ناڅرګنده احساس د برېښنا خوا ته ورکشاوه، ځان يې په ناغوښتې ډول هغې ته نژدې، ان خپل ګاڼه. په نه زړه يې جامې بدلې کړې، دا ځل يې د خورې ورې انجرې لونګۍ پر ځای سپينه ننګرهاری ټوپۍ پر سر کېښوده، له لمانځه وروسته يې قران شريف پرانيست، درې ځله يې ياسين شريف تلاوت کړ، بيا يې د رحمن سوره درې ځله تلاوت کړه، ورپسې يې قران کريم څو، څو ځله ښکل کړ، بيا يې يوه اوږده ډېره اوږده دعا وويله، عجيبه وه، د دې لپاره چې ځانته دعا وکړي، ټوله دعا يې برېښنا ته وکړه .

بيا له ځايه جګ شو، وړوکی جيبي ياسين شريف يې له تاخه راواخيست، په ښي جېب کې يې کېښود، پرته له دې چې په کوټه کې نورو ناستو انډيوالانو ته، چې ټولو ورته په هېښو نظرونو کتل، څه ووايي، له کوټې ووت. پر لاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښمن روان و، د مولوي عتيق الله تر دفتر يې له چا سره، ان تش سلام عليک هم ونه کړ. عتيق الله ورته ټاکلي ځای ته د برېښنا د رسولو وويل، خو ده په قهر ترې وپوښتل:

ــ ولې مو د برېښنا ټول کارونه زما پر اوږو اچولي؟

يکت دلې بې له ما بل څوک نسته.

غني دا خبره په ناخبرۍ کې په ناغوښتې توګه وکړه،ان د ويلو پر مهال هېڅ په دې نه پوهېده، چې څه وايي، خو خبره يې وکړه، مولوي عتيق الله ورته يوه شېبه غلی، غلی او هېښ، هېښ وکتل، بيا يې ورو، ورو پر شونډو يوه د ملنډو ډکه موسکا راڅرګنده شوه :

ــ الکه غني ته ښه هلک يې، پر دا نورو مې باور نسته، ته داسې يې لکه ملايکه .

غني ورته په هېښونکي نظر کتل، چې مولوي بيا وويل:

ــ څه په نورو خبرو پسې سر مه ګرځوه، ته مې دې کار ته خوښ يې، نور يې نو څه غواړې؟

غني پرته له دې چې مولوي ته څه ووايي، له مولوي نه يې د برېښنا د بنديخانې د کلپ کونجۍ راواخيسته او په هغه لور وخوځېد. برېښنا په کوټه کې غلې او بې خوځښته ناسته وه، هغه داسې خيالونو راګيره کړې وه، چې ان د غني په راتلو يې ځان هم راټول نه کړ، هماغه شان يې ټيکرۍ پر پښو خور او ځنګل او خيرن وېښتان يې پر اوږو او ملا خواره واره پراته وو. د ها بلې ورځې د خوښۍ څرک يې په بڼه کې نه ښکارېده، يوازې داسې ښکارېده، لکه ټوله شپه يې چې خوب نه وي کړی. سترګې يې داسې پړسېدلې وې، لکه ډېرې ژړلي وي ، دا ځکه د ښکلو سترګو سپين ګاټې يې په سرو رګونو ښکلي ښکارېدل، غني وروکتل. که څه هم هغه هڅه کوله، چې برېښنا ته د خپلې مشرې خور برېښنا په سترګه وګوري، خو دلته يې د برېښنا له جادوګرې ښکلا څخه سترګې پټې نه شوی کړې. برېښنا په دې خورو ورو ځنګلو وېښتو او ناولو جامو کې د رښتيا هم ډېره ښکلې ښکارېده، خورا ډېره ښکلې ښکارېده. غني يو ځل بيا په زړه کې وويل:

ــ ټولې برېښناوې ښکلې دي، خورا ښکلې دي. په يوه متفکر انداز يې لکه بت تراش چې خپل تراشلي بت ته ګوري، داسې برېښنا ته بيا وکتل. اوښکو يې د هغې خورا ښکلي اننګي لانده کړي وو او تر ګرېوانه يې لارې کولې، په کرارۍ يې ترې وپوښتل :

ــ څه خبره ده خور، بيا څه پېښ شوي دي؟

ــ زه... زه ډارېږم، زه دا ګناه منم .

ــ دچيشي ګناه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ دغه چې ټول وايې ما غلا کړې ده .

ــ ولې د څيش لپاره؟

ــ ما ته قران شريف راکړئ، زه دا ګناه منم، قران نه خورم. غني زه له قرانه ډېره ډارېږم، زه څنګه ...

او بيا يې ژړا ستونی په خپلو منګلوکې ونيوه، غني ورته په نرمۍ وويل چې: له دې څخه ښکاري چې دا غلا تاکړې ده .

ــ دا څه وايې، ما ولې غلا کوله، څه ضرورت مې درلوده؟

ــنو څه خبره ده، مسلمان کله، کله د دې لپاره چې نورو ته رښتيا وروښيي، بايد پر سپين کران لاس کښېږدي، دا خو د مسلمان مجبوري ده.

ــ خو زه له دې مجبوريته تېره يم، زه قران نه کوم.

ــ ولې ته داسې کوې، پوهېږې، له کرانه ډار ښه نه دی، پر کران بايد سړی ايمان ولري، پر هغه بايد عمل وکړي، اسلام د بېرې دين نه دی .

ــ خو زه د رښتيا ډارېږم، ما کله هم تش په خوله داسې قسم نه دی ياد کړی، زه به پرې څنګه لاس کېږدم، زه دا دغلا تور منم، څه به وشي، يو لاس به مې لاړ شي ايمان خو به مې نه ځي؟

ــ ته لېونۍ يې، ليونۍ پر کران قسم کولو سره د هېڅا ايمان نه ځي، په دې کې د ايمان تاوان نسته، ته هسې بېرېږې، په خدای باور ولره .

برېښنا په داسې حال کې چې لکه شوې پاڼه رېږدېده او په منګولو د خپلو متو په نيولو يې هڅه کوله، چې د غني له سترګو رېږدېدا پټه کړي، وويل:

ــ نه، زه وېرېږم، زه قسم نه کوم، زه مې تر لاس تېره يم، زه قسم نه کوم .

ــ ته ولې بېرېږې؟

ــ نيا مې ويل چې حق و ناحقه قسم دواړه ګناه لري، تر هغې ونې لاندې چې قسم شوی وي، هغه وچېږي. هغې ما ته ويلي چې له قسمه په مرګ ځان وساتم، زه دا قسم نه خورم .

ــسمه ده ورسه او په لوړ ږغ نارې کړه چې: زه غله يم، زه غله يم، سمه ده دا کار خو دې په وسه دی نه؟

ــما چې غلا نه ده کړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنو بیا ورسه هغه پاکه مالګه وښته او پر خدای (ج) او پاک کران کسم یادکړه.

غني دا وویل او سمدلاسه یې له جیبه یاسین شریف راوایست، په ډېر درناوي برېښنا ته په دواړو منګلو ونیو .

ــ دا درسره واخله، دا د کران شریف زړه دی، پرخدای باور ولره، هېڅ هم نه کیږي .

خو برېښنا یوې عجیبې عقیدوي وېرې په مخه کړې وه؛ ځان یې ډېره لویه ګناهګاره احساسوله، داسې یې ګڼله چې شپېه وروسته یې ټول ګټلي ثوابونه په اوبو لاهو کېږي. پر دې خبرې یې کلک باور درلود چې حق و ناحقه قسم دواړه یو شان ګناه لري. په خپلو پښوکې یې قران شریف ته د نژدې کېدو سېک نه لیده، لکه شوې پاڼه داسې یې ټوله پژۍ رېږدېده، د خپل زړه درزا یې اوچته احساسوله، د نیا له خبرو یې ذهن ډک و، لکه زندۍ چې یې په غاړه کې وي، داسې یې سا تنګه، تنګه کېده او لکه غني چې د برېښنا ناکراره حالت احساس کړی وي، داسې په لوړ غږ چې برېښنا یې واوري، ویل:

ــ بې شکه چې رب العزت د حق پر خوا دی .

برېښنا غني ته تر شا وکتل، غني هم داسې ورته وکتل، لکه دې ته چې وایي :

ــ ورځه رب العزت پوهېږي، هغه په هر څه خبر دی، پر هغه باور ولره !

همدا چې برېښنا د قران شریف پر سر پاشلې مالګه وڅټله او په قران شریف یې قسم یاد کړ، مولوي خانو اوږده سا واخیسته، په نرمۍ یې برېښنا ته وکتل، بیا یې نورو ته مخ کړ:

ــایله یې کئ نور نو حك نه پر لرئ!

مولوي حسین ژر مخ ورته راواړاوه:

ــ مولوي صیب! څوک چې غلا کوي، قران شریف هم خوري .

ــ نو بیا مو ولي شاهدان نه غوښتل، چې کران مو ورکړ؟

ــ موږ ویل، که ووېرېږي،

ــ که مو پام و، اوس ام له ډېرې بېرې مرګ پر تیرسو.

ــمنګر کسم یې وکړ .

ــملا صیب! طالبانو یې په کور کې غاړه ګۍ او پیسې پیدا کړي، د دواړو پیسې له دیارلسو دینارو ډېرېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه په نورو نه پوهېږم، ما د اوله د شاهدانو خبره کړې وه، نه پوهېږم، تاسي ته ولې پر کران کسم دونې اسانه ښکاري، چې بس هر څوک مو گیرکړ او کران ورکوي، دا ښه کارنه دی، د شریعت لاره درې شاهدان دي، بس هماغه یې سمه او د عدالت لاره ده .

په دې منځ کې مولوي عتیق الله د دوی خبرو ته راولوېده:

مولوي ساب! ته پکر مه کوه، د دې ژبه زه درخلاصوم.

ـ مولوي خانو پر مولوي عتیق الله سمدلاسه راغړم وهل:

ـ عتیکه! ته لا د ځوانۍ په جوش کې یې، پر لاس دي پکر ساته، اسلام د عدالت دین دی، نه د وهلو، بس هماغه درې شاهدان یې شرعي لاره ده.

ـصیب! بله لار نه ده پاته .

ـ که بیا ام ستا په ولو (وهلو) کار ونه سو؟

ـبیا نو هغه وخت شاهدان راغواړو .

ـیا، یا، دا نو بېخي نه درسره منم، دا دخدای لا ر نه ده .

مولوي خانو دا وویل او له ځایه په دې پورته شو، چې ټولو ته د رخصتېدو ووایي .

مولوي عتیق الله همدا چې له کوټې راووت، نو مولوي حسین ته یې په غوږ کې وویل :

ـ نه پوهېږم څرنگه دا مولوي ساب خانو د دې غلې پر مخ سوی دی؟

بیایې برېښنا ته وکتل :

ـ لکه چې دا غله غېږې هم گرموي؟

سره له دې چې په دې مهال کې برېښنا د مولوي عتیق الله تر څنگ ولاړه وه، خو د هغه دا خبره یې هېڅ وانه ورېده، دا مهال د هغې زړه او ذهن یواځې له یوې غونډلې ډک وو: قران کول گناه ده، خدازده که ژوندۍ پاتې شم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېيم څپرکی

برېښنا ته نو نور په کوټه کې د سپړو، خلو، غښو او مېږيانو د ګڼلو ځواک نه و پاتې، ټول وجود يې ټوک، ټوک و، داسې يې پړی خوړ په غبړ کې نيولې وه، چې ان د وېښتو بېخونو يې يو نه زغمونکی سوی کاوه، همدا چې پر نيولی کيناسته، نو ايله وپوهېده چې د بدن هېڅ برخه يې د کېبلونو له ګوزارونو په امان کې نه ده پاتې شوې .

دا چې مولوي شېرولي پر دې خبره ټينګار کاوه، چې برېښنا دې اقرار بلسان وکړي او مولوي عتيق الله هم پر دې خبره ټينګ ولاړ و، ځکه خو يې د مولوي خانو له خبرتيا پرته درې ورځې بې خوبه ساتلې وه او بيا يې په دريمه ورځ دومره ووهله، چې نور نو کېبل وال پرې سترې شول، خو بيا هم برېښنا تر هغې اقرار ونه کړ، چې د کېبلونو د ګوزارونو په منځ کې له هوښه ولاړه او بيا يې په هماغه بې هوښۍ کې دلته راوايسته. دا چې څومره موده پرې تېره شوې وه، هېڅ پوه نه شوه، يوازې دومره پوهېده چې نه کېناستی او نه هم څملاستی شي. د بې وسۍ او بې کسۍ احساس له نهيلۍ سره يوځای راګيره کړه، په دا څو ورځو کې چې دلته بنده وه، له کوره هېڅوک يې پوښتنې ته نه وو راغلي، اصلاً هغوی خبر نه وو چې داچېرې بندي ده، له هرې بلې ورځې نه يې څرک ډېر پر زړه اورېده. د کميکانو په شان يې په ژړا لاس پورې کړ، تر ډېره وخته ناسته وه او ژړل يې. په ژړا يې ايله زړه سپک شو، خو د وجود خوږ يې هماغه شان و، درې ته يې وکتل، د دې ورې دروازې په وړاندې يې عجيب احساس درلود، بې سارې کرکه او ډېره هم ورته ګرانه وه.

غوښتل يې د کوټې په هغه کونج کې چې تشو او ډکو ته يې ټاکلې وه، تشې وکړي. له ځايه پاڅېده، لومړی خو د دغه ځای زړخن بد بوی ځوروله، خو اوس يې دا بوی دومره نه احساساوه، ان په دې لا خوښه وه چې په خپل زړه خو تشې او ډکې کولای شي. که څه هم غني او مولوي عتيق الله ډېر ځله پرې د تشو او يا ډکو پر مهال راغلي وو، خو بيا هم له خپلې دې ازادۍ نه يې يو ډول خوند اخيسته. له ځايه پاڅېده، خو همدا چې تشو ته کېناسته، د دروازې له شا نه د پښو ښکالو راغله، سمدلاسه له ځايه جګه شوه، په قهر له ځان سره وبونګېده: پر داسې ژوند دې د خدای (ج) لعنت وي ، د سپي زامن. ژر، ژر يې پرتوګانښ وتاړه، په منډه يې ټيکری پرسر کړ، چې غني په ماښجنه بڼه کوټې ته راننوت. له هغه سره د پټاټو تالۍ او يوه ډوډۍ وه، رابې وړه او د برېښنا تر مخې يې کېښوده، پرته له دې چې برېښنا ته وګوري، ويې ويل:

ــ راځه يوه ګوله ډوډۍ وخوره!

خو برېښنا له ځايه ونه خوځېده، غني بيا وويل:

ــ مولوي ساب خانو کندهار ته ولاړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا بیا هم څه ونه ویل. غني خپلې خبرې له سره ونیوې:

مولوي ساب خانو چې خبر سو تا ته یې ول درکړي، خپله وزیپه یې پرېښوه، ولاړ خپل کلي ته. ما ته یې وویل، چي تا ته ووایم دا د اسلام لاره نه ده، اسلام داسې حکم نه ورکوي، چې ته خپه نه سې .

برېښنا بیا هم څه ونه ویل، خدازده ولې د غني رنګ بدلون وموند، لکه پر څه چې خړ شوی وي، سر یې ښکته ونیو، په خړې ژبې یې وویل :

ــ زما یوه خور ده، هغه ام برېښنا نومېږي. زما نه یادېږي، خو مور که مې د ایغې ډېرې کیسې کوي.

سره له دې چې غني دا خبره هره ورځ برېښنا ته کوله، بیا هم برېښنا ترې وپوښتل:

ــ دا ځنګه خور ده، چې لیدلې دې هم نه ده؟

د برېښنا غبر پر غني باندې داسې خوږ ولګېده، لکه د هغې په خبرو راوستلو سره یې ټوله نړۍ فتح کړې وي، پر شونډو یې یوه نرمه موسکا راڅرګنده شوه، خو سمدلاسه یې بڼې بدلون وموند. بڼه یې ناڅاپه ماښېجنه شوه. په شمېرلو کلیمو یې وویل:

ــ هغه یې په کوچنیوالي زکوم خان ته ورواده کړه، بالا یې نه ده راپرې ایښې، ما ته هم د ایغې رنګ ښکارې. بیا یې له ځانه سره ورو، ورو وویل :

ــ اه، وکې بالا اوس به نو لو ښځه سوې وي، اوس به نو کوچنیان ام لري .

برېښنا ورته په دې هېښ، هېښ وکتل، چې غني د خپلې خور په هکله یوازې انګېرلی شو،چې غني بیا وویل:

پر هغې یې بله ښځه وکړه.

ــولې نو په اغې څه شوي وو؟

ــنیخه، نارینه خو څلور ماینې هم کولای سي. پرېږده وایي چې سبا به پر تا شاهدان تېرېږي، پر خدای پاک باور ولره، د هغه هر څه په وس دي .

ــخو زه یې نه خوښېږم .

برېښنا له دې خبرې سره یو اوږده سا واخیسته، خو د غني تندی تریو شو،څو، څو ځله یې په زړه کې توبه وایسته، بیا یې برېښنا ته په قهر ژلې ژبه وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــیا، یا داسې مه وایه، ګنانګاریږې، پر خدای خپل بنده ګان د ونې خواږه دي، لکه پر مور او پلار چې اولاد خوږ وي. توبه وکاږه، ښه خبره دې ونه کړه، ستا له عذابه ښکاري چې ته پر خدای ډېره ګرانه یې. خدای خپل خواږه بنده ګان ازمایي، پر دا حال دې شکر وکاږه !

غني دا وویل او سمدلاسه له کوټې ووت، بریښنا یوه شېبه د غني په خبرو غلې پاتې شوه، د غني د هرې خبرې کلیمه، کلیمه یې له ذهنه څو، څو واره تېره شوه: (خدای خپل خواږه بنده ګان ازمایي). بیا یې د پټاټو تالۍ ته وکتل، ورسره یې پر کوټې یو ځلغند لنډ نظر واچاوه، خپل لستوڼی یې رابډواهه، پر متې او مرونده یې د کېبل د ګوزارونو خاپونه اوچت ښکارېدل، لکه د دغوخاپونو په لیدو لېونۍ شوې وي، داسې له ځایه جګه شوه، په ناولې کوټه کې لکه د ډېران د منځ خلي داسې نېغه ودرېده، ناڅاپه یې د لېونو په شان وخندل، د خندا په ترڅ کې یې وویل :

ــ پر حال شکر وکاږم، دا هم د شکر ځای دی، چې لا ژوندۍ یم. بیا یې په یوه شېبه کې د سلیمان له مړینې وروسته ټولې هغه ناخوالې له ذهنه تېرې شوې، چې هره شېبه او هره ګړۍ پرې راغلې وې. دذهن په پرده کې پرته له کړمو نورڅه نه ښکارېدل، لکه د لېونو په شان یې د خپلو لیدلو او تېرو کړاوونو په ګڼلو پیل وکړ، په دغه ورځ سلطان وهلې وه، په دې ورځ عقیدې مور په کوټه کې کلپه کړې وه، په دې ورځ یې مور ورته ویلي وو، چې له زویه تېره شه، په دغه ورځ سلیمان ومړ او په دغه ورځ حاجي صیب د سلیمان پلار ورته ګواښېدلی و، چې که د زماني نکاح ته غاړه کښېنږدې، نو وژني یې او په دغه ورځ ورته سلطان لاس اچولی و، تر څو دا له ځان سره نکاح تړلو ته اړه کړې او داسې ډېرې ورځې راغلې وې، زښتې ډېرې ورځې. د دغو خبرو په رایادولو لکه لیونۍ چیغه یې کړه :

ــ لویه خدایه! ما ته دې څه راکړي، چې شکرو پرې وکاږم، په څه دې شکر وکاږم، ولې شکر وکاږم؟ له دې به بل کوم عذاب وي، چې پر ما به یې پېرزو کړې؟. له دې سره یې مخ پر دېواله ورمنډه کړه، په لوړ غږ ژړا یې له دېواله سره د تندي وهلوغږ تر سیورې لاندې راوسته. هماغسې ورو، ورو کېناسته او همداسې کرار، کرار یې ژړا او سلګۍ ورو شوې، داسې چې یو مهال خوب په خپله مهربانه غېږ کې راپټه کړه. داچې به څومره موده ویده وه، دا ورته هېڅ نه جوتېده، دا ځکه چې کوټه یې سبا او بېګا تیاره وه ، یوازې د چت تک تور ځراغ له دې همېشنۍ تیارې سره پنجې نرمولې. همدا چې له خوبه پاڅېده، سترګې یې د پټاټو پر تالۍ ولګېدې. که څه هم په تالۍ کې دوه درې مچان او څو میاشې راپرېوتې وې، خو دې سره له دې هم ژر، ژر له تالۍ نه مچان او غوماشې لرې کړې، بیا یې په هېښنده اشتها د پټاټو په خوړلو لاس پورې کړ، له ډوډۍ خوړلو وروسته یې لاس د لمنې په پېڅکه پاک کړ، له ځایه پاڅېده، د کوټې په بر ګوټ کې یې پرتوګ وښویاوه، خو همداچې تشو ته کښناسته، د درې په کلپ کې د کونجۍ چق و چوق له ځایه وارغوچوله، خو له دې سره یې تشې پر لینګیو وښویېدې، پر ځای ودرېده. یوه شېبه یې پرته له دې چې څه وکړي، داسې بې خوځښته خپلو لندو پښو ته کتل، چې سترګو یې دوه څاڅکې پر لندو پښو ورزیات کړل، دروازې ته یې په بې وسۍ له ډېرې نهیلۍ وکتل، بیا یې پر کوټې یو ډارن نظر واچاوه، کوټه که څه هم د ډکو او تشو متیازو، غوماشو او غنو نه ډکه وه، خو دې ته د بیدیا په شان تشه ښکاره شوه، د سګرېټو فلترونه او کوتیان پر خپلو ځایونو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي پراته وو، غنو منډې رامنډې نه وهلې، ځراغ هماغه شان په دار ځړېدلی ښکارېده. په همدې شېبه کې وره دره په ورو غرړ پرانیستل شوه، په دهلېز کې روښانه ځراغونو دا وپو هوله، چې اوس نو ښه پخه شپه ده، چې په دې وخت کې دهلېز د روښنايۍ له غېږې تور سیورى دې ورې بنديخانې ته راننوت، د د دغه دنګ سيوري په ليدو په تراټ يو دوه قدمه تر شا لاړه او چې ځنګه سیوري دروازه کلپ کړه، نو دې هم ايله سيوری وال وپېژانده. د هغه پر شونډو يوې شيطاني موسکا سترګکونه وهل. سپينو سوچه جامو او تورې سپينې ليکې والې لونګۍ يې بنې ته عجيبه شان ښکلاوربخښلې وه. په تورو ځلېدونکو وېښتو، سپينو منګولو کې يې د تسبو لړ ښکته پورته کېده، چې د دواړو لاسونو په ګوتو کې يې ورته يوه، يوه دانه اړوله. د هغه په ليدو له برېښنا نه د وجود خوړ هېر شو، يوه هېښنده ډار او يوه ناځرګنده ګواښ په مخه کړې وه، داسې ورته ښکاره شوه، لکه نرۍ چې په وره کېدولو روانه وي، دومره چې د دې ځای په کې نور نه وي پاته. سا يې بنده، بنده شوه، ناځاپه يې په تېرو اوښکو پسې لا نورې او لا تودې اوښکې په منډه راښکته شوې، داسې يې احساس کړه، لکه نور چې نو په نرۍ کې ورته ځوک خواخوږی نه دی پاته. په داسې حال کې چې په راتلونکو ډارېدلو سترګو يې هغه ځاره، ورو، ورو تر شا شوه، تر شا لاړه په دېواله پسې يې داسې ځان سريښ کړ، داسې لکه غوښتل يې چې په دېواله کې ننوځي، خو هغه لا پر خپل ځای ولاړ و او په نرم نظر يې دا ځارله او د تل په شان يې شونډې په موسکا موسکې وې، په کرارۍ يې وويل:

ــ ته يې ډېره وولې؟

ــتاسو خو وليدل مولوي صيب !

ــما خو دمخه لا سر درخلاص کړ، خو ته سرزورې يې، د چا نه منې، ته ولې داسې کوې؟

خو له دې سره د برېښنا له ذهنه د هغه پخوانۍ خبرې تيرې شوې: (دا د بازۍ لا سر دی، منګر ستا يوه وودا بازي تا ته په جشن بدلوي). اندامونه يې زيږه شول، پر وجود يې د لړزې يوه تنده ځپه خوره شو، ناځاپه پر ځای کېناسته، خپل ټيکري ته يې لاس واچاوه، ژر، ژر يې ځان داسې په ټيکري کې راونغاړه، لکه ټيکري چې يې ښه خوندي ځای مونډلی وي. مولوي ته يې وکتل، په هماغه شان موسکو سترګو يې دا ځارله، هغه په نرمۍ وويل :

ــ سبا شاهدان تېرېږي، بس دا يې اخري کدم ، ښه پکر پر وکه !

خو برېښنا له ډاره نور هم ځان په ټيکري کې راونغاړه. غوښتل يې چې څه ووايي، چې هغه بيا وويل :

ــ غلا دې کوله، ځان دې نه و په ياد؟

ــخو ما... مولوي صيب! ما د چا غلا نه ده کړې، څونه درته ووايم؟

زه په هر څه پوهېږم. د مولوي په دې خبرې برېښنا پر ځای مېخ شوه. مولوي بيا وويل: د پوهېدو حاجت نه دی پاته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا په هېښتيا شا و خوا وکتل، هغې ته هېښنده وه، دومره هېښنده چې هېڅ باور يې پرې نه راته، هغه هېښه وه، چې همدغه مولوي په خپل لاس د دوی په کور کې هغه دېرش زره کلدارې وموندې، نو بيا څرنګه داورته بې ګناه ښکارې او بيا يې ولې دا نيولې ده او دا دی سبا پرې شاهدان تېروي، برېښنا همداسې له ګډو وډو انګېرنو او خيالونو سره لاس او ګرېوان وه، چې د مولوي غږ اوچت شو:

ــ ولې دې د سلطان په خوله ونه کړه؟

ــهغه مې نه خوښېده. برېښنا په ډار او لړزېدلو کليماتو ځواب ورکړ، خو هغه بيا وويل:

ــنو څه کېدل؟

ــخو هغه بله ښځه هم لرله که نه!

ــنر څلورم کولای سي، زما خپله دوې دي .

ــخو ما هغوی ته وويل چې زه مې زوی ته سر سپينوم.

مولوي وخندل او ويې ويل :

ــنو څه دې کوله؟

ــهېڅ زوی ته کېناستم .

ــته ځونې لېونۍ يې، سمه دمه لېونۍ. بيا مولوي يو قدم د دې پر لور وړاندې واخيست، شا و خوا يې وکتل، پر کوټې يې د ملنډو يو نظر واچاوه، بېرته يې برېښنا ته، چې راټوله اوګونځې ناسته وه، وکتل.

دا خونه دې ښه د خوند خونه ده، منګر په تا يې څه پرک .

برېښنا په وارخطايۍ وويل :

ــولې څه خبره ده؟

ــسبا يکشنبه ده، سبا که خير د الله وي، شاهدان تيريږي. بالا نو تر جمعې هر څه تماميږي .

د جمعې د نوم په اورېدو د برېښنا غونې زېږه شوه، نژدې و چې له ډېره وحشته کړيکه کړي، خو مولوي په هماغه خندانه ژبه وويل :

ــدلې ځونې ډېر شيان دي، مچان، غوماشې او... سات به دې ښه تېر وي نه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګر یوې خبرې ته دې پکر اوسه، چې په تا څه کېږي، ستا به د خپله لاسه وي، ما خو لادمخه سر درخلاص کړ، چې لا سرې وخت دی، داسې وخت به راسي چې بالا به زما هم خه په وسه نه وي. بیا برېښنا ته نژدې شو، داسې نژدې چې د تودو ساګانو تپ یې ورته مخ سوځاوه .

بیا یې په یوه ټیټ غږ وویل :

زما هرڅه په وس دي، داسې چې سبا زه هغوی غلۀ کولای سم او تا پاکولای سم، خو که ته اوس...

برېښنا ترې په چټکۍ لرې شوه، په قهر ژلې ژبه یې وویل:

مولوي صیب! ما ته پښتون نه ښکارې، خدا زده چې د کوم ځای جټ یې، کندهاری خو بېخي نه یې. هغوی غیرتي خلک دي، لکه چې د هغوی ارمونی یې، که نه کندهاریان داسې نه دي .

د مولوي پر شونډو د ملنډو یوه خندا راښکاره شوه .

_چا ویل چې زه پښتون یم، په اسلام کې پښتون و کندهاری نسته، اوس به مې دواړو ته یو څه ویلي وي. په داسې حال کې چې په خوله کې راټولې لاړې یې تېرولې، ویې ویل:

_ښه پکر پر وکه، زه ستا پر پایدې وایم، بس نن دې په ښایسته او نازکې غېږ کې دا غېږه راګرمه که، بیا به نو سبا زما تاکت هم درمعلوم سي، چې زه څه کولای سم او څه نه سم کولای .

برېښنا په قهر ژلي غږ وویل :

_او کنه؟

_او کنه بیا نو زور دی، چې چلېږي، منګر ستا په خپله خوښه به ښه وي، داسې نه ده؟

د برېښنا پر شونډو د نهیلۍ یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه :

_مولوي صیب چې پښتون نه یې، کندهاری هم نه یې، نو په مسلمانې کې خو داسې نه دي راغلي .

_ته په اسلام څه خبره یې؟

_هغه څه چې ما اورېدلي، داسې نه دي، خو که ستا اسلام فرق ولري، له هغه نه د رښتیا زه خبره نه یم .

_ته لیونۍ یې، خدای (ج) او رسول دواړه وایي چې: له مسلمانو سره شیطان حتماً سته او بیا خو ستا دا ښایسته مخ پر ملایکو ام شیطان راحضورو‌ي...

_پام...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي به نور څه ويل، چې برېښنا په دواړو منګولو ټېلواهه او خپله يې د دروازې پر لور ورمنډې کړې. خو مولوي عتيق الله له لاسه ونيوله، په ټول ځواک يې د ځان پر خوا راکش کړه، داسې چې د برېښنا ورې کړيکې هم همدلته په دې ورې کوټې کې زندۍ شوې او څلور پنځه ګامه هم اخوا د غني په کوټه کې يې وړوکی شور هم ونه زېږاوه او نه يې د سپېڅلي عزت پټ غړونه، چې د مولوي عتيق الله د هوس په اور کې لوټېدل، هلته ورسېدل. غني په خپله کوټه کې د ځوانۍ خواږه خوب زنګاوه، هغه ايله همدا شېبه ويده شوی و، هغه تر دې دمه د برېښناسباني برخليک ته چرتونو وړی و، داسې اندېښمن او داسې لېواله و، لکه سبا چې د ده برخليک ټاکل کېږي.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څــپرکــی

برېښنا د شاهدانو د شاهدۍ په ورځ یوه خبره هم ونه کړه، لاسونه یې قوپۍ کړي غلي او په مړاوي نظر ناسته وه، داسې سا ختلې او دم ختلې ناسته وه، چې ان د شاهدانو بڼه یې هم په ذهن کې پاتې نه شوه. د دې ورځې په شپه کله چې غني دې ته په ډوډۍ وړلو کې لږ ناوخته کړه، ښايي نهه بجې به وې، چې سره پیتي یې د یوې مړۍ وچې ډوډۍ سره واخیسته او د برېښنا د کوټې پر لور وخوځېد، خو د کوټې دروازه له دننه نه تړلې وه، غني له وارخطايۍ ټولو ته خبر ورکړ، دوی دروازه ماته کړه، چې ورننوتل، ګوري چې برېښنا خپل ستونی په خپل خیرن او ناولي پړوني کلک تړلی دی. مولوي عتیق الله څو لغتې ووهله او بیا یې ورته لاسونه له شا نه وتړل او غني ته یې وویل چې: تر سبا یې په کوټه کې کینې او خپله هم ګړی وروسته د برېښنا پوښتنې ته راته. غني تر سبا د برېښنا له سرو په ډکې کوټې کې په دوو پښو تېرې کړې، برېښنا غزېدلې وه، خو له رڼو سترګو یې ښکارېدل، چې خوب یې سترګو ته لار نه پیداکوي، غني که هر څومره وویل، چې ولې یې ځان وژنه کوله، د برېښنا له خولې یوه کلیمه ونه وتله، بس لکه یوې کلیمې چې هم هغه ټولې نړۍ ته رسوا کوله او بیا به ټول په دې خبر وو، چې برېښنا په بندیخانه کې... نا، له دې ډاره یې چوپتیا غوره ګڼلې وه او د غني د هرې خبرې په ځواب کې یې ان نا کدرې هم نه ویله، په پای کې غني هم غلی کېناست، تر سبا یې یوه خبره هم ونه کړه، درې ورځې وروسته د درېیو ګونو محکمو حکم اعلان شو، دې په بې سارې ارامۍ د درېیو ګونو محکمو حکم واورېده او پرته له څه شور او زوږه یې وزغمه. د هغې بڼې نو اوس یو ناڅرګندحالت غوره کړی و، له هېچا، ان له غني سره یې هم خبرې نه کولې او نه یې سمه ډوډۍ خوړله، یوه مړۍ به یې لانه وه خوړلې، چې تالۍ به یې ټېله کړه او په ژړا به یې پیل وکړ، تر سبا به ویښه وه او په کوټه به یې خپل ګامونه ګڼل، پاسو او ارامې برېښنا یو عجیب ناشونی بدلون موندلی و، غني ورته هېښ پېښ پاتې و؛ ده ګومان کاوه چې برېښنا نوره لېونۍ شوې ده، غني ګرم نه و، په رښتیا هم د برېښنا ټول کړه وړه د لېونو وو، بېخي د لېونو له هغې شېبې وروسته یوازېنۍ خبره چې غني ته برېښنا وکړه، هغه دا وه چې ورته ویل یې :

ــ په تاسي کې مسلمان نشته، پښتانه خو له اصله نه یاستئ .

خو د جمعې په سهار کله چې غني برېښنا ته د خدای په امانۍ لپاره راغی، په هغې کې یې هېښنده بدلون تر سترګو شو، هېڅ باور یې نه راته، داسې ګومان یې وکړ، چې یا یې خو سترګې نه ویني او یا خو دا برېښنا نه ده. د برېښنا ویرژلې کمزورې او بې ډاډه نظر چیرې تښتېدلی و، له دې ښکلو سترګو ډاډ او وېلاړ څڅېده، لکه د یوه توریالي تور باس له سترګو چې څاځي. پر شونډو یې یوه ناڅرګنده، خو ځواکمنه موسکا خوره وه. د پخوا په شان یې د خپل ګڅ لاس منګوله په ښې منګوله کې نه وه نېولې، لکه د برېښنا غلی نظر، وېرژلې بڼه او وچې شونډې یې غني ته ورلېږېدلې وي. د غني له سترګو او بڼې نه د هغه وېرژلی حالت او د زړه ماڼېجن انځور اوچت ښکارېده، بریښنا یې مخامخ له

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هوډمنې بڼې سره ناسته وه، خو لکه چې برېښنا په څه خبره وي، داسې ئې پر زېړو اننګو تودو اوښکو مخ په ښکته منډې کړې، خو له شونډو يې ډاډ او موسکا ونه تښتېده، پر برېښنا غني د رښتيا ګران و، داسې ګومان يې کاوه چې په دې بنديخانه کې يوازې نه ده، ان د هغه په شتون کې يې ځان يوازې او بې خپلوانو نه ګاڼه، لکه تل چې زلمی ورسره ګرځي؛ ډوډۍ ورته راوړي، پوښتنو ګروېږنو ته يې ورولي او پر خدای يې باور ته رابولي او د زړه ډاډ ورکوي. غني ورته د خپل تلو وويل، دې ترې د نن پاتېدو غوښتنه وکړه، خو غني پښې په يوه موزه کې ننه ايستې او ويې ويل :

ــ دنن په خاطرخو ځم، نور نو زما د پاتېدو ورځ نه ده، د دوی د جهاد...

ــنن که ته...

ــګوره ښه يې واوره، هغوی زمونږ د ټولو لاسونه راوتړل، شپږ تنه شاهدان يې تېر کړل، شپږ تنه، د هېچا هېڅ ورسره په وس نه وه، ملا صاب خانو په دې فيصله کې نه و، شپږ تنه شاهدان! لا يې نور هم راوستي، هېچا هېڅ هم ونه سوه کړای، هېڅ يوه يې ونه سوکړای .

بيا يې ناڅاپه سر لوړ کړ، برېښنا ته يې نيغ، نيغ وکتل :

ــ برېښنا رښتيا ووايه، داځه کيسه ده، زه خو يې هېڅ په سر و بر پوه نه سوم، دا ستا خسرګنۍ ولې پر خپل عزت نه ده، ته خو د هغوعزت يې نه؟ داځرنګې خلک دي، دا پښتانه دي؟ دا خو پښتونواله نه ده، دا ځرنګې پښتانه دي، دوی به نو ځانو ته مسلمانان هم وايي؟

ــخو زه ورته له زويه نه تېرېږم، هېڅ به تېره نه شم، يوه کليمه به تېره نه شم .

غني هېښ پېښ وروکتل، د برېښنا له سترګو د خپلو خبرو تصديق له ورايه ښکارېده. برېښنا بيا وويل:

ــ زه به مې زوی هېڅکله ورنه کم، هېڅکله، هېچا ته يې نه ورکوم، بس همدا يې زور دی .

ــ زه ستاسي په کيسه هېڅ نه پوهېږم، داځرنګه خلک دي، نو دا ښاريان ټول د سره همداسې دي؟

برېښنا په هېښتيا وروکتل، خو غني خپلو خبرو ته نوې کړۍ واچولې :

ـــ زه رښتيا درته وايم، موږ خو سارايان يو، نه مو ښځې په اليپ او بې خبرې دي، نه نران، منګر تاسې خو ځانونه ښه هوښياران بولئ، پوهېږې زما نو نوره کرکه کېږي، زه يو څه له کيسې خبر يم

ــ څه کيسې نه ؟.

ــله دې څخه چې ستا لېور تا ته سترګه دراړوله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــغني دا څه وایې، زه یې د ورور کونډه یم، که نه پخوا داسې نه و .

ــزه هم همدا وایم، زما یې پر بنیادمانو باور لږ کړ، پوهېږې زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې پر تا، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې، نه پوهېږم، نود رښیتا قیامت نژدې سوی او وینې سپینې سوی دي، زما یې کرکه راوسته .

غني خپلې وروستۍ خبرې په داسې حال کې وکړې، چې نور نو له کوټې نه په وتو و، همدا چې له کوټې ووت. بیا لکه میاشه داسې الونیاشوه، لکه هډو دې کوټه کې چې نه و، د سترګو په رپ کې یې په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه، خو د هغه وروستیو خبرو د برېښنا په ذهن کې یو نه رامېدونکی شور جوړ کړ، له ذهنه یې د هغه وروستۍ خبرې په وار سره په تېرېدو شوې: (زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې). له سترګو یې د اوښکو راڼه څاڅکي راوښویېدل. دغه تور کي ډنګروکی هلمندوال غني څه عجیب انسان و. د هغه خور خور ویلو به د دې په زړه کې د خورولۍ احساس راژوندی کاوه، خوږ و، خو سوچه کتلو به ئې دا د ځان خوا ته راښکله، خوږو کیسو به یې له ځان سره هلمنداو د هلمندیانو ساده، کلیوال او پښتني ژوند ته وربېوله. د خپلې برېښنا خور د کیسو په کولو به یې دې ته دا ډاډ ورکاوه، چې دا غم یوازې پر دې نه دی او د عالم غم، نه غم دی. په یوه شېبه کې یې هغه ټولې شېبې له سترګو تېرې شوې، کومې چې غني کله کوټې ته د کوم کار لپاره راغلی و، دا یې تحقیق، یا بل کوم قضایي کار لپاره چېرې بېوله او د دې لپاره چې دې ته اروایي څواکنمتیا ورکړې وي، نولومړۍ او وروستۍ خبره به یې همداوه چې:

پر رب العزت باور ولره، د هغه هر څه په وس وي، خو نن ورته غني د تلو پر مهال داخبره ونه کړه، دغه تور کي هلک په خپلو تلو، تلو کې ټول هغه څه وویل، چې په دې څو ورځو کې یې د خور تر نامه لاندې په جبر پټول، هېښنده وه. غني ترې نیم عمر کشر و، دې ته لکه زلمی داسې ښکارېده، د دې هډو په زړه کې دا نه ګرځېدل، چې ګوا کې غني دی... دغه غني هم توپان کاوه؛ هغه به هېڅکله برېښنا ته نیغ نه کتل، هېڅکله یې ورسره ټوکو ته زړه نه ښه کاوه، ډېر به ورسره نه کېناسته، بس یوه، دوې خبرې به یې په ولاړه وکړې او په منډه به له کوټې ووت. د برېښنا پر پڼۍ د سړو نرمه لړبکه راخوره شوه، خپلې متې یې په دواړو منګولو کې کلکې ونیوې او همداسې د طالبانو د راتګ په هیله یې دېواله ته تکیه وکړه، پر کوټه یې نظر وځغلاوه، د کوټې ځمکه، چت او دېوالونه دا هر څه دغني له انځورونو ډک وو، د دغو انځورونو په لیدو وځورېده او سمدلاسه یې سترګې پټې کړې .

لا به د ګړۍ ستن پر اته نیمو بجو ولاړه وه، اوس خو د وخت په تېرېدو او بدلیدو ځکه نه پوهېده، چې د سیلمان د لاس د سرو زرو ګړۍ ترې مولوي عتیق الله واخسیته او په دې نوم چې دا هم د غلا مال دی، هغه یې سلطان ته وسپارله، ځکه یې نو له ځان سره داسې وانګېرله، چې ګنې اوس به نو د ګهیځ اته نیمې بجې وي، همدا مهال به و چې مولوي عتیق الله د دو نورو زلمکیو طالبانو سره کوټې ته راننوت، همدا چې سترګې یې پر برېښنا ولګېدې، نو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه يې په څېره کې يوه شيطاني موسکا راڅرګنده شوه، ورسره يې پر شونډو ژبه تېره کړه، د هغه پر دې کړنې ، لکه پر برېښنا چې چا اور ورلی وي، داسې سره او شنه شوه، په کرکه يې ترې مخ واړواه، دا ځکه چې د هغې پيښې يوه، يوه شېبه يې اوس هم له ذهنه په وار، وار تېرېده، اوس يې هم د عتيق الله د پنجو خاپونه پر ټولې پړۍ پاتې وو، د هغه د شونډو ټپ يې پر خپلو شونډو اوس هم لکه مرداره احساساوه. د هغه د مټو کلکې کړۍ اوس هم ورته سا په مرۍ کې بندوله او له نازکو او نرمو هډوکو يې اوس د ماتېدو ټکونه ختل او د هغه د اوږدې ږيرې او اوږدو وېښتانو له وجې اوس هم اننګو سوی کاوه، دا نو دې ته نه هېرېدونکې وه، خو مولوي هماغه شان خندان ولاړ و. برېښنا نو د هغه د خنداني بڼې د ليدو ځواک نه درلود، ناڅاپه يې پرې لاړې تو کړې، په ژړاند او قهر ژلي غږ وويل:

ــ ستا دې پر استاد لعنت وي، لولی زويه !

مولوي په ارامۍ پر خپل مخ توکړې لاړې پاکې کړې، بيا يې دوو زلمکيو طالبانو ته غږ کړ :

ــدرويې نيسئ، نن خو بې اغی له بلا خلاصېږو او له دې خبري سره له کوټې ووت.

دوو زلمو په ولکه کې برېښنا له کوټې راوايستله شوه، خو د تلو پر مهال يې کوټې ته داسې وکتل، لکه دې کوټې نه د وتو زړه نه لري، رښتيا هم برېښنا ته په وروستۍ شېبه دا څرګنده شوه، چې دا کوټه ورته ګرانه ده، کوټه ورته يو ځل بيا د غني له تنکيو انځورونو ډکه ښکاره شوه، ژر يې سترګې پټې کړې او مخ يې ترې واړاوه او همداسې په پټو سترګو توري ښيښې والې ډاټسني ته وخته .

د غازي سټېډيوم لوی انګړ له خلکو ډک و، واړه، ځوانان او زاړه ټول په ګډه راټول شوې وو، خو راټول شوي نندارچيان ټول نارينه وو، ايله يوه، يوه ښځه په چادري کې تر سترګو کېده، چې ښايي کوم خپل به يې دلته سزا ليده. دلته خو هره جمعه همدا حال و، اوس نو په خلکوکې دا ګروهه ورو، ورو‌په سيکندو وه، چې ګنې څوک د جمعې په ورځ مړ شي، نو جنتي دی، دا ځکه چې دلته خو اکثره د جمعې په ورځ پر قاتلينو او زانيانو، حدود جاري کېدل، دلته به هره جمعه داسې ننداري کېدې. نور نو دلته په غازي سټېډيوم کې د فټبال او واليبال لوبې نه ليدل کېدې او نه يې په خپله غېږ کې د هېواد د خپلواکۍ جشن ته ځای ورکاوه. دلته به هره جمعه نور شان جشنونه او ننداري وې، نن هم همداسې يوې ننداري ته زښت ډېر خلک راټول شوي وو او همدا چې دوې توري ښيښې والې ډاټسنې د سټېډيوم انګړ ته وردننه شوې. په سټېډيوم کې ولاړو ټولو ننداريانو ورته په يو وار مخ راوګرځاوه. که څه هم د برېښنا پر مخ څادري خوره وه، خو بيا يې هم ګڼه ګوڼه ليدای شوه، ځکه خو يې نو د خلکو په ليدو شټ وواهه او خپل ګڼ لاس ته يې وکتل. پر وجود يې نرمه لړزه راپرېوته، په تورو سترګو کې يې بې وسۍ او نهيلۍ نور هم ځان راجوت کړ، هغې خپلې بې وسه او وېرژلې سترګې هره خوا اړولې رااړولې، خو هره خوا تور سرونه وو، چې د دې د ننداري ليوالتيا د ټولو سرونو په سترګو کې اوچته ښکارېده، ناڅاپه يې مولوي عتيق الله ته چې تر مخې يې په لومړني سيټ کې ناست و، وکتل. خو هغه ورته د ملنډو ډکه خندا وکړه :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ څوک چې غلا کوي، همدا به يې حال وي .

دې هم بې ځوابه پرېښود او په لوړ غږ يې وويل:

ــــ او چې زنا کوي؟

ــ ښځه به سنګسارېږي، پر نارينه به دېوال چپه کېږي، اوس نو دې خوله نوره دربنده کړه !

خو د عتيق الله په څېره کې د ډار هېڅ نښه هم راښکاره نه شوه، ان په ډاډ او غرور يې ډرېور ته وکتل، چې غلی شان يې په انګړ کې ولاړو په سلګونو زړو ځوانو او وړو ننداره چيانو ته په يوه متفکر او مانېجن انداز کتل. له دې سره مولوي تر ژبې لاندې ورو وويل :

ــ لکه چې زنا يې ام کړې، پر دغو بازارۍ ښځو هېڅ باور نسته، دوی له ګناه څخه يو عجيبه لذت اخلي. په دې ترڅ کې ډريور ده ته سترګې راواړولې، وړه سا يې واخيسته او بيا يې په هينداره کې د برېښنا ليدو لپاره سترګې جګې کړې، ويې ويل:

ــ مولوي ساب! داسې ام نه ده، خدای پوهېږي، چې په موږ کې څوک ښه خلک دي او څونې زانيان دي؟

ــ ته نو پر...

ــ يه، زه دا خلک ښيم چې ځان ښاري نه بولي .

مولوي عتيق الله ډرېور ته نور څه ونه ويل، همداسې يې وړاندې وکتل. څو شيبې وروسته په داسې حال کې چې پر موټرو د ټولو ننداره چيانو سترګې نښتې وې، ډاټسنې ودريدې او له ډاټسنو وروستی تن برېښنا وه، چې راښکته شوه .

په سکينو قدمونو وخوځېده، که څه هم لړزېده، خو هڅه يې کوله چې خپله لړزېدا قابو کړي، تر څو ونه لوېږي. تر څنګ يې دوه زلمکي طالبان لکه دوه بې روحه پژۍ داسې بې غږ و بې غوږه روان وو، همدا چې برېښنا د خلکو تر مخې ودرېده، نو يوه تن يې ژوند ليک او ګناه ليک په ګډه ولوست. له هغه وروسته يو بل تن له اوږودو خبرو وروسته د دريبو ګونو محکمو فيصلې په وارسره وويلې. ډېرو به ډېرې خبرې کړې وي، خو برېښنا هېڅ هم نه اورېدل، هغې يوازې هلته وړاندې ولاړ سپينې چينې وال ډاکټر ته کتل، چې د جراحۍ سامانونه يې تر مخې پراته وو، ان برېښنا په دې هم ونه پوهېده، چې دې له يې کومه جزا او څرنګه جزا واوروله. د هغې يوازې دومره په ياد وو، چې پر هغې يې د غلا تور لګولی و او شاهدان يې پرې تېرکړي او پر غله باندې ګڅ لاس پرېکېږي، خو نا، طالبانو به کله، کله ښې لاس او ښې پښه هم پرېکوله، ځکه خو برېښنا هېښه وه، چې نن به له دې څخه کوم غړی پرېکېږي، کله به يې خپل ښي او کله به يې هم ګڅ لاس ته وکتل. کله، کله خو به يې خپلو پښو ته هم کتل او لا به يې په زړه کې راوګرځېدل، هسې نه چې سر ترې پرېکړي. له ډاره به يې اندامونه زېږه شول اولکه چا چي سړې اوبه پرې پاشلې وي، داسې يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېټ وواهه او د خیالونو له نړۍ څخه رابهره شوه. خلکو ته يې وکتل، خلک لړ سره ښوربېدلې وو. خپله جوړه کړې لیندۍ یې نوره هم راتنګه کړې وه، خو دا یې په لامل ونه پوهېده، همدا چې زلمکیو طالبانو په ګډه ورته د خوځېدو وویل، ایله وپوهېده، په نهیلۍ یې خلکو او بیا زلمکیو طالبانو ته وکتل. سپینکی او غوښن طالب سترګې ښکته نیولې وې، د هغه له خنډۍ ونې سره د هغه دا رنګه پاسوالي څه عجیب خوند کاوه، خو تر څنګه یې غنمرنګي طالب غاړه څکه نیولې وه او داسې غلی او بې خوځښته ولاړ وو، لکه بې نومه شهید ته چې درناوی کوي. په همدې ترځ کې سپینکي طالب په نرمۍ وویل :

ــ درخوځېږه!

برېښنا له خوځېدو دمخه تر شا مولوي عتیق الله ته وکتل، مولوي په خپلو ځلاندو موسو سترګو دې ته په ملنډو وکتل، د هغه په لیدو، لکه چا چې اور ورته اچولی وي، داسې یې رګ، رګ او ماغزه وسوځېدل، په کرکه یې ترې مخ واړاوه. دا ځل نو داسې په اوچتو ګامونو د ډاکټر پر لور وخوځېده، لکه مولوي ته چې دا ورپه ګوته کوي:

وینې دار ته هم داسې په نره روانه یم. خو داسې نه وه، څومره چې روغتیا پال ته نژدې کېده، په هماغه کچه یې له پښوسېک تښتېده، اوس نو په کړاو روانه وه، همداچې ډاکټر ته نژدې شوه، سترګې یې د جراحۍ پر سامانونو ولګېدې، سمدواره ولړزېده، ډاکټر ته یې وکتل، هغه سر ښکته نیولی و. که څه هم پرته له سترګو یې نور ټول مخ او سر څه په ماسک او څه په خولۍ پټ و، خو بیا هم د هغه په ښکته سترګو کې د هغه احساس برېښنا اوچت احساساوه .

همداچې ډاکټر د دې لاس ته په دسکشو پټ لاسونه وروړاندې کړل، د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې، لکه دې چې همدا نارو ته لار څارله، سمدواره یې ورسره داسې جوخته کړه:

لااله الا الله محمدرسول الله، بیا یې د ګڼو خلکو پر خوا وکتل، هغوی ټول داسې ښکارېدل، لکه یوې په زړه پورې ننداره ته چې راټول شوې وي، د هغوی له سترګو دې دا احساس کړه، چې همدا نارې وهي:

ــ ژر کوئ، ژر کوئ !

سمدلاسه یې دروم نرون له ذهنه تېر شو، چې هره ورځ یې د عیسویانو په وژلو خلک داسې رووږدي کړي وو، چې نور نو خلکو ته د عیسویانو وژل او زورول یوه ننداره وه، یوه ډېره په زړه پورې ننداره. ډاکټر ته یې وکتل، هغه اوس هم سر ښکته نیولی و. دغه له ونې لوړ او ډنګروکی ډاکټر د نرون جلادانو ته نه پاتېده، دی داسې و، لکه څوک چې پر پرښتې په جبر ګناه کوي .

په همدې شېبه کې چې برېښنا ډاکټر ته کتل، ډاکټر سر لوړ کړ، د هغه د سترګو په لیدو برېښنا یو ګام تر شا لاړه، د هغه لوړه ونه، د هغه زر زې سترګې څه اشنا وې، ډېرې اشنا وې، د سترګو اشناورګي کسې یې د ماسک او خولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې لا شنه ښکارېدل. د ماسک او خولۍ منځ راښکېلې سترګې یې خورا غټې ښکارېدې، خو یو ډول اشنا خوږوالی په کې احساسېده، د ډاکټر سترګې اوښلنې وې، برېښنا پرته له دې چې د ډاکټر تر مخې پرتو د جراحۍ سامانو ته وګوري، د ډاکټر لاسونو ته یې وکتل، چې د دې ګڼه منګوله په کې ښکېله وه او ډاکټر پرې د انستیزي عمل اجرا کاوه. برېښنا بیا په لیوالتیا د هغه سترګو ته، چې د دې پر سپینې او خوارې منګولې کلکې نښتې وې، وکتل. هېښنده وه، د هغه له سترګو اوښکو مخ پر ماسک لارې کولې او بیا په سپین ماسک کې ورکېدې. هغې همداسې ډاکټر ته یو کرار کتل، چې د ګڼ لاس په مړونده کې یې یو وړوکی شان سوی احساس کړ، ډاکټر د انستیزي عمل اجراکړی و او د برېښنا هم ایله خپل ګڼ لاس ته پام شو، چې د سیلمان د لاس کړۍ په کې ځلېده، ژر یې پر لاس ښي لاس تېر کړ، خو څه یې احساس نه کړه، لکه پر لاس چې یې هوا تیره شوې وي، ناڅاپه یې کینه منګوله په ښي منګوله کې کلکه کړه او همداسې یې د خلکو پر لور منډه کړه، زلمکیو طالبانو ورپسې په ځغاسته شول، خو برېښنا په پښو کې ځالاکه وه، هغې غوښتل چې په ګڼوخلکو کې ځان ورک کړي او یا خو به یې غوښتل، چې څوک ورته د پناه غېږه پرانیزي، خو هغه په همدې شېبه کې جزامیانو ته ورته وه، چې هر چا ته نژدې کېده، هغه به ترې په ډار تښتېده، خو دې همدا نارې وهلې :

ـ ما د چا غلا نه ده کړې، پر ما یې تورلګولی دی، هغه مولوي هم په دې خبره خبر دی، ټول خبر دي. لکه د دې خبرې چې هوا غلا کولې، داسې هېچا وانه ورېدې. برېښنا د خلکو په منځ کې په پیدا شوو لارو کې ځغلېده، چې د امربلمعروف سړي له تورو کېبلونو سره راپیداشول، هغوی ډېر ژر برېښنا ونیوله، یوه کېبل والا پرې د کېبل ګوزارونه پیل کړل، بل کېبل وال لاس ورواچاوه، له متې یې ټینګه کړه او همداسې یې پسې راکشه کړه. دا یې په کشولو، کشولو تر ډاکټره یووړه او لکه څوک چې مرداره ګوزاروي، داسې یې د ډاکټر پر لور ګوزاره کړه. دې لا ځان سماوه، چې چا یې لاس ته لاس ورواچاوه او په پوره ځواک یې د دې لاس ډاکټر ته په لاس ورکړ، دې هغه تن ته وکتل، یو بل کېبل وال و، چې له بنې تک تور او ټول په وېښتو پټ و، انجره لنګۍ یې پر اوږو د ډېرو منډو له لاسه ګډه وډه پرته وه، دې ته یې په قهر ژلې ژبه وویل:

ـ دغلې لورې چې غلا دې کړه، هغه وخت به دې پکر کاوه، اوس نوسزا ته کڅه .

له دې خبرې سره کېبل وال تر شا لاړ او یو دوه ګامه تر شا له خپل بل کېبل وال ملګري سره خوا پر خوا ودرېده. ډاکټر تر دې دمه غلی او بې خوځښته ولاړ و، په متفکر انداز یې دغو پېښو ته کتل. هغه به یو، یو تن له سترګو تېراوه، بیا به یې برېښنا ته وکتل او سمدواره به یې سا واخیسته. د برېښنا مخ په څادرۍ پټ و او چا نه لیده، مګر ژوندلیک یې ټولو واورېده او ډاکټر هم په ښه غور اورېدلی و، ځکه خو داسې ورته ښکارېده، لکه هغه چې تر څادرۍ لاندې هم ویني. ډاکټر طالبانو په چپه په نرمۍ خپل کار کاوه، په نرمۍ یې د برېښنا له ګوتې نه د واده کړۍ راوایسته. هغه یې برېښنا ته ونیوه، برېښنا هم واخیسته او ژر یې په ګوته کړه. ډاکټر بیا هم په هماغه متفکر انداز هغې ته کتل، په تېره بیا د واده کړۍ ته یې په یوه عجیبه کرکجن انداز وکتل، خو سمدلاسه یې له سترګو کرکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه شوه او بیا یې سترګو هماغه متفکر حالت ونیوه. بریښنا ډاکټر ته په هېښتیا کتل، ډاکټر لکه زړه نازړه وي، داسې یې زړه نازړه د جراحۍ پر سامانونو لاس کېښود، د ډاکټر ورو او زړه نازړه چلند، نوره بریښنا پوزې ته رسولې وه، هغې غوښتل چې هر څه زر خلاص شي، خو ډاکټر بیا دا غوښتل چې بریښنا لږ نورې شېبې هم خپل لاس ژوندی ووینې، څکه یې کرار، کرار کارکاوه. یو مهال یې په کرارۍ وویل:

بریښنا ما وبخښه !

دغه غږ نه و، لکه چا چې یې په غوږونوکې د ډېرو پخوا زمانو یو هېر زنګ کړنګولی وي، دا غږ داسې د دې په غوږونوکې وکړنګېد، لکه کلونه چې غلي و، اوس یې نو زنګ وهلی وي. له دې غږ سره د بریښنا په رګونوکې یوه سړه څپه وځغلېده، خو ډاکټر د دې د ګڅ لاس پر مړوند یوه نرۍ لیکه وښکله، بیا یې د جراحۍ پل ته خپل لړزنده لاس اوږد کړ، همدا چې د جراحۍ پر پل یې بیا لاس ولګېده، نو یوه شېبه تم شو، کیبل وال چې د ډاکټر د کرار کار له وجې له قهره کله سور او کله شین اوښته، وړاندې راغی او په قهر یې ډاکټر ته وویل:

ــ ډاکټره ژرکوه، ته ورسره څه زړه سوی لرې!

له دې سره ډاکټر خپلې په جراحۍ دسکشو پټې ګوتې پر جراحۍ پل راوګرځولې، په چټکۍ یې راجګ کړ، همدا چې ډاکټر د بریښنا د مړوند پر نښانه شوي ځای د جراحۍ پل کېښود، یو ځل بیا د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې. په همدې شېبه کې بریښنا سترګې پټې کړې او ورو یې د تکبیر له نارو سره جوخته کړه:

ــ بې شکه چې خدای (ج) لوی دی. دا هغه مهال و چې ډاکټر د بریښنا د مړونده سپین هډوکي سره بېلول، بریښنا ژر کلیمه شریفه پر ژبه کړه، بیا یې په کرارۍ او پام سره سترګې پرانیستې، لا خو ډاکټر ورته لاس پانسمان کړی نه و او لا یې د منګولې او مړوند هډوکي سپین ښکارېدل، د خپلو هډوکو په لیدو یوه شېبه داسې بې خوځښته او بې انده پاتې شوه، لکه چا چې تر روح او ټول حواس لوټ کړي وي. ډاکټر ورته غوڅ مړوند ژر، ژر پانسمان کړ او همدا چې له خپله کاره خلاص شو، نو د لېونو په شان یې د خپلو جراحۍ سامانونو په ټولولو پیل وکړ او په یوه شېبه کې یې ځان چمتوکړ او وخوځېده، خو بریښنا پر خپل ځای ولاړه وه او په اوښلنو سترګو یې خپلې غوڅې شوې منګولې ته کتل، چې مړاوې پر سپین مېز پرته وه، بیا یې ډاکټر ته وکتل، که ګوري چې ډاکټر نه دی تللی او لا پر خپل ځای ولاړدی او د دې پرې شوې منګولې ته ګوري. له سترګو یې نارینه یې اوښکې په کتاني ماسک کې ورکېږي. ډاکټر همداسې په کتو، کتو کې وخوځېد، هماغه واړه لاسونه، هماغه ګامونه او هماغه ونه. دې لا ډاکټر ته کتل چې په لوډسپیکر کې د دې د ازادېدو اعلان خپورشو، خو له دې ازادۍ یې کرکه وشوه، داسې یې دغه د ازادۍ اعلان واورېده، لکه څوك چې د چا پښې او لاسونه ورغوڅ کړي او بیا ورته د ازادېدو خبر ورکړي. د ازادېدو له اعلان سره، سره بریښنا له ځایه ونه خوځېده. ډاکټر نو تللی و، اوس یې یوازې د ګامونو خاپونه ښکارېدل، چې یوسپینکي طالب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په یوه پلاستیکي کڅوړه کې د دې غوټه منګوله ورکړه. د تلو پر مهال طالب مالګینه موسکا وکړه، خو د موسکا تر شا یې د ویر خړه په توروسترګو کې اوچته ښکارېده. طالب سمدلاسه په خلکو کې له سترګو الونیا شو .

د هغه په تلو ایله بر ښېنا ته پلار او ورور ورپه یاد شول، په خلکو کې یې سترګې وګرځولې، خو څوک نه وو راغلي. د هغوی په نه راتلو لا خوښه شوه. تر شا یې وکتل، د یوه زانې ژوند لیک او ګناه لیک لوستل کېده، مخامخ لا خلک ولاړ وو، چې د دغې زانې د مرګ او د دوو قاتلیونو د قصاص ننداره وکړي، سا یې تنګه، تنګه شوه، نور نو د دې ځای هوا زړه تنګوونکې وه. خپله غوټه منګوله یې په ښې لاس کې ټینګه کړه او همداسې وخوځېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

له هغه مهاله يې يوه مياشت تېره وه، اوس يې نو د لاس زخم بېخي جوړ شوی و، د دغه زخم جوړېدل داسې وو، لکه د برېښنا د اندېښنو زخمونه چې هم جوړ شوې وي، له پخوا ډېره خوښه وه، هغې انګېرل چې که يولاس يې غوځ شو ، څرک خو ورته ټول پاتې شو، ان بنديخانه او مولوی عتيق الله يې هم هېرشوې وو، لکه هغه څه چې يې هېڅ په ياد نه وي، نور نو ذهن يې له دغو نومونو او هلته ورسره شوي چلندونو نه تش شوي وو، بېخي تش شوي وو. که څه هم له خپل عدت سره سم اوس هم د وچې منې تر ځنګ درېدله، خو د پخوا په شان په اوښلنو سترګو نه درېده، اوس يې نو پر شونډو کله، کله موسکا هم راڅرګندېده، خو له يوه څه چې ډېره ځورېده، هغه هغه راز و چې له خپلې مور او کورنۍ نه يې پټ کړی و او نه يې غوښتل، چې کورنۍ يې په دې خبرې وپوهېږي، چې د بند پر مهال مولوي ورته لاس اچولی و، که نه بيا خو دا د مرګ وړ وه او څرک به چا ساته. برېښنا که څه هم داسې احساسوله، چې نور نو تو کړې لاړې دي، چې هېڅا ته په درد نه خوري، خو داسې يې احساسوله، چې څرک ورته اړتيا لري، لږ تر لږه بايد د څرک لپاره ژوندۍ واوسي. همدا وجه وه چې هڅه يې کوله، تېر پر هېر کړي او همداسې يې هم کول .

پوره يوه مياشت يې بې غږ و غوږه تېره کړې وه، چې په دا تېريو کال کې يې هېڅکله هم داسې ارامې او کرارې ورځې نه وې ليدلې، داسې لکه چې دا نړۍ بدله شوې وي، پرته له کومې شخړې بېګا ويده شوې وه او ګهيځ وخته راويښه شوې وه. سراج کورنۍ هم هڅه کوله، چې څه ورپه ياد نه کړي، امنې ټول منع کړي وو، چې ان يوه پوښتنه هم ترې ونه کړي، هغه پوهېده چې دا رنګه چلند برېښنا ته سکون ورکوي او له اروايي زور ځخه يې ژغوري، خو د لاس له غوڅېدو به يې ايله يوه مياشت تېره وه، چې يو ګهيځ يې وختي د مور غږ تر غوږ شو. مور يې په انګړکې ولاړه وه او چا ته يې ورو ويل :

ـــنسيمې وويل چې د برېښنا لاس ظريف ورغوڅ کړ.

له دې خبرې سره برېښنا ژر پر ځای کېناسته، خو نور يې نو څه وانه ورېدل، له ځايه جګه شوه انګړ ته يې له کړکۍ نه وکتل، خپل پلار يې وليد، چې په يو چا پسې دهلېز ته راننوت، لومړی تن يې ضرور مور وه. يوه شېبه په هېښتيا په کوټه کې وګرځېده، ناڅاپه يې د منې د وچې ونې پر لور ورمنډه کړه، د دې دا رنګه منډې رامنډې د کورنۍ غړو ته هېڅ هېښنده نه وې، هغوی نو اوس بېخي روږدي شوي وو، ځکه نو په دغه سپېده چاود کې هېڅوک د دې دا رنګه ناڅاپي منډې ته هېڅ هېښ نه شول. همدا چې ونې ته ورسېده، له ونې يې غېږ تاو کړه، يوه شېبه يې د خيالونو نړۍ ته ورمنډه کړه، د پېغلتوب مهال او خپل تروزرزي ظريف يې پر زړه راواورېدل، هغه ترې پنځه شپږ کاله مشر و، له دې سره به يې په لوستونو کې کله، کله مرسته کوله، دا ځکه چې د دې مور او پلار دواړو دولتې دندې درلودې، ځکه خو نو ظريف د دې د لوست چارې پر غاړه اخيستې وې. لومړی خو دواړې کورنۍ په يوه انګړ کې سره اوسيدې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې سره بېل شول، خو بیا به هم ظریف د دې لوستونو ته ځان اوزګاراوه. هغه د طب د پوهنځي محصل و او دا لا په لسم ټولګي کې وه، ظریف او د دوی ټولې کورنۍ غوښتل چې برېښنا ډاکټره شي، خو دې په زړه کې دا نیولې وه، چې په خدای که څوک ورباندې د طب پوهنځي ولولي. ټوله ورځ به یې له مور سره جګړه وه، چې ظریف ولې ورته لوست وایي. د دې ورته نوره اړتیا نشته ، هڅه به یې کوله چې په یو ډول نه یو ډول ظریف له ځانه خوابدی کړي. له لوستلو نه به یې ځان ښکه او له ظریف سره به یې تل شخړه وه، خو دا هر څه ظریف په یوې خوږې موسکا تېرول، برېښنا د حقوقو پوهنځی وټاکله، ظریف په دې کار خوابدی شو، خو بیا یې هم پر مخ رانه وړه، له برېښنا سره یې خپل چلندبدل نه کړ او لا به ورته وروسته د دې پوهنځۍ ته له خپلې دندې نه راته. د دې پوښتنه به یې کوله او لا یې دا وستایله، چې ښه ټاکنه یې کړې ده، مګر خوارکۍ به پرېکړې ونه شي کړای. برېښنا پر دې خبره هم له ظریف سره شخړه وکړه، مګر ظریف بیا هم په خوږې موسکا له هغې سره پخلا شو، خو کله چې برېښنا له سلیمان سره کوژده شوه، نو بیا نه ظریف د دوی کور ته راغی او نه خو برېښنا د هغه بد وویل. دې پېښې ته ټول هېښ وو. برېښنا د خپلې خوږې په ورځ یوازې د ظریف راتلو او نه راتلو پوښتنې کولې او ظریف په دې ورځ ناڅاپه کندز ته وخوځېد او بیا یې هېڅکله هم د برېښنا پوښتنه ونه کړه او نه یې هم له چا سره کوژدې ته زړه ښه کړ او نن چې یې د مور له خولې د ظریف نوم واورېد، نوایله یې پام شو چې ظریف اوس هم ورته یو نوم دی. که څه هم دې هغه مهال انګېرل، چې د شخړو او بې ادبیو تر شا به دغه راز، ان د ظریف له سترګو پټ کړي، خو د لاس غوټېدو پر مهال ورته د ظریف له کتو نه دا څرګنده شوه، چې هغه پرې کلونه پخوا هماغه مهال پوهېدلی و، چې برېښنا ته د ده نوم له نورو نومونو یوجلا نوم دی. د پېغلوتوب د مهال په یادولو یې پر شونډو یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه، خپل غوڅ لاس ته یې وکتل، دا ځل د لاس له غوڅېدو څخه ونه ځورېده، همداسې ورو د کوټې پر لور وخوځېده. په کوټه کې یې مور او پلار د کړکۍ تر څنګ داسې غلي ناست وو، لکه تراوسه چې یې د دې د لېونیو خوځېدنو ننداره کړې وي. د دې په لیدو دواړو یو بل ته وکتل، برېښنا د دروازې په خوله کې کېناسته، مور یې پرې سمدلاسه غږ وکړ:

ــ زویه ولې د مساپرو غوندې د دروازې په خوله کې کېناستې؟ دننه راشه !

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، پلار یې ترې په ناکرارۍ وپوښتل:

ـــ زویه ناکراره غوندې یې، بیا دې څه په زړه کې راګرځېدلي دي؟

ــابا رښتیا زما د لاس دا منګوله مې ښیم، دا رښتیا ظریف...

ــولې ظریف ستا په لاس څه کړي دي؟

ــهېڅ یې نه دي کړې، هغه هېڅ نه دي کړې، ما ویل چې ما هماغلته وپېژانده، تر ماسک لاندې مې ښه وپېژانده، هماغه و، هغه زما لاس پرې کړی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه د دوی په خبروکې راوغورځېده:

ـــما نه درته ویل، ګوره دې هم پېژندلی دی .

ـــښځې ساده کېږه مه، ته خو څه بېسواده ښځه نه یې چې داسې غږېږې، بې عقلې ظریف نو غوښتل د دې لاس پرې کړي .

ـــته ما مه پوهوه، زه ښه پوهېږم، د هغه زمونږ برېښنا خوښه وه او مونږ له سلیمان سره د دې کوژده وکړه .

ـــبې عقلې، بې عقلې خبرې مه کوه، درته یاده کړې یې وه، جرګه یې درته رالېږلې وه، څه یې کړي وو؟

ـــولې نه ګورې چې تر اوسه یې ښځه نه ده کړې او بیا یې د برېښنا تر کوژدې وروسته زمونږ له کوره پښه ونیوله. زه وایم بس هماغه کسات یې واخیست، ولاکه نه د زور خبره وي او نه د زر.

ـــنجلۍ زه چې وایم ته ساده یې، خو ساده یې دا ستا لور غلا کړې وه، چې لاس یې ترې غوځ کړ؟ د غسې به یې هغه خوار کی هم مجبوره کړی وي .

ـــ ددې دا کار خو خسرګنۍ وکړ، خدای دې حاجي په اور کباب، کباب کړي، لکه زه چې یې کبابه، کبابه کړم، خدای دې یې د بل زوی سر ته کېنوي، زما د لور څه بدي وه.

ـــنا،هېڅ بدي نه یې وه، یوازې له کوره په نیمه شپه کې راتښتېدلې وه، نور خو یې ورته هېڅ هم نه وو ویلي؟

برېښنا خپل پلار ته هېښ، هېښ وکتل، په کرارۍ یې وویل :

ابا ما څه کړي وو، هغوی خو راته یوخوا پاڼ، بل خوا پړانګ درولی وکه نه .

ـــله زویه به ورته تېره شوې وې، دا مور دې څونه درته وویل، رښتیا هم چې د ښځو عقل په پښو کې وي .

برېښنا همداسې بې ځوابه پلار ته کتل، چې پلار یې په قهر ژلي غږ پرې راغږم وهل:

ـــ رښتیا وایم ولې حیرانه شوې، لکه چې دا خبرې درته نوې ښکاري، زه حیران یم، تا په دې یوه ګوته زوی کې څه لیدلي دي، چې داسې کلکه پې ولاړه یې، زه خو داسې ګومان کوم چې دا زوی به دې یو ورځ دا سر درته وخوري. زویه د دې لانجې نه تېره شه، زوی نه زوی .

ـــابا بس دی، د خدای لپاره...

ـــڅنګه بس دی، خبره خو اوس شروع ده...

امنه په ننواتو د سراج په خبرو کې ولوېده :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ اوس خو هيڅ هم نه دي معلوم، خو بيام زويه كه هغوی بيا دا خبره جگه كي، له دې زويه ورته تېره شه، څه وژنې يې خو نه. خپل هډوکی يې دی، زويه د څرک ور نه شلېدنه نشته، اخر څرک د هغه کور دی .

ــادې اوس ته هم دا خبرې کوې؟

ــخود به يې کوم، خود به يې کوم، چې څرک ستا زوی دی، ولې ته زما لور نه يې، په تا نه ځورېږم، لورې ما دې لږه ځانته ودروه... نه ته نه پوهېږې .

له دې سره امنه په سلگو شوه، له دې ورځې وروسته به سراج يو ډول نه ډول برېښنا ته دا يادونه كوله، چې كه هغوی دا خبره رايادہ کړي، دا دې ورته له څرکه تېره شي. لور او پلار به له يو بل سره پر دې خبرې برگ شول، په منځ کې به يې امنه، يا گلالۍ راولوېده، خبره به يې سړه کړه، سراج به بيا هم برېښنا ته ويل، كه له څرکه تېره شي، نو ټول به کلي ته ولاړ شي او هلته به يو کليوال ژوند جوړ کړي، دا ځکه چې اوس مهال د سراج په اته لکه افغانيو معاش گوزاره گرانه وه او امنه هم پر كور ناسته وه، خو برېښنا به له هر څه او هرې خبرې سره سرزورې ښکاره کوله، په غوسه به شوه، له پلار سره به يې قهرجنه ژبه کوله، چې هغوی غلي ناست دي او دی ورته د ډار پيشکې خوشې کوي او ان كله، كله به يې په خبرو کې ادب پرېښود، ان تر دې چې يوه ورځ يې خپل پنډکی وتاړه، تر څوکوم بل ځای واوسېږي، خو سراج دې کار ته پرې نه ښوده او لوړه يې ورسره وکړه، چې بيا به ورته څه نه وايي .

دسراج ايله پام شو چې برېښنا هغه يو كال مخکې پاسوا او نرمه برېښنا نه ده، اوس نو له هر څه سره ذيل كوي، قهر ښيي او ټول د ځان دښمنان گڼي، ان برېښنا به كله، كله له خوړو او ځان سره هم ذيل کاوه، په دې وروستيوکې خو ورته دا انديښنه پيداشوې وه، چې گڼې مور او پلار ورباندې په تنگ شوي او نور يې نو بار نه شي وړی، دا ځکه چې مور او پلار به يې هره ورځ پرتله کومې خبرې دې ته ويل چې: حاجي دوی به دا پر کراره پرې نه ږدي. که څه هم اوس يې نو مور او پلار څه نه ويل، خو بيا به هم كله، كله داسې په تنگه شوه، چې په زړه کې به يې راوگرځېده، چې راځه د حاجي کور ته ولاړه شه، مگر د حاجي په کور کې به يې څه کړې وای، پرته له سلما هلته څوک و، سلما يې ناسکه ايندرور وه، هغه د عقيدې بنزۍ هم وه، حاجي د سليمان له مور وروسته د سلما له مور سره واده وکړ، خو د سلما مور ورته شنډه وبرېښېده، ځکه خو همدا عقيده، چې د پېغلتوب عمر يې خوړلی و او د عمر پښه يې په څلوېښتو کې وه، په مخه ورغله، حاجي ورسره د واده تړون وکړ او په ډېرو شاندارو مراسمو يې واده وکړ. د عقيدې له راتگه به لا پوره كال نه و تېر چې د سليمان مور ناڅاپه مړه شوه، هغه روغه رمټه وه، ټولو ويل چې دا کار د عقيدې و، مگر حاجي تر اوسه دا خبره نه منله، عقيدې يوازې يو زوی (زمان) وزېږاوه او نوره دا هم شنډه شوه، د زمانې له زېږيدو وروسته د سلما مور هم اميدواره شوه، خو لا يې ماشوم نه و زېږېدلی، چې حاجي له كوره وشړله. حاجي دا پلمه کوله چې ښځې يې له سلطان سره گوتې خوږې کړې وې او ټوله ملامتي يې ځکه د سلما پر مور واچوله، چې هغه مهال سلطان ايله د اتلسوکالو و او دی يې نادان گاڼه، خو دا چې خبره څه وه، بيا تر دې دمه چا ته څرگنده نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. سلما د خپل نیايي په کور کې وزېږېدله، لا به یوه کلنه وه چې عقیدې او حاجي خپل کور ته راوړه او دا دی اوس نو شکلې چټه پېغله وه. دا ټولې کیسې برېښنا ته سلیمان کړې وې، سلیمان به تل ویل چې سلما په دغو ټولو خبرو خبره ده، ځکه خو داسې بد سترګې ده، په رښتیا هم چې یوځل به د سلما ژبه چا ته پرېکه شوه، نو مګر خدای کراره کړې وه، له هر چا نه یې له حاجي سره ډېره ژبه کوله او کله به یې د نورو پر سر حق ناحقه حاجي سپکاوه، خو حاجي به هېڅ هم نه ویل، هغه هڅه کوله چې د سلما سترګه پر ده ونه لګېږي، نورو ته به یې پټ، پټ وویل:

ـ هغه لیونۍ ده، کار پرې مه لرئ .

سلما په کور کې پرته له برېښنا نه له هېچا سره نه غږېدله، پر عقیدې یې د سازمانۍ نوم ایښی و، دغه نوم عقیده د اور لوخړه جوړوله، خو د سلما پر ژبه پرته له سازمانۍ بل نوم عقیدې ته نه راته. برېښنا ته دغه خورا شتمنه کورنۍ عجیبه ښکارېده، په تېره د سلما کړه وړه ورته ډېر هېښونکې وو. مګر سلما ورته ګرمه نه برېښېده .

ورځې همداسې تېرېدې، د حاجي دوی له کور څخه هېڅوک نه راتله، یوازې یوه ورځ سلما د برېښنا دوی کور ته په څادرۍ کې پټه راننوته. لومړی خو د برېښنا هېڅ باور نه راته، سلما ته یې په ناباورۍ کتل، په خپلو سترګو یې باور نه درلود، چې رښتیا به وینې، ځکه خو یې سلما ته په ناباورۍ وویل:

ـ اوس نو ته رښتیا راغلې یې؟

د سلما په سترګو کې اوښکې راښکاره شوې، برېښنا ترخه موسکا وکړه، په ټوکو یې ویل:

ـ یانې چې ستاسې په تخم کې دونه رحم شته .

سلما سر ښکته نیولی و، برېښنا ورنژدې شوه، په یوازېنې لاس یې د هغې ګڅه مټه ونیوله، په کرکه یې وویل:

ـ وینې یو بل لاس لا لرم، یانې چې یو بل تور هم راباندې لګولی شئ. سلطان ته ووایه، طالبان پښې هم پرېکوي، درې توره خو دې راباندې پور دي .

ــبرېښنا ورینداري! دا ټول کار د عقیدې دی، د هغې سازمانۍ دی، هغې سره زرغونه ورېنداره هم یو لاس وه، که نه سلطان لالا خو ستا د تېښتې نه پس څه نه ویل.

برېښنا په چټکۍ د سلما مټه خوشې کړه، لکه څه چې یې ورک کړي وي، داسې یې شا و خوا ته په ترورتیا وکتل :

ـ ته درواغ وایې، د سلطان خوا کوې .

ــورېندار! زه رښتیا درته وایم، ولا چې همداسې ده، دا هر څه د هغې سازمانۍ دي .

ــنو ته وایې چې د سلطان هېڅ لاس په کې نه و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسلطان هم ورسره و، خو دونه نه، هغه په دې کار خوښ نه و، زه رښتیا وایم، څو واره یې زرغونې وړېنداري او دې سازمانۍ ته وویل، چې دا زمونږ د کور بدنامي ده، خو سازمانۍ ویل چې د برېښنا عقل باید سر ته راشي .

ـسلما! دروغ مه وایه، زه وړه نه یم، وپوهېدې؟

ـوړېنداري! ته هسې پر سلطان ورور بدګومانه یې، که نه هغه خوار کی دونه ملامته نه دی .

ـنو سلطان ورسره څنګه منله؟

ـحاجي بابا ورته وویل چې له حقه یې محروموي، که نه سطان داسې نه کول .

ـحاجي صیب هغه نو ولې...

ـوړېنداري! ولې ساده یې، حاجي بابا ته هم دغې سازمانۍ دا خبره ښودلې وه، که نه حاجي بابا او دا خبره ډېر سره لرې دي .

برېښنا د چوترې له پاسه پر پړنې خاورې کېناسته، په چرتي انداز یې وویل:

ــ ګومان مې نه راځي، چې د طالبانو په وخت کې دې...

ـورېندار! عقیدې مور په خپل لاس هغه مولوي عتیق الله دی، که څه بلا هغه ته پیسې ورکړې، هغه پیسې چې ستاسې کور کې پیدا کړې، هغه هم دغې سازمانۍ لولۍ ورکړې وې، دا کنچنۍ له هېڅ کاره بېرته نه ده. ګومان مې نه شي چې دا دې له دغه مولوي سره تار ونه لري .

ـښه نو هغه پیسې؟

ـهو! هغه پیسې سازمانۍ ورکړې وې، دا خبرې یې ما په خپلو غوږو واورېدې، چې زرغونې وړېندار ته یې کیسه کوله .

ـخو زما باور نه راځي .

ـباور به دې هله راشي، چې څرک هم درنه یوسي .

برېښنا پرې چیغه کړه:

ــ الماسې! څه له دا بد زیرى راکوې؟

ـوړېنداري! زه دا خبرې ځکه کوم چې ته کابل پرېږده، دغه سازمانۍ دې پرېښوولو والا نه ده .

ـنو هغه به څه وکي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــځه يې ونه کړه، د هغې هر څه په وس دي، ورېندار وتښته !

ـــډېره يې راته مه پړسوه، نور يې نو څه په وس نه دي .

ـــدا هسې ځان غولول دي، هغې تا ته هېڅ نه دي پرې ايښي .

برېښنا په کړيکه وويل:

ـــ الماسې! خوله دې نيسه، نور نو پرتې ونه وايې !

ـــپرتې نه وايم، ورېندار رښتيا خواره نه لري، تا ته اوس يوازې څرک پاتې دی، هغه هم درنه اخلي .

برېښنا په ستړيا وويل:

ـــ نو څه وکړم؟

ـــوتښته دا زه درته وايم، وتښته همدا يې لار ده.

برېښنا يوه شېبه غلې شوه، بيا يې په کرارۍ وويل :

ـــزه ورسره دعوه کوم .

ـــته ورسره دعوه نه شې کولی، پوهېږې تا ټولې دعوې بايللې دي، په يوه مات او ګوډ پياده چې ته ورته عدالت وايې، هېڅ نه کېږي، زه اوس هم درته وايم، لا سرې وخت دی بيا به ارمان وکړې. هغه وخت به يوازې لاسونه ټکوې .

الماسې دا وويل ټادري يې پر سرکړه او همداسې پرته له مخه ښې له کوره ووته. په کوڅه کې په اوچتو ګامونو روانه شوه، له ژر، ژر ګامونو يې قهر ژلی حالت اوچت محسوسېده، پر لاره له ځان سره بونګېده، هغه ډارېده چې که برېښنا دا لوبه بايلوي، نو د دې ټول پلانونه له خاورو سره خاورې کېږی. يو ځل به بيا د څووم وار لپاره عقيده ګټونکې شي. سلما عجيبه شان د عقيدې پر عقدوي ځواک باور درلود، د سلما په زړه کې د غچ اخيستنې اور غرغنډې وهلې، د دغه اور د سرو لمبو په بدرګه کې د زاړه زندان له څنګه تېره شوه. د ترافيکو د لوی رياست د سوړې، سوړې ودانۍ له يوې سوړې، چې اوس خلکو ترې سړک ته د تلو لنډه لاره جوړه کړې وه، سړک ته ووته. د سړک پر غاړه يوې ولاړې زړې ټکسي ته وخته او په داسې حال کې چې له کړکۍ نه دباندې د ښار ړنګې بنګې منظرې ته يې په قهر ژلو سترګو کتل، تر ژبې لاندې يې وويل :

ـــ عقيدې که برېښنا خرې څه در ونه رسول، ولاکه خو روغه رانه لاړه شې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېرم څپرکی

بريښنا امنې او سراج ته دا خبره سپینه وکړه، چې که عقيده ورسره د څرک پر سر دعوه پيله کړي، دا يې ورسره پر مخه بيايي. ټولو له دې کاره منع کړه، ټولو پر دې خبره ټینګار کاوه، چې برېښنا د سلما خبره ومني او وتښتي، خو برېښنا همدا ويل :

ـ زه به په محکمه کې پر قرآن قسم وکړم، چې له هېچا سره به واده نه کوم، ان د حاجي په کور کې اوسېږم، خو زوی نه ورکوم او بيا نو دوی ولې له ما نه زوی واخلي. سليمان چې مړ شوی دی،دوی په کوم حق ما نه زوی اخلي؟

سراج که څومره استدلال ورسره وکړ، خو برېښنا پر خپلې خبرې کلکه ولاړه وه او ويل يې :

ـ زه ورسره دعوه کوم، زه دا دعوه حتماً ګټم. برېښنا له ځان سره دا لوړه کړې وه، تر هغو چې عقيده دعوه ونه کړي، دا به غږ نه پورته کوي، په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، د تېښتې يې ورته وويل، خو برېښنا به هغه رټله. ټول په تېره سلما برېښنا ته هېښه پاتې وه، له هغې برېښنا نه، چې سترګې يې هم په دروندواله اړولې، د دويم تن تر مخې يې خبره هم نه شوه کولای، کله چې کوژده شوله، نو له سراج سره پوره يوه مياشت نه مخامخ کېده، سلطان څو، څو ځله ووهله، خو له ډېره ډاره يې په زړه کې هم نه ګرځول، چې ګنې سلطان وهلې ده، هماغې برېښنا په کلکه سراج ته وويل :

ـ که مې ساتلی شئ، خو ښه او که نه ما ته کورونه ډېر دي .

سراج هم له ډېرې هېښتيا داسې غلی شو، چې بيا يې سڼ هم ونه خوت .

پوره دوې نورې مياشتې سلطان دوی ښخي غلي وو. برېښينا انګېرل ګنې زرغونې او عقيدې ترې لاس اخيستی دی او بله دا چې د يو او بل له خولې يې اورېدل، چې حاجې پر دې خبره کلک ولاړ دی، چې څرک د برېښنا زوی دی، هېڅوک يې د اخيستلو حق نه لري. دې خبرې برېښنا زښته ډېره هيله منه کړې وه، همدا وجه وه چې ځانته د يوې دندې پيدا کولو لپاره ګرځېده. دا مهال خو ښځو ته د دندو پيداکېدل، سم د مرغۍ پۍ وې، خو په روغتيايي چارو او په ښځينه نانواياانو کې ښځو ته دندې پيداکېدې. برېښنا غوښتل، داسې يوه دنده پيداکړي، چې د دې او څرک د خوراک او پوښاک پېټی يې پرې اوچت شي. د وزير اکبر خان په روغتون کې يې ځانته د چپړاسي دنده موندلې وه، زښته ډېره ورته خوښه وه. که څه هم دې د حقوقو پوهنځۍ لوستی و، خو اوس مهال ورته د چپړاسي دنده هم لوی غنيمت ښکارېده، دا ځکه چې د وزيراکبر خان په روغتون کې چپړاسيتوب هم ښځو ته نيمه پاچايي وه. سراج له دې دندې سره دومره خوښ نه و، همدايې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رئیس ستا ځوانۍ ته سترګې نیولې دي، که نه دونه ښه سړی نه دی. برېښنا به په دې خبرو سره او شنه واوښته، لکه کړکه چرګه ببره به شوه او په قهر به یې وویل:

ـ ابا هر سور ږیری ملا شا ګل نه دی، دا ولې تاسې سړي پر ټولو سړیانو بدګمانه یئ، لکه په سړو کې چې ښه انسان نشته، که څنګه؟

که څه هم برېښنا ته د پلار خبرې رښتیا ښکارېدې، خو اوس یې له سره اوبه تېرې ګڼلې او اوس ورته یوازې د نس غم، غم ښکارېده. په اصل کې هغې انګېرل، چې د پلار پر اوږو یو زیاتی بار دی، هسې خو یې پلار د خپلې څلور کسیزې کورنۍ پېټی نه شو اوچتولی او لا پرې زیات و، ځکه خو برېښنا د خپل او زوی پېټي د وړلو ویلاړ کړی و، په دې ورځو کې خو هسې هم خپلې ګاندې ته یې عجیبه شان هیله پیداشوې وه؛ کله به یې څرک په خیالونو، خیالونو ځوان کړ، هغه به یې ډاکټر جوړ کړ، کوزده به یې ورته وکړه او کله به یې په خیالونو، خیالونو له عقیدې او زرغونې نه غچ واخسیته. دواړې به یې داسې وکړولې، له پښیمانۍ نه سر او تندی وهي، سلطان ته به یې داسې اروایي زیان ورساوه، چې پر بېوسۍ یې دا ژړیده، خو کله به یې خیال لیده، چې هلته لرې السکا ته تللې ده، هلته هېڅ افغان نشته، له خپښانو او خپلوانو نه هېڅوک نه ویني. په خپل لاس یې ګټي او په خپله یې څټي. دغو خیالونو نو اوس د برېښنا شپه او ورځ نیولې وه، د منګولې غوڅېدل یې بېخې له یاده وتې وو ، ان د خپلې منګلولې په غوڅېدو لا خوښه وه، چې ګنې د زرغونې او عقیدې له شره خو پرې خلاصه شوه. په رښتیا هم زرغونه او عقیده داسې غلې ناستې وې، چې د سلما پر خبرو اوس د برېښنا شک او ناباوري پر زیاتېدو وه، دا خبره سلماکړې وه چې پر برېښنا د غلا تور عقیدې او زرغونې لګولی و او دا هر څه د دوی دواړو کار و. د برېښنا خو یو له دې وجې باور نه راته، چې زرغونه باید له دې نه لا خوښه وي، چې دا پرې بن نه شوه او عقیده مور خو یو مهال د ښځو سازمان له هڅاندو غړو نه وه، د ښځو د انساني حقوقو په هکله یې له ورکتوبه په وار، وار په لوړو غونډو کې د عقیدې مور نارې او ویناوې اورېدلې وې، په محکموکې یې په وارو، وارو له قاضیانو سره د عقیدې د شخړو کیسې اورېدلې وې، چې څنګه یې د ښځو له حقوقو نه دفاع کوله او کله، کله به یې یوه وړه فضایي مسئله دومره پېچلې کړه، چې ان خبره به یې د ګوندي مرکزي کمېټې تر دارالنشاء ورسېده. خو عقیده مور به تر هغو نه تر شا کېده، تر څو چې ښځه به یې ګټلې نه وه. په دې وجه به د برېښنا څنګه باور راغلی وای، چې عقیدې مور دې دا کار کړی وي، خو بیا به یې هم کله، کله په زړه کې راګرځېدل، نه چې د سلطان د کورنۍ بیا پېریان وتورېږي. په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، هغې به بس همدا یوه خبره کوله :

ـ ورېندارې وتښته، وایم وتښته، تا ته بله لارنه ده پاتې، وتښته !

خو د سلطان او عقیدې چوپتیا برېښنا د سلما پر خبرو بې باوره کوله. داسې ورته برېښیده چې سلما مل ته وایي، لار ګوره او غله ته وایي لار نیسه. سلما به یې هر ځل خواشینې او ماېېجنه لېږله. سلما به چې د برېښنا دوی له کوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووته، نو مخامخ به کور ته لاړه، کور ته له ننوتو سره به یې جوخت د سلطان کوټې پسې ورمنډې کړې، د دې به اولنۍ خبره داوه :

ـــ زوی د برېښنا حق دی، اخیستل یې ګناه ده .

خو سلطان به چې ټوله ورځ یې د ویډیو او ډش پروګرامونو هغه هم د لوڅو چینلونو په لیدو تېروله، پرته له دې چې دې له وګوري، اوږې به یې پورته وغورځولې او په قهر به یې یو بل چینل رامخې ته کړ. د هغه دا کړنې سلما ته ویل چې ښه راباندې نه لګېږي. د برېښنا سپکې سپورې د سلطان له زړه نه لا نه وې وتلې او لا یې یوه، یوه په زړه وه، د برېښنا منګولې تر غوځېدو وروسته سلطان یو ځل هم نه وتوانېده، چې برېښنا ووینې، تر څو د هغې په بدنامۍ، بې وسۍ او غوځ لاس ملنډې ووهي او ورته په یاد یې کړي، چې له ده سره په واده نه کولو یې څومره خطا کړې ده. څو، څو ځله یې زړه شوی و، چې کور ته ورشي، خو په نیمه لار کې له خپل هوډه راګرځېدلی و، د راګرځېدو پر مهال یې سلما او سراج ته څو کنځلې هم کړې وې. بیا یې هم د برېښنا تورو سترګو او مهینې موسکا لا په زړه چکونه لګول او لا یې له پخوا نه لېوالتیا ورته ډېره وه. هغه انګېرل چې وروستیو ناخوالو به د برېښنا ښکلا زیانمنه کړې وي، خو باور یې درلود، چې ښکلا به یې کمزورې شوې نه وي، دا ځکه چې د هغه عقیده وه، که ښکلا څومره وټوکل شي، په بله بڼه راڅرګندېږي او لا یې رنګینې ډېرېږي. همدغو انګېرنو به سلطان ځوراوه او داسې یې احساسوله، چې د ټولو ستونزو سره، سره بیا هم برېښنا ورته ګرانه ده او بیا یې هم زړه په وارو، وارو غواړي چې هغه خپله کړي. له دې انګیرنوبه یې مغز وسوځېد او په کور کې به یې ناحقه شخړه جوړه کړه. خو عقیده له پخوا نه سرکښه، مغروره او خوښه ښکارېده، د پخوا په شان ډېره نه ګړېده، له خپل یوازېني زوی (زمان) سره هم چندانې نه ګړېده، غلې ناستې پاستې یې ټول هېښ کړي وو، یوازې چې به کله، کله له زرغونې سره سترګه په سترګه شوه، نو پر شونډو به یې خندا راښکاره شوه او زرغونې به هم ورته په موسکا ځواب ورکړ . د دوی دواړو دا وړ موسکاوو ټول هېښ کړي وو .

د زرغونې د واده لس کاله کېدل، خو په دغو لسو کلونو کې داسې ورځ نه وه، چې زرغونه او عقیده دې له یو او بل سره ټونګه پر ټونګه نه شي، خبرې خو یې هېڅکله هم یو له بل سره نه کولې، د عقیدې ژبه به د دې د نیمګړتیا په ګنېلو، ګنېلو وچېده، چې د دې دا کار به کله، کله سلطان دومره قهرژلی کړ، چې د زرغونې په وهلو ټکولو به یې لاس پورې کړ او تر هغو به یې وهله، چې خوار کۍ به له اخ او ټوخه ولوېده. یوه ورځ خو یې د پلار کور ته ولېږله، خو که حاجي منځګړی شوی نه وای، نو اوس به یې لا د وخته په درېیو تیږو ویشتې وه. په هغه کال د حاجي په منځګړېتوب سلطان ایله د زرغونې راوړلو ته خوښه وکړه .

عقیدې به تل دلته او هلته ویل چې: سلطان پر زرغونې خاورې شوی دی، دا خبره خو به ضرور د سلطان تر غوږ و رسېده، چې ګنې زرغونه هومره ښکلې نه ده چې باید وای. زرغونې به چې څومره سینګار وکړ، نو د عقیدې د ملنډو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې موسکا به ورته ټولې خوارۍ په اوبو لاهوکړې او لا به سلطان لمسېده؛ هغه به چې د عقيدې له ملنډو ډکه موسکا وليده، نو پر زرغونې به يې راغړم وهل :

ــ سرې چې بدرنګه وي، سينګار يې نور ام بدرنګوي، دا څه له پر ځان رنګونه تپې؟

خو اوس وضع بل شان شوې وه؛ اوس د عقيدې ژبه عجيبه شان د زرغونې په ستايلو، ستايلو وچېده، اوس له يو بل سره ځنګ تر ځنګ کېناستې او له يو بل سره يې په پسپسې خبرې کولې. دهغوی هېښنده تړاو ته کور بانه څه، چې له کوره دباندې خپل خپلوان هم هېښ پاتې وو .

د دوی دواړو چوپتيا، ان سلطان او حاجي هم په دې باوري کړې وو، چې نور نو له دوی نه برېښنا هېره ده. خو يوه ورځ ناڅاپه سراج په تېښتېدلې رنګ کور ته راننووت. دا ورځ هسکه وه، د نوي او تنکي پسرلي نرم لمر، لکه د سليمان نرم لاسونه، داسې د برېښنا تور اوږده وېښتان او نوي په غوښو ډک شوي اننګي ورنازول. هغه لمر ته ناسته وه، نوی پر خوږو خبرو راغلې ځرک يې په غېږ کې پروت و، هسې خو يې يوازې ناسته عدت ګرځېدلې وه، نو کراره، کراره يې ځرک ته سندره ويله:

ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه شين غمی پرې کېږده

مرغلرې پرې چاپېره کړه زر شه و زرګره !

دا سندرې نيا ورزده کړې وې، نيا ته برېښنا زښته ډېره ګرانه وه، بس ټوله ورځ به يې په غېږ کې غزېدلې وه او هغې به ورته د خپل مهال سندرې ويلې. اوس يې هم ځينې سندرې په يادې وې :

خيالي ملنګه ورو، ورو کوزه که ليلا له کجاوو .

يا داسې نورې، يا خود نيا له خولې سندرې خوږې وې او يا خو دا سندرې خوږې وې، چې تر دې دمه د برېښنا په زړه او ذهن کې ژوندۍ پاتې وې. برېښنا ايله ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه، سندره نوې راپيله کړې وه، چې د سراج غږ ورته غږ په ستوني کې وچ کړ:

ــ وبرېښنا وايم څه شوې؟ او چې ځنګه يې پر برېښنا سترګې ولګېدلې، نو سمدلاسه يې ورته ټوله کيسه وکړه .

نن سراج ته سلطان خپل سړی رالېږلی و، چې سراج خبر کړي. تر څو برېښنا محکمې ته راحاضره شي. سراج چې خپله خبره پای ته ورسوله، نو برېښنا وخندل:

ــ ابا ته هسې وارخطا يې، خو زه نه ډارېږم. خو له الوتي بڼې ښخه يې دا ځرګنده وه، چې ښه د مزی ډارېدله او هسې هينډې اخيستې وه. سراج خپله خبره وکړه وخوځېده، همداسې له کوره ووت .

برېښنا تر مازيګره انديښمنه ښکارېده. خو هڅه يې کوله چې نور پرې ونه پوهېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازيگر و، چې سلما د خپلې سکنې تورۍ زوی اکبر خان سره د دوی کور ته راننوته،

سلما پوهېده چې برېښنا به د وچې منې تر ځنګ ولاړه وي، ځکه خو د کوټې پر ځای سيده انګړ ته ووته .

برېښنا د وچې منې تر ځنګ غلې ناسته وه، ځرک ترې ګرد ځرخېده، خو دا خپلو اندېښنو په مخه کړې وه. سلما وړاندې ورغله، په کراره يې سلام ورواچاوه، برېښنا د سلما له سلامه سره شټ وواهه، خو د سلما د سلام ځواب يې ونه وايه، هماغه شان يې غلې، غلې وروکتل. سلما مخامخ کېناسته او په نرۍ موسکا يې وويل:

ــ ورېنداري اوس يې نو ورسره ګاله، وګورم چې چا ښه ويل او چا بد. برېښنا تر سترګو لاندې وروکتل، بيا يې اکبرخان ته وکتل، چې د چوترې له پاسه له زلمي سره ولاړ و او سپينې ټوپۍ او سپين واسکټ ورته ننګرهارۍ بڼه لا جوتوله او دوی ته يې په خپل کليوال انداز کتل. برېښنا ترې په کرارۍ سترګې واړولې او په ټيټ غږ يې سلماته وويل :

ــ سلما زه نه وايم چې تا بد ويل، يا ما ښه ويل، خو زه به دا لوبه ګټم، زه پر دې خبرې يقين لرم .

دسلما په غوښنو شونډو کې د ملنډو يوه موسکا رابره شوه:

ــ ورېنداري! ستا چرګ يوه پښه لري .

ــ نا، داسې نه ده .

ــ نوڅنګه ده، چې له خپل خره نه، نه راکوزېږې؟

په داسې حال کې چې برېښنا د ځا پر برغولي سترګې نښلولې وې ، په قهر ژلې ژبه يې وويل:

ــ سلما دا خبره بايد سپينه شي. زه نوره د اندېښنو توان نه لرم، زه غواړم هر څه سپين شي. نور نو بايد دا تنسته وشلېږي، دا کېږي، که هغه کېږي، له ډېرو خبرو او غمونو نه به خلاصه يم .

ــاو که هغوی...

برېښنا پر سلما برېچ وهل او خبره يې ورته په ستوني کې وچه کړه:

ــ نا، سلما داسې به نه کېږي، اخر زه مور يم چې واده نه کوم، په ځوانه ځوانۍ دوه کلن ماشوم لويوم، دا خلک او د هغوی قانون له ما نه څه غواړي؟ زه به يې ضرور ګټم، داسې يې نه پرېږدم .

ــخو ورېنداري! په تېښته کې هيڅ تاوان نشته زما ومنه، دلته يوازې يوکال ښايي يو کال .

ــ بس که سلما! ستا يوې تېښتې رانه د ډېران لوټه جوړه کړه، بلې ته مې ګډوه، زه په خپلو کارونو ښه پوهېږم، وپوهېدې، بيا هم درته وايم چې په هغه اولې تېښتې مې هم غول خوړلي، خو دا ځل نه تښتم، ورسره وهم يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا له دې خبرې سره جوخت مخ پر کوټې منډه کړه. سلما پر خپل ځای هېښنه پېښنه ولاړه وه، څرک په نرمو قدمونو په مور پسې وخوځېد. خو سلما پر خپل ځای ولاړه وه، ښايي ډېره موده به ولاړه وه، چې د امنې غږ راپه خود کړه:

ــ لورې کار مه ورسره لره! برېښنا نو اوس د پښیانو غونډې اوږې پورته غورځولې دي، کله یې اوږې ښکته کېږي .

سلما په نهیلۍ او پرته له کومې خبرې اترې وخوځېده. د اکبر څنګ ته چې ورسېده، نو په کرار او نهیلي غږ یې وویل :

ــ اکبره! اوس درسره ځم .

اکبر خان د سلما په خبره هېښ پېښ شو، خو سلما تمه نه شوه او همداسې په منډه د سراج دوی له کوره ووته .

اکبر خان یوکلیوال زلمی و، سره له دې چې هغه د سلما د تورې یوازېنی زوی و او سره له دې چې سلما یې په وارو، وارو له عقیدې او حاجي نه غوښتې وه، خو دواړو ورته خوښه نه ورکوله، ځکه چې که سلما له اکبر سره واده کړی وای، نو د سلما د مور ټول راوړی میراث د اکبر خان کېده. عقیدې هڅه کوله چې سلما خپل وراره ته ورکوژده کړي او حاجي صیب هڅه درلوده، چې خپل وراره ته یې ورکوژده کړي .

اکبرخان نالوستی و، په کلي کې زېږېدلی او لوی شوی و، یو بشپړکلیوال زلمی و، خو سلما یې چې د یوازېنۍ تورې لور وه، زښته ورته ډېره ګرانه وه. که څومره به حاجي او عقیدې ورته د جرګو سپکاوی کاوه، بیا یې هم په وارو، وارو غوښته. خو سلما ته اکبر یوازې د تورې زوی ښکارېده، هېڅکله یې هم دا نه وه احساس کړې، چې اکبر دې دې ته لږ کدرې هم ګران وي، یا دې هغه سره مینه ولري. خو د عقیدې او حاجي له کسده یې له اکبر خان سره ډېره نژدې ناسته ولاړه کوله. همدا وجه وه چې اکبر خان ګومان کاوه، ګنې سلما ته ګران دی. سلما د عقیدې او حاجي په نیتونوخبره وه، ځکه کله چې له برېښنا نه نهیلې شوه، نوهوډ یې وکړ چې له اکبر خان سره په سپینو پایڅو وتښتي. که څه هم سلما یو لوړه لوستې نجلۍ وه او اکبر خان یو بشپړ نالوستی زلمی و، هغه کلیوال و او دا ښاري نجلۍ وه، بس د عقیدې مور له کسده ورسره وخوځېده، ګنې په دې ډول ترې غچ واخلي، خو اکبر د دې په دا ډول ورلو نه وخوښ .

د سراج دوی د کور تر مخې تم شو، سلما ته یې په مینه ناک نظر وکتل :

ــ ګوره ترورزۍ! زه دې غواړم، بیا دې ام غواړم، تر اغې پورې دې غواړم چې رادې کې، خو دا شان چې ته ما سره ځې، دا خلک، دا تربوران او دا کلیوال به راته څه وایي؟

ــکلیوال په تا پورې نه خاندي، پر ما به خاندي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخو زه به سلطان لالا ته څنګه ګورم او له حاجي ماما سره به څنګه سترګه په سترګه کېږم؟

ــراځه، راځه! اغوی اسې هم سترګې نه لري، که نه په اینړور به یې لاس نه غوڅاوه .

اکبر خان په ننواتو وویل :

ــ ګوره سلما ښه جلۍ شه! په خبره خو ځان لږ پوه که که نه؟

سلما په دې خبره وقهرېده:

ــ سمه ده هېڅ خبره نه ده، ځم د بل چا کره.

اکبر خان له ډېره قهره سور او شین واوښت .

ــ تروږزۍ! دا څه سپیتانه راته کوې؟

ــرښتیا درته وایم، په تا کې زما د ورلو غاښ نشته، داسې څوک به پیدا کم، چې دا غاښ ولري.

اکبر خان اوږده سا واخیسته :

ــ سیي ده، څه څه چې کېږي نو کېږي به، خو پام دې وي چې دا خبره بیا ونه کې !

سلما او اکبر خان دواړه پر لاره وخوځېدل. سلما د تلو پر مهال د برېښنا دوی کور ته وکتل، لکه هلته ناستې برېښنا ته چې وایي :

ــ دا ټول ستا دلاسه دي .

بیا یې یو دوه ګامه وړاندې روان کلیوال، غنم رنګي ننګرهاري، ساده اکبر خان سر تر پښو له نظره په نرمۍ تېرکړ، له ځان سره یې وویل :

ــ دا هم قسمت شو؟

له اکبر خان سره د سلما ناڅاپي تلل د حاجي کورنۍ هم هېښه کړې وه او هم خپه. د عقیدې له خبرو او ناکرارۍ نه د هغې قهر ژلی او مانېجن حالت ښه څرګندېده. عقیدې ته د برېښنا له تېښتې د سلما تلل دروند ښکارېده، زرغونې او عقیدې په ګډه په دې ګروهمنې وې، چې دا ټول د برېښنا لمسون و. خو د سلطان او حاجي صیب ګروهې بېلې، بېلې وې؛ سلطان عقیده مور ګرمه بلله، چې سلما یې بې ځایه او بې وجې ځوروله، خو حاجي بیا سلطان پر دې خبرې پړ ګاڼه، چې له برېښنا سره یې څو، څو ځلې سلما ترټلې او بې ځایه وهلې وه. سلطان په دې خبره کې بیا هم عقیده مور ګرمه ګڼله، ګنې عقیده وه چې دې یې د سلما وهلو او ټکولو ته هڅاوه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلما د تېښتې پېښې د څو ورځو لپاره د حاجي کورنۍ له ځان سره بوخته وساتله او برېښنا یې ترې هېره کړه، څو د ورځو په تېرېدو ورو، ورو د سلما تېښتې خپل ارزښت له لاسه ورکړ او یو ځل بیا برېښنا رایاده شوه. مګر د عقیدې مور له زړه نه دا نه وتل، چې دا دې د برېښنا لمسون نه و، سره له دې یې پر خپل قهر پرده واچوله او پټوله یې، نو ځکه خو یې بیا د ځان په سینګار ګوتې پورې کړې. عقیده مور چې لا ځوانه وه، لا ئې د شقیقیو وېښتان سپین شوې وو او نور سر یې تګ تور و، خو مخ یې د ځوانو ښځو په شان ښوی او ښکلی و، ځکه خو ډول و ډال ورسره ښه ایسېده. دا د هغې عدت و چې کله به یې غوښتل، په حاجي صیب کومه غټه خبره ومني، نو په سینګار او ډول ډال به یې لاس پورې کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

د نوي کال لسمه ورځ وه، چې یو ناڅاپه برېښنا له کوره بې له څرکه ووته، هغې هېڅا ته څه ونه ویل، په لاره کې یې زړه بې واره ټوپونه وهل، په منډو روانه وه، له دهمزنګه تر وزیر اکبر خان مېنې پورې په پښو ډېره لار وه، هغه هم په منډو روانه وه. که څه هم پر لاره د تورو ډاډسنو د تېز برېښنده تګ له وجې ټکرونو او مرګ ژوبلو خطرونه ډېر وو او همداشان د امر بالمعروف د سرېو له خوا وهلو ټکولو ګواښونه خو ګرۍ په ګرۍ وو، مګر برېښنا پر سړک داسې روانه وه، لکه دا هر څه چې هېڅ وي. لنډو سړکونو ته ګرځېده، له ګړندیو قدمونو څخه یې ناکراره حالت او لېوالتیا اوچته ښکارېده، خو په دغو ګړندیو ګامونوکې یوې ورې هیلې هم کله، کله سا اخیسته. د برېښنا زړه ته هېڅ دا نه لوېده، چې ګنې څوک به د دې دا ننواتې ونه مني. هغې انګېرل چې دا خو د هغوی په ګټه هم ده، ځکه خو یې ګام پر ګام هیله ځواکمنېدله. د هغوی د ښکلي کور په لیدو یې زړه په درزا پیل وکړ؛ لړه ټکنۍ غوندې شوه، شېبه یې قدم هم نه شو اخیستی، خو بیا یې هم سل زړونه یو کړل او د کور د دروازې دننه یې قدم کېښود. همدا چې د هغوی کور ته ننوته، ټول هېښ پېښ پاتې شول، یوه شېبه خو ټول داسې غلی وو، لکه په هېچا کې چې سا نه وي. ټولو ورته په راوتلو رډو سترګو کتل .

د حاجي صیب په سترګو کې یوې عجیبې خوښۍ څرک وواهه، خو د بنېې له خطونوڅخه یې بې وسې اوچته ښکارېده. حاجي نو اوس د څو کالو وړاندې تکړه او ځواکمن حاجي نه و، د زړه ناروغۍ زښت ډېرکمزوری کړی و. دنګ او غبرګ حاجي اوس یو موټی شوی و .

عقیدې مور ته یې وکتل، د هغې له سترګو د پخوا په شان هماغه اور تویېده. د زرغونې په بڼه کې ډار او کرکه یو ځای نغښتې وه. زماني له خوښۍ نه پر خپلو لاړ بېزنو شونډو ژبه راتېروله، خو سلطان په ټولو کې غلی او ارام ښکارېده، هغه برېښنا ته په نرمۍ کتل، برېښنا له پخوا نه ډېره خواره ښکارېده؛ زړې جامې یې په تن او زړې ځادرۍ یې د سوالګرو په شان غټ، غټ سوري لرل. خو بڼې او ښکلې پژۍ یې د سلطان په سترګو کې خپله بې سارې ښکلا ساتلې وه. د هغې ښکلې د هوسۍ سترګې له پخوا نه ښکلې شوې وې او سلطان د دې وجه دا وګڼله، چې کله ښکلا ویر ځپلې شي، نو بیا خو ترې یو شهکار تابلو جوړ شي او هغه ته برېښنا هم د پنځ یو بې سارې ښکلی تابلو ښکاره شوه؛ ملا یې له پخوا ډېره نرۍ او ماتېدونکې شوې وه، نرۍ سپینه د عاجو غاړه یې لا نوره هم هسکه شوې وه، خو هغه ګلابې شونډې یې چې د سلیمان له مرګه وروسته یې د سلطان ټول فکر و ذکر ځانته اړولی و، اوس نو ګلابي او تازه نه وې، تکې زېړې وې، داسې زېړې لکه په څو تېرومیاشتو کې ورته څاڅکې وینه نه وي رسېدلې. خولا هم زړه راښکونکې وې او پر ډېرو زړو نوې لا د لمبو ګډولو پوره ځواک درلود .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان هځه کوله چې د برېښنا غوځ لاس ووينې، خو برېښنا هغه د خپلې زړې څادرۍ لاندې ښه پټ کړی و. حاجي ورته د کېناستو وويل، خو برېښنا نه کېناسته، عقيدې ته يې مخ کړ، په کرارۍ او ننواتو يې وويل :

ــ ما ويل که چېرې...

زر غلې شوه، ټول ورسره غلي وو، يو ځل يې بيا ټولو ته په ډار، ډار وکتل:

ــ ما ويل که زه چېرې دلته... ما ويل که چېرې زه دلته راشم نو...

په دې خبره ټول هېښ شول، ټولو يو بل ته وکتل، خو په دې منځ کې عقيده له قهره له ځايه وارغوچېده، په لوړ قهر ژلي غږ يې په داسې حال کې چې د وجود له ښورېدو سره يې په غاړه او غوږونو کې د سرو زرو غاړکۍ او غوږ والي هم ورسره ښوريېدې وويل:

ــ هغه وخت چې د بيې وې، لکه شينګړۍ وتښتېدې، اوس چې دې هغه مونجړا پلار نه شي ساتلی او تم مرداره لته شوې، راځې. خوار کۍ خدای پوهېږي، چې طالبانو به دربانډې څه، څه کړې وي .

برېښنا عقيدې مور ته په هېښتيا کتل، په خوله کې يې ژبه وچه شوه، عقيدې مور خپلو خبرو ته نوې کړۍ ورواچولې :

ــ زه د زندانونو له حال نه ښه خبره يم، يوه ښځه هم ولاکه ترې روغه راووځي، ته نو وايې چې ته به ورته داسې سره او سپينه ناسته وې او هغوی به درته کتل، خدای پوهېږي چې څه به يې دربانډې تېر کړې وي .

حاجي پر خپلې ښځې وقهرېده:

ــ جلۍ دا څه بد وايې، دا خو ستا اينړور ده، د دې کور عزت دی، ته ولې په داسې عمر لېونۍ شوې يې؟

ــ دا عزت دې د ټول کور سر خوري، دا نوځه عزت دی، اوس چې يې پلار ورته ډوډۍ نه شي اچولی، راغلې چې ستاسې کور ته راځم .

په تندۍ يې برېښنا ته وکتل :

ــ ته دې کور ته يو قدم هم نه شې اخيستی، ښه دې غوږونه خلاص که، دا خوبونه دې نور نو اوبو ته وواېه !

ټول له هېښتيا نه هېښ پېښ شول، زرغونې له عقيدې سره د هوا! سر وخوځاوه، سلطان بې غږ و غوږه ناست و، حاجي څادر وڅانډه له ځايه پاڅېد او له کوټې نه ووت. زماني څه ويلو ته خوله پرانيستله، خو عقيدې ورته پر مخ څپېړه ورکړه او په قهر يې ورته وويل :

ــ ته ليونی په څه پوهېږې چې زه دا هر څه ستا دپاره کوم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا لړه تر شا شوه، همدا چې په خپلو زړو بوټونو کې يې پښې ننه ايستې، د عقيدې پر خوا يې لاړې تو کړې او په قهر ژلې ژبه يې وويل :

ــ اوس نو تم په ما خبرې کوې، هغه د پرچميانو او شورويانوغويمنډ دې لکه چې هېر شوي .

له دې سره په منډه وخوځېده او پرته له دې چې تر شا وګوري، په لوړ غږ يې وويل:

ــ زه سبا قاضي ته حاضرېږم او همداسې په چټکو ګامونو له کوره ووته. د موټر پيسې ورسره نه وې، په پښو وخوځېده. په ځغاسته روانه وه، له پښو سره يې اوښکو هم منډې وهلې. پر ژبه يې کله، کله ځانته يوه، يوه کنځله هم راتله، پر ځان قهرژلې وه، داسې لکه دا ټوله ګناه په دې کې وي ،کور ته په رسېدو سمدلاسه د خپلې هندارې په يوې ورې ټوټې پسې، چې تل به يې د څرک تر بالښت لاندې کېښوده، په لټه کې شوه. همدا چې هينداره يې ومونده، راوايې خيسته، له کوټې نه ووته، يوه شېبه يې د چوترې له پاسه هيندارې ته کتل، له خپلې څېرې يې کرکه وشوه. ناڅاپه يې هينداره پر ځمکې وويشته او له ځان سره يې په قهر وويل :

ــ لعنت دې پر دې څېرې وي، چې خداى ما ته راکړې ده .

بيا يې د هنيدارې ماتو ټوټو ته وکتل، د هيندارې په ټوټو کې يې خپل مخ وليد او له دې سره يې قهر نور هم ډېر شو. له ځايه په چټکۍ جګه شوه او مخ پر وچې منې يې ور منډه کړه؛ له منې يې غېږه تاو کړه، د وچې منې د ماتولو هڅه يې وکړه، د منې تنه کېره وړه شوه، خو ماته يې نه شوه کړاى، لکه د برېښنا زړه چې پرې يخ شوي نه وي، داسې يې زور پرې زيات کړ، د منې خواره او وچه تنه، چې له بېخه هسې هم چينجو سکينه کړې وه، د برېښنا په زور راماته شوه او چينجو وهلې ريښې يې د نرمې مځکې له غېږې راووتې .

د ونې راماتېدو برېښنا ته خوند ورکړ، شېبه يې ورته په مزه، مزه کتل، خو قهر يې پرې لړ نه شو، د لېونو په شان يې شا و خوا وکتل، په ټول انګړ کې پرته د هغه درې مياشتني چور ګوړى، چې همدا څو ورځې دمخه يې څرک ته اخيستى و، د هغه له مرغانچې پرته په انګړ کې يې نور څه تر سترګو نه شوه .

په رښتيا هم په انګړ کې وچکالي ګډه وه؛ يو شين بوټى هم په انګړ کې نه ښکارېده. که څه هم څا له اوبو ډکه وه او د اوبو ښه پرېماني وه، خو د انګړ درېيو پلونو ته لوړو درې پوړېزو خاورينو کورنو د لمر وړانګې راايسارولې، ځکه خو په دغه وړوکى انګړ کې، هغه د چا خبره اغزى هم نه شين کېده .

د انګړ لمر پرېواته ته جوړې ورې مرغانچې کې وړوکى درې مياشتنى چرګوړى هم دا دى سيورى ځپلى ښکارېده، د هغه خوار غاړه له پخوا نه نرۍ شوې وه او وزرونه يې ورو، ورو راځوړندېدل، چې يوه دانه به يې خولې ته کړه، نو بس د هغې تېرولو لپاره به يې پوره ګړۍ صبر کاوه. برېښنا چې وروکتل، نو خوارکى چرګوړى سر په خپلو ځوړندو وزرونو کې ننه ايستى و او په رڼا ورځ ويده ښکارېده، خو د دې عجيبه کرکه ترې وشوه، ورمنډه يې کړه، د مرغانچې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وړې دروازې نه يې لاس وردننه کړ، خوارکی وزر څوړندی چرګوړی يې په مرغانچه کې راونيو او همالته يې په نوکارو ترې سر غوڅ کړ. بيا يې بېرته مرغانچې ته ورګوزار کړ، خپله يې د شټنکو په ننداره شوه. د چرګوړې له هرې شټنکې سره يې د قهر کچه ورو، ورو راټيټېده. همدا چې د چرګوړې شټنکې ورو او لږې شوې، نو د دې سترګې هم درنې شوې، مخ پر کوټې وخوځېده او پرته له دې چې د کوټې ټيټې او رسۍ ته ناست زلمی، ګلالۍ سراج او امنې ته وګوري، پر نيولۍ اوږده وغزېده او شېبه وروسته يې خوب د سترو ليمو مېلمه شو. په همدې شېبه کې سراج له کړکۍ نه، چې تر اوسه له هغې نه د دې ننداره کوله، دې له مخ راواړاوه، خو په کرارۍ يې داسې چې يوازې يې امنه واوري ووېل:

ــ ځوک ونه وينم چې برېښنا ته يوه خبره هم وکړي، هغه چې هر څه کوي خوښه ئې .

بيا په وېر ژلې او مانېچه بڼه له ځايه پاڅېد او د برېښنا سر ته په کرارۍ کېناست. امنې ته يې وکتل، د هغې سترګې اوښلنې وې، ده ورو ووېل:

ــ ښځې دعا ورته کوه که نه... که سبا روغه جګه شوه...

سبا چې برېښنا له خوبه پاڅېده، د منې د ونې په ليدو هېښه پاتې شوه، د منې ډنګروکي سيوري وهلې ونه د ځا تر غاړې له بېخه رالوېدلې وه او چينجو وهلې تورې لنډې، لنډې خوسا شوي ملې يې دې ته هېښوونکې وې. کله چې ګلالۍ ورته د چرګوړي ووېل، نو لا له قهر سره او شنه شوه، هغې ګومان کاوه چې دا کار چا په غوښتې کړی، خو چې زلمي ورته ټوله کيسه وکړه، ښه شېبه خو يې باور نه کاوه، خو چې باور يې راغی، نو ځان ته هېښه وه، ګومان يې وکړ ښايي لېونۍ شوې به وي او يا به لېونۍ کېږي. سره له دې هم د هغې په دې خبره هېڅ باور نه راته، چې دې دې منه له بېخه ايستلې وي او يا دې يې د چرګوړي سر ورغوڅ کړی وي. په ذهن کې يې د دې پېښې يوه کليمه هم نه موندله، ځکه خو يې نو دا د زلمي او ګلالۍ ملنډې وګڼلې. برېښنا همداسې د سر غوڅې چرګوړې سر ته ولاړه وه، هغې په ناباورۍ چرګوړي ته کتل، دغه چرګوړي ته يې ځومره هيلې درلودې، چې دا به غټ شي، پټکه به شي، هګۍ به واچوي او دا به يې ځرک ته کله، کله پخوي. بيا به يې چرګوړی وشي او داسې يو دوه افغانۍ به هم ترې ترلاسه شي. خو اوس چرګوړی سر غوڅی پروت و .

برېښنا په همدې فکرونو کې وه، چې سراج پرې غږکړ :

ــ لورې نن خو به محکمې ته ځې، نه چې بيا سړی درپسې راولېږي !

برېښنا د محکمې له نوم سره ډکه وخوړه، خو ژر يې ځان راغونډکړ، دا ځکه، هغې نه غوښتل چې پلار يې د دې په څېره کې بې وسي ووينې او يا داسې حس کړي، چې برېښنا له محکمې نه ډارېږي. د طالبانو څه عجيبې محکمې وې؛ نه سړي ليدلې او نه ترې خبرېدل، يوازې به يې شاهدان او مدعيان راوغوښتل. يوه مولوي به څه ترې پوښتل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهدانو به د شاهدۍ مراسم پر ځای کړل او بیا به مولویان او قاضیان په یوه کوټه کې راټول شول او پرېکړه به یې وکړه .

قاضیانو برېښنا څو، څو ځله راوغوښته او هر ځل به یې ترې پوښتل چې: خپل زوی ته یې شیدې ورکړې او که نه؟

برېښنا به د هغوی د پوښتنو په وړاندې ځوابونه ویل، خو سبا یې بیا راوغوښته. د قاضیانو چلند ورسره نرم و، داسې ښکارېده، چې قاضیان د برېښنا خبرو ته غوږ ږدي. سلطان دوی هم څو، څو ځله شاهدان وړاندې کړل، شاهدانو به پر دې ټینګار کاوه، چې برېښنا خپل زوی ته شیدې نه دي ورکړې، قاضیان په عجیبې څلور لارې کې پاتې وو. شاهدانو چې به هر ځل نوې نوې راتلل، همدا به یې ویل چې: برېښنا د سلیمان له مرګه مخکې په خپل زوی خپلې شیدې اودرولې وې، هغه مهال څرک یو میاشتنی و او برېښنا د قسم په کولو همدا نارې وهلې، چې خپل زوی ته یې تر یونیم کلنۍ شیدې ورکړې دي. په دې منځ کې یې برېښنا عدلي معایناتو ته اړه کړه. د عدلي معایناتو د خبر په خبرېدو برېښنا یوې عجیبې خوښۍ پسې واخسیته؛ هغې او سراج په دې باور درلود، چې تر عدلي معایناتو وروسته به هر څه روښانه شي، اخر برېښنا خپل زوی څرک ته یونیم کال مکملې شیدې ورکړې دي. برېښنا څو، څو ځله سراج ته ورياده کړه :

ــ تازه منع کولم، وګوره رښتیا نه پټېږي.

هغې دا خبر خپلو ټولو دوستانو ته ورساوه، چې ګنې نور نو د عقیدې له شره خلاصېږي او زوی به هم دې ته پاتې وي، خو دوستانو ته یې دا ډېره عجیبه وه، چې د طالبانو قاضیانو د شاهدانو په خوله نه دي کړي او برېښنا د عدلي کتنې لپاره لېږي. هیچا ته دا خبره باور کړونې نه وه، اخر سلطان دوی خو پنځ، پنځ شاهدان وړاندې کول. په محکمه کې ډېر ملایان او مولویان هم په دې خبرې خواشینې وو، هغوی د دې مسئلې مسوول قاضي مولوي عبدالمجید کمونیست ګاڼه. ځینو خو یې په دې تور ناوه، چې ګنې له برېښنا ورته څه څڅېږي. که څه هم ټول د برېښنا د پلار په اقتصادي حالت خبر وو، ځکه خو ټولو داسې انګېرل، چې ګنې برېښنا د پیسو پر ځای د ځوانۍ مستۍ ور څڅوي. که څه هم دا خبرې مولوي عبدالمجید ته رسېدلې، خو هغه سر پرې نه ګراوه او په یوې نرۍ موسکا به یې وویل :

ــ پروا نه کوي، خو رښتیا باید معلوم سي، دا شاهدان کله، کله درواغ وایي او بل زه پکر کوم، چې دا سلطان دوی دا شاهدان په کوڅه کې پیداکوي، زما خو باور نه راځي، چې دونې خلکو دې دا ښځه په خپلو سترګو لیدلې وي .

دا نو د مولوي عبدالمجید حنفي ګروه وه، هغه پر دې کلک باور درلود، چې دا شاهدان رښتیا نه وايي، ځکه خو یې د عدلي معایناتو امر وکړ، مولوي عبدالمجیدد مصر په الازهر کې لوست کړی و، دغه زده کړی مولوي عجیبه شان پر برېښنا باور پیدا کړی و، هغه تر ورستي بریده هڅه کوله، چې برېښنا بې ګناه ووځي او څرک برېښنا ته پاتې شي، هغه سراج ته ډاډ ورکړ، چې دا سکالو به له امیرالمؤمنین سره هم که اړه شوه شریکه کړي. مولوي عبدالمجید حنفي به ټوله ورځ د کتابونو پاڼې اړولې او کرښې به یې په نښه کولې، د هغه د دفتر خادم په دې ورځو کې څو، څو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله د هغه له کوټې نه سوړ شوې چای، پرته له دې چې د مولوي شونډې هم ورورسېرې ورې وې. هغه به دومره د کتابونو ابو مسلم، بخاري او داسې نور و کتابونو په لوستلو کې ډوب و، چې کله، کله به ډوډۍ هم ترې هېره شوه او وږی به کور ته خوځېده، د هغه دغو هڅو د ډېرو هغو کسانو، چې پر ده يې شک درلود، د هغوی ګومان يې په باور بدل کړی و، خو مولوي عبدالمجيد حنفي په دې خبرو پسې نه ګرځېده، برېښنا يې په خپل امر سره عدلي کتنې ته ولېږله .

برېښنا د کتنې پر لور روانه وه، داسې هيلو او خوښيو راچاپېره کړې وه، چې د لارې په اوږدوالې هم ونه پوهېده، چې کور ته راستنه شوه. دومره خوښه وه چې په ځان هېڅ نه پوهېده. همدا چې کور ته ننوته، پرته له دې چې سراج او امنې ته وګوري، په ګډا، ګډا کوټې ته ننوته. پر څرک، چې د ګلالۍ په غېږ کې پروت و، پرېوته او د هغه د مخ و لاسونو په ښکلولو يې لاس پورې کړ، خدازده چې څومره موده به يې ښکلاوه، بيا يې په غېږ کې راجګ کړ او په ګډا، ګډا له کوټې ووته. اوس نو له دباندې نه ځکه ډار نه و، چې اوړی و او هوا هم ښه توده وه، نو د څرک د سړو وهلو ډار نه و او که ساړه هم وای، نو اوس خو برېښنا له ډېرې خوښيه په سړو او تودو نه پوهېده .

برېښنا پر چوترې تاوه راتاوه شوه او بيا دچوترې پر يوې برخې کېناسته، هغه چې به ډېره خوښه وه، نو سمدلاسه به يې سندره پيل کړه، د هغې بس همدا يوه سندره زده وه:

اوګۍ جوړه که

زر شه و زرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لوه .

د هغې د خوښۍ سندره همدا وه او چې خپه به وه، نو که يې کومه سندره پر شونډو څرخېده، هغه به يوازې سپينه سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې، ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه .

برېښنا به دا دواړې سندرې داسې په خواږه غږ ويلې، داسې به يې ژوند ورکاوه، لکه چې د هوګۍ جوړېدو ته د رښتيا هم همدومره لېواله وي، لکه چې تيارو ترې څوک لوټلی وي او دا يې له سپوږمۍ پته غواړي. د اوګۍ پر سندره به يې شونډو ته سا ورکړه او وبه يې خندولې. خو د سپوږمۍ سندرې به د اوښکو نيز پرانيست، لکه برېښنا چې ټول ژوند بس دغه دوه سندرې ويلې وي او ټول ژوند يې له همدغو دوو سندرو څخه جوړوي .

خو نن برېښنا خوښه وه، هغې په لوړ غږ د اوګۍ سندره ويله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سراج او امنې ورته د کوټې له کړکۍ نه کتل، دواړه هېښ پاتې وو، اخر برېښنا هېڅکله هم د مور و پلار تر مخې نه وه نڅېدلې او نه يې د سندرو لپاره خپلې ګلابي شونډې پرانيستې وې. سره له دې چې د برېښنا پلار سراج سندرې او نڅا د نڅاګرو کړنه ګڼله او تل به يې دا کار غانده او ويل به يې چې دا عبسات دی، ژوند، ژوند دی هغه که ښه وي، که بد، په ګډا او سندرو نه ژوند رنګيني مومي او نه انسان ارواپې کراري دا کار د بد سترګو خلکو دی .

برېښنا دا خبرې په وارو، وارو له پلاره اورېدلې وې، ځکه خو يې ګډا نه وه زده، نو يوازې يې لاسونه او پښې په مزه خوځولې. خو د هغې ننۍ ګډا او سندرو سراج ته عجيبه خوند ورکړ، يوې خوږې موسکا د هغه وچې شونډې په خوځښت راوستلې، نن ورته برېښنا بد سترګې ونه برېښېده، بلکې لا يې د هغې د خوږې سندرې په ستاينه خوله خلاصه کړه :

ـ جلۍ! دغه د خلکو د خولو په سندرو کې څه عجيبه ښکلا پرته ده، ته ګوره په څه ساده کليماتو يې څه ښه ښکلی انځور جوړکړی دی:

شين غمی پرې کېږده

مرغلرې ترې چاپيره کړه

زرشه وزرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لو

ـ دبرېښنا دا سندره ډېره خوښېږي، خدای زده چې دا جلۍ ولې بس دغه دوې سندرې وايي.

ـبله کومه سندره وايي؟

سپينې سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې

ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه.

ماددې له خولې نه له هغه وخته، چې په سرو سپينو پوهېدلې ده، بله سندره نه ده اورېدلې، چې د دې جلۍ ولې يوازې همدا سندرې پر خوله راځي .

ـ ښايي د دې په خاطر چې برېښنا زما لور ده او زما په شان يې سندرې او ګډاوې نه خوښېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ نا، داسې نه ده، ته بېخي نه يې پوه شوی، وګوره برېښنا خپله خوښي په دې سندرې ښکاره کوي او د غم سندره خو يې هغه بله ده. کله چې انسان په يو څه خپل احساسات ښکاره کوي، هغه ورته ارزښت لري او هغه ورته له هر څه ګران وي .

ــښځې دا خبره پرېږده، وګوره زمونږ برېښنا بيا د پېغلتوب د وخت په شان خوښه ده، ما ته خو دا خوب ښکاري .

امنې تر سترګو لاندې برېښنا ته وکتل او په کرارۍ يې وويل:

ــ خو زه ډارېږم.

سراج برېښنا نه مخ امنې ته واړاوه او په خندانه ژبه يې وويل:

ــ ښه ته هسې هم د ډار ګوډی يې، ووايه چې بيا دې په زړه کې څه ګرځېدلي؟

ــما ويل که دا دعوه زمونږ برېښنا ونه ګټي؟

سراج لږ په ورو قهر ژلي غږ وويل:

نه، داسې به ونه شي .

ــاو که داسې وشي، نو بيا؟

ــ ته څه وايې ته له دې ډارېږې چې ځرک به.......

ــهو! خو ځرک به واخلي که نه.

ــوادې يې خلي، نر يې کې، زر يې کې .

ــدا څه وايې، د برېښنا پلاره؟

ــرښتيا وايم، ته وګوره دغه ځرک زمونږ برېښنا ته څه ورکړي، ته ورته وګوره د هغه ګل غوندې برېښنا نه د غارونو بګوه جوړه شوې، دا زوی نه دی، د خدای قهر دی، زه يې له لمسي بېزاره کړی يم، هغوی هسې ورته ګوري .

امنې په هېښتيا سراج ته کتل، بيا يې انګړ ته سترګې واړولې، له انګړ خو لا دمخه د برېښنا د مستې خندا غږ راته، خو چې دې وروکتل، نو هېښه پاتې شوه، دا ځکه برېښنا پر څلورو روانه وه او ځرک يې پر ملا ناست و، د برېښنا د تورو لونګينو وېښتو اوږده کوڅۍ يې کلکله نيولې او برېښنا ته يې چو، چو ويل.

خو د برېښنا د مستې خندا څپو د ځرک د ټيټ غږ چو، چو له ځان سره لوټه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــدا دونه ډېر شاهدان او دا د عدلي معايناتو نتيجه لورې زه داسې فکرکوم، چې دا هر څه پيسو په چپه اړولي، که نه رښتيا خو داسې نه وه .

برېښنا ته يې وکتل، هغې خپل مخ نه و پټ کړی، ځکه خو يې په ښکلو سترګو کې هر څه ښکارېدل، سراج بيا وويل :

ــ دوی دا ام پلمه ونيوله، چې ګنې مونږ د هلک د لويولو پيسې نه لرو، اوس نو غريبي هم فيصلې بدلوي، که نه نوره څه خبره پاتې نه وه. تر سترګو لاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه هماغسې په لوڅ مخ غلې روانه وه، ان د سترګو د نظر ټکی يې هم نه ښکارېده، د دې لپاره چې هغه پر خبرو راولي، سراج بياوويل:

ــزويه! ته ځوانه يې، لا ډېره ځوانه او بل که اولاد څونه لرې وي، څونه يو بل ونه پېژني، يو بل ونه ويني، د دوی تر منځ دارښته نه تمامېږي. زويه دا رشته پرته له خدايه هېڅ قدرت هم نه شي شلولی .

سراج دا وويل، بيا يې وړاندې وکتل. سلطان او حاجي يو بل سره څنګ پر څنګ روان وو، عقيده له ماشومه سره لږه ترشا روانه وه، چې کله، کله به يې تر شا هم نيم د ملنډو او غروره ډک نظر واچاوه، تر شا يې وکتل، هېڅوک نه و، دهلېز تياره او تش و، بيا يې برېښنا ته وکتل، برېښنا غلې وه، هماغه شان غلې وه. هغې سيده کتل، خو بانه يې نه خوځېدل، سراج بيا وغوښتل چې هغه پر خبرو راولي :

ــ رښتيا زويه! مونږ دونه پيسې کله لرو، چې څرک په ناز و نعمت کې لوی کوو، څه ښه وشو، چې خپل لمسی يې واخيست .

سراج د محکمې تر فيصلې وروسته چې د برېښنا په حق کې يې وکړ، خپل زړه او اوږې يې سپکې احساسولې. که څه هم برېښنا په محکمه کې څرک ته د شيدو په نه ورکولو تورنه شوه او دا خبره عدليي معايناتو هم تائيد کړې وه. برېښنا په دې تور چې د غريب لور ده او څرک په مړه خېټه نه شي ساتلای، له څرک محرومه شوې وه، خو بيا هم سراج خوښ و، هغه څو، څو ځله په زړه کې وويل :

ابی مړه شوه، تبه يې وشکېده .

تر سترګولاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه داسې غلې وه، لکه هېڅ هم نه وي پېښ شوي. سراج لږ خوښ غوندې شو، له ځان سره يې وويل :

ــ اوس به نو هم ايله د برېښنا په کولموکې اوبه تودې شي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښنا ورو قدمونه تېزکړل، همدا چې له محکمې راوتله، نو له ټولو دمخه سړک ته ورسېده، تر شا يې وکتل، سراج په خپل مینه ناک نظر ونازوله . دي ترې په کرارۍ مخ واړاوه، بیا یې تر هوایي ډګره پر غزیدلې سړک د نظر نیلی وځغلاوه، پر دغه سړک موټران داسې په منډو وو، هغه د چا خبره لکه اوګره چې سړېږي .

د ځغلنده موټرانوپه مخ کې یوې تورې ډاډسنې د لېونو تګ درلود، هغه له ټولو تېزه وه، برېښنا قدمونه ګړندي کړل،اوس نو ترې څرک او عقیده هم تر شا پاتې وو ، څرک ته یې په یوه ناڅرګند نظر وکتل، لکه یوه بېګانه ته چې ګوري، خود دغو مړو نظرونو تر شا څه شور ماشور پروت و او د دغو بېګانه نظرونو ذهن زړه کومې پرېکړې ته چمتوالی کاوه، په دي نو هېڅوک نه پوهېدل، اخر هغه غلې وه، بې احساسه ښکارېده، لکه هېڅ چې هم ورڅخه نه وي اخيستل شوي، هېڅ او هېڅ نه وي شوې. ماشوم مور ته د ورتلو په هڅه ځان مخ خوا ته ورکش کړ، خو د عقيدې څواکمنو منګولو له یوه قدم ډېر پرېنښود، لکه د مور په لیدو چې د ماشوم زړه ډاډه شوی وي، داسې غلی شو.

برېښنا له څرکه په نرمۍ مخ واړاوه، بیا یې د سړک پر اوږدوالي نظر ښخ کړ، له لیرې څو ډاډسنې په منډه رارواڼې وې، برېښنا قدمونه چټک کړل، د سړک منځ ته یې وځغاستل، په همدې شېبه کې ډاډسنه د سترې محکمې له مخې په تیزۍ تېره شوه، د ډاډسنې له تېروېدو نه به شېبه نه وه تېره، چې د سړک پر مخ د وينو سرو لیکو د سراج پر سترګو تورې پردې راخورې کړې او له دې سره یوه وژونکې چوپتیا د څو شېبو لپاره راخوره شوه، په دې چوپتیا کې یوازېنی غږ، چې ډېر محسوس و، هغه دا وه چې عقيدې ورو د څرک لاس خوشې کړ او دا وړوکی غږ، دا هغه غږ و چې ټولو واورېد، خو له دې غږ سره سلطان عقیدې ته مخ راواړاوه او تر ژبې لاندې یې وویل :

ـــمور! همدا دې غوښتل؟

حاجي په ټیټ غږ ورسره غبرګه کړه:

پام دې وي چې زرغونه هم ورسره وه.

بیا یې څرک ته وکتل، چې له ټولو نه جلا د سړک پر غاړه ولاړ و، اوس یې نو لاس عقيدې نه و نیولی او اوس یې یوه د لاس پسې شا و خوا کتل، هغه به کله شا او کله مخې ته وکتل، ګوندې خپله خواره او ډنګروکې مور بیا مومي.

۱۳۸۱\لیندۍ \ ۱۱

کابل څلورم مکروریان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library